

„O explorare minunată a ce înseamnă să iubești
și a ce înseamnă să fii om.”

S.J. WATSON

MATT HAIG

■ UMANII

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

MATT HAIG scriitor și jurnalist, s-a născut la Sheffield în 1975. A studiat la Leeds University și și-a înființat propria lui companie de marketing, semnând mai multe volume despre digital marketing și e-marketing înainte să debuteze cu o lucrare de ficțiune. După o luptă lungă cu depresia, a început să scrie literatură și este convins că cititul și scrisul i-au salvat viața. Cărțile, crede el cu tărie, au o mare putere de a uni oamenii, cu atât mai mult în lumea noastră. Unele dintre volumele sale au devenit bestselleruri: *The Last Family in England* (2004), *The Radleys* (2010), *The Humans* (2013). Volumele pe care le-a semnat au fost traduse în treizeci de limbi și toate romanele pentru adulți vor fi ecranizate. Autorul a publicat și volume pentru copii, apreciate și admirate, printre care *Shadow Forest* (2007) sau *To Be A Cat* (2012).

MATT HAIG

■ UMANII

Traducere din limba engleză
ALINA SÂRBU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAIG, MATT

Umanii / Matt Haig; trad.: Alina-Cristina Sârbu. - București: Nemira Publishing House, 2016

ISBN print: 978-606-758-727-2

ISBN epub: 978-606-758-815-6

ISBN mobi: 978-606-758-816-3

I. Sârbu, Alina-Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Matt Haig

HUMANS

Copyright © Matt Haig, 2013

© Nemira, 2016

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Redactor: Georgiana PARASCHIV

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor

Prefață

Partea I - Îmi iau puterea în propriile mâini

- Omul care nu eram
- Substantivele care arată detașarea și alte cazne timpurii ale celui care vrea să învețe să comunice într-o limbă
- Texaco
- Corpus Christi
- Haine umane
- Întrebări
- Cafea
- Nebunii
- Rădăcina pătrată a lui 912673
- Vaci moarte
- Lumea ca voință și reprezentare
- Amnezie
- Campion Row numărul 4
- Spectacolul războiului și al banilor
- Un străin
- Începerea succesiunii
- Numere prime
- Moment de teroare pură
- Distribuția numerelor prime
- Gloria
- Materia întunecată
- Emily Dickinson
- Mașina de spălat vase
- O casă mare

- Daniel Russell
- Durerea
- Egiptul
- Acolo de unde suntem noi
- Câinele și muzica
- Grigori Perelman
- Unt de arahide întregi și crocante
- Dansul lui Isobel
- Mama

Partea a II-a - Am ținut o nestemată în degetele mele

- Somnambulism
- Eram un nu eram
- Mai vast decât cerul
- Câteva secunde de tăcere la micul dejun
- Viață/moarte/fotbal
- Becul
- La cumpărături
- Funcția Zeta
- Problema cu ecuațiile
- Violetul
- Posibilitatea existenței durerii
- Acoperișuri povărnite
- Chestia cu pene
- Raiul e un loc unde nu se întâmplă niciodată nimic
- Între
- Două săptămâni în Dordogne și o cutie de domino
- Relaționare socială
- Mereul e compus din acum-uri
- Violență
- Gustul pielii ei
- Ritmul vieții
- Adolescenții
- Vin australian

- Observatorul
- Cum să vezi pentru totdeauna
- Intrusul
- Ritmul perfect
- Un rege al spațiului infinit
- Artă de a te detașa
- Activitate neuronală adaptativă
- Distribuția platikurtică
- „Pălăria și Penele“
- Castelul ideal
- În altă parte
- Locuri de dincolo de logică

Partea a III-a - „Rănitul cerb mai sus decât toți saltă“

- O întâlnire cu Winston Churchill
- Înlocuitorul
- Un joc
- 90,2 MHz
- Crima supremă
- Natura realității
- O față la fel de șocată ca luna
- Al doilea tip de gravitație
- Sfaturi pentru un uman
- O foarte scurtă îmbrățișare
- Melancolica frumusețe a unui soare care apune
- Când galaxiile intră în coliziune
- Acasă

O notă și niște mulțumiri

Note

Pentru Andrea, Lucas și Pearl

*Tocmai am descoperit o nouă teorie despre
eternitate.*

ALBERT EINSTEIN

Prefață

(O speranță fără logică în fața unei situații
potrivnice copleșitoare)

Sunt absolut convins că unii dintre voi, cei care citiți aceste rânduri, sunteți convingși că oamenii nu sunt altceva decât un mit, dar eu mă aflu aici pentru a declara că ei există cu adevărat. Pentru aceia care nu au habar, omul este o formă de viață bipedă reală, dotată cu o inteligență de nivel mediu, care duce o existență supusă, în mare parte, amăgirilor pe o planetuță îmbibată în apă dintr-un colțisor nu prea frecventat al universului.

Pentru voi, toți ceilalți, și pentru cei care m-au trimis, trebuie să spun că oamenii sunt, din multe puncte de vedere, la fel de stranii pe cât v-ați aștepta să fie. În mod sigur, e adevărat că, la prima vedere, v-ar îngrozi înfățișarea lor.

Înseși fețele lor conțin tot soiul de ciudățenii respingătoare, înfiorătoare. Un nas central protuberant, buze acoperite cu o piele subțire, primitive organe auditive externe cunoscute sub numele de „urechi”, ochișori mititei și niște *sprâncene* fără nicio noimă. Toate acestea necesită mult timp pentru a putea fi asimilate mental și acceptate.

La început, obiceiurile și normele lor sociale sunt o enigmă capabilă să te deruteze complet. Subiectele lor de conversație sunt arareori lucrurile despre care ei chiar vor să discute, și așa putea scrie nouăzeci și șapte de tomuri despre părțile corpului lor pe care le consideră indecente și despre normele de etichetă referitoare la

îmbrăcăminte înainte ca voi să începeți măcar să vă apropiați de o oarecare înțelegere a acestora.

O, și nu care cumva să uităm de Lucrurile Pe Care Le Fac Pentru A Deveni Mai Fericiți și Care, De Fapt, Îi Fac Să Se Simtă Nefericiți. Aceasta este o listă infinită. Ea include: mersul la cumpărături, privitul la televizor, acceptarea unei slujbe mai bune, obținerea unei case mai mari, scrierea unui roman semiautobiografic, educarea puilor lor, aplicarea unor tratamente care să le facă pielea să arate întru câtva mai puțin bătrână și nutrirea unei vagi dorințe de a crede că s-ar putea, totuși, ca toate acestea să aibă un sens.

Da, totul e foarte amuzant, într-un mod dureros oarecum. Numai că eu am descoperit, cât timp am stat pe Pământ, poezia oamenilor. Unul dintre acești poeți ai lor, cel mai bun (numele ei este Emily Dickinson), a scris următoarele: „Sălășluiesc în latență.” Așadar, haideți să ne satisfacem acest capriciu și să facem și noi la fel. Haideți să ne deschidem mințile cu totul și cu totul, căci tot ceea ce urmează să citiți va face să fie necesar să vă dați deoparte toate prejudecățile pe care s-ar putea să le aveți pentru a înțelege.

Și haideți să reflectăm la următorul lucru: ce-ar fi dacă într-adevăr viața umană ar avea sens? Și ce-ar fi dacă – îngăduiți-mi această plăcere – viața de pe Pământ ar fi ceva care merită nu doar să fie temut și ridiculizat, ci și prețuit? Ce-ar fi dacă...?

Unii dintre voi s-ar putea să știe deja ce am făcut, dar niciunul dintre voi nu cunoaște motivul. Acest document, acest ghid, această relatare – dați-i orice nume doriți – va face ca totul să devină limpede. Insist să citiți această carte fără idei preconcepute și să decideți voi înșivă adevărata valoare a vieții umane.

Să fie pace!

Partea I

Îmi iau puterea în propriile mâini

Omul care nu eram

Așadar, ce e asta?

Sunteți gata?

OK. Trageți aer în piept! O să vă spun.

Acțiunea acestei cărți, chiar a acestei cărți, se petrece exact *aici*, pe Pământ. Este o carte despre sensul vieții și despre absolut nimic în special. Despre ceea ce este nevoie pentru a ucide pe cineva, dar și pentru a salva. Este despre iubire și poezi morți demult și despre unt de arahide integral. Este despre materie și antimaterie, despre tot și despre nimic, despre speranță și ură. Este despre un istoric de patruzeci și unu de ani pe nume Isobel și despre fiul ei de cincisprezece ani pe nume Gulliver, și despre cel mai inteligent matematician din lume. Este, pe scurt, despre cum să devii un om.

Dar îngăduiți-mi să afirm ceva evident: eu nu eram om. În acea primă noapte, în frig și în beznă, nu eram nici pe departe unul. Înainte să citesc revista *Cosmopolitan*, la benzinărie, nici măcar nu văzusem vreodată această limbă scrisă. Și acum îmi dau seama că aceasta s-ar putea să fie prima oară când voi înșivă o vedeți scrisă. Pentru a vă ajuta să înțelegeți modul în care oamenii de pe aici consumă povești, am alcătuit această carte așa cum ar fi făcut-o un om. Cuvintele pe care le voi folosi sunt cuvinte omenesti, scrise cu un caracter de literă omenesc, înfățișate privirilor într-un mod omenesc, adică succesiv. Cu capacitatea voastră de a traduce aproape instantaneu până și din cele mai exotice și primitive forme lingvistice, sunt convins că înțelegerea mesajului nu ar trebui să constituie o problemă.

Acum, să repet: eu nu eram profesorul universitar Andrew Martin. Eram ca voi.

Profesorul Andrew Martin nu era decât un rol. O deghizare. Persoana care trebuia să fiu pentru a putea duce la îndeplinire o însărcinare. Una care începuse cu răpirea și moartea lui. (Sunt conștient că asta o să dea un ton macabru, așa că o să decid să nu mai pomenesc din nou moartea, cel puțin pentru tot restul acestei pagini.)

Ideea e că nu eram nici pe departe un matematician de patruzeci și trei de ani – un soț, un tată – care predă la Universitatea Cambridge și care își dedicase ultimii opt ani din viață pentru a rezolva o problemă matematică, una care se dovedise de nerezolvat, cel puțin până în acel moment.

Înainte de a ajunge pe Pământ, nu avusesem un păr pe jumătate castaniu care forma, în mod natural, o cărare. De asemenea, nu avusesem nicio părere despre *Planetele* lui Holtz sau despre cel de-al doilea album al trupei Talking Heads, de vreme ce nu mă împăcam deloc cu conceptul de muzică. Sau, cel puțin, n-ar fi trebuit să mă împac. Și cum aș fi putut crede că vinul australian este, în mod automat, inferior oricărui soi de vin provenit din alte regiuni ale planetei, câtă vreme eu nu băusem niciodată nimic altceva decât azot lichid?

Deoarece aparțin unei specii postmatrimoniale, nu încapе vorbă că nu fusesem un soț care-și neglijează soția și care pusese ochii pe una dintre studentele lui, tot așa cum nu fusesem nici un bărbat care își scotea la plimbare Springer Spanielul englez – o categorie de zeitățe domestică păroasă cunoscută și sub numele de „câine” – doar ca pretext pentru a-și părăsi casa. Nici nu scrisesem cărți de matematică, nici nu insistasem ca editorii mei să folosească o fotografie a autorului care se cam apropia de cea de-a cincisprezecea sa aniversare.

Nu, nu eram eu omul acela.

Nu nutream niciun sentiment de niciun fel pentru omul acela. Și, cu toate acestea, el fusese real, la fel de real ca voi sau ca mine, o formă de viață reală, un mamifer real, un primat eucariot diploid care, cu cinci minute înainte de miezul nopții, stătuse la biroul lui, holbându-se la ecranul computerului său și bând cafea neagră (nu vă faceți griji, o să vă explic un pic mai încolo ce este cafeaua neagră și de ce nenorociri am avut parte din cauza ei). O formă de viață care

s-ar putea să fi sărit sau nu din scaunul său atunci când s-a produs revelația, în timp ce mintea sa a ajuns într-un loc pe care nicio minte umană nu-l mai atinsese vreodată, la însăși limita cunoașterii.

Și, într-un anumit moment, la puțin timp după ce a avut acea revelație, a fost luat de gazde. De către angajatorii mei. Și l-am întâlnit chiar, pentru foarte, foarte puțin. Suficient pentru a-l „citi”, pentru a-i face o analiză – cu totul și cu totul incompletă. Era întreg la trup, numai că nu și la minte. Înțelegeți dumneavoastră, poți clona creierele umane, dar nu și ceea ce este stocat în interiorul lor, oricum, nu suficient din ceea ce este stocat acolo, așa că am fost nevoit să învăț o mulțime de lucruri eu însumi. Eram un nou-născut de patruzeci și trei de ani de pe planeta Pământ. Și avea să devină teribil de enervant pentru mine, mai târziu, că nu l-am întâlnit niciodată *așa cum se cuvine*, căci mi-ar fi fost extrem de folositor să-l întâlnesc *așa cum se cuvine*. În primul și în primul rând, mi-ar fi putut spune despre Maggie. (Of, cât mi-aș dori să-mi fi spus despre Maggie!)

În orice caz, orice informație aș fi dobândit nu avea să schimbe simplul fapt că eu trebuia să opresc progresul. Pentru asta mă aflam acolo. Pentru a distruge orice dovadă a revelației pe care profesorul universitar Andrew Martin o avusese. Dovezi care existau nu doar în computere, ci și în ființele umane.

Ei, așadar, de unde ar trebui să începem?

Presupun că dintr-un singur loc. Ar trebui să începem din momentul când a dat peste mine mașina.

Substantivele care arată detașarea și alte cazne timpurii ale celui care vrea să învețe să comunice într-o limbă

Da, așa cum am mai spus, ar trebui să începem cu momentul în care a dat mașina peste mine.

Într-adevăr, chiar așa trebuie să facem. Pentru că o bună bucată de vreme înainte de asta nu a existat nimic. Nu a fost nimic, și iar nimic, și iar nimic și, deodată...

Ceva.

Eu stând în picioare acolo, pe „drum“.

Odată ce m-am aflat acolo, am avut câteva reacții imediate. În primul rând, ce se întâmpla cu vremea? Trebuie să vă gândiți că, într-adevăr, eu nu prea eram obișnuit cu vremea și cu starea ei. Dar aceea era Anglia, o parte a Pământului unde activitatea umană de căpătâi era să te gândești întruna la starea vremii. Și pe bună dreptate! În al doilea rând, unde era computerul? Se presupunea că ar fi trebuit să existe un computer. Nu că așa fi știut, într-adevăr, cum ar fi trebuit să arate computerul profesorului Martin. Poate că arăta ca un drum. În al treilea rând, ce era zgomotul acela? Un soi de răcnet în surdină, amortizat. Și, în al patrulea rând: era noapte. Fiind, oarecum, un iubitor al statului în casă, nu prea eram obișnuit cu noaptea. Și, chiar dacă așa fi fost, aceasta nu era o noapte ca oricare alta. Era genul acela de noapte pe care nu îl cunoscusem niciodată până atunci. Asta era o noapte ridicată la puterea unei nopți ridicate la puterea unei nopți. Era o noapte la puterea a treia, o noapte la

cub. Un cer plin de o beznă care nu făcea niciun compromis, fără lună și fără nicio stea. Unde erau sorii? Existau, oare, niște sori? Frigul îmi sugera că era posibil să nu existe. Frigul era șocant. Frigul îmi rănea plămâinii, iar vântul aspru care se izbea de pielea mea mă făcea să tremur. Mă întrebam dacă ființele umane ieșeau cumva vreodată afară. Probabil că erau nebuni dacă făceau una ca asta.

La început, îmi era greu să trag aer în piept. Și asta era un motiv de îngrijorare pentru mine. În fond, trasul aerului în piept era una dintre cerințele de bază pentru a fi uman. Dar, în cele din urmă, m-am prins care era șmecheria.

Și, apoi, alt motiv de îngrijorare. Nu mă aflam acolo unde se presupunea că ar fi trebuit să fiu, asta îmi era din ce în ce mai limpede. Ar fi trebuit să fiu într-un birou, dar acela nu era un birou. Până și pe atunci știam acest lucru. Asta dacă nu cumva era un birou care avea un cer întreg, desăvârșit de norii aceia negri, care se strângeau în acel moment, și de acea lună nevăzută.

Mi-a luat ceva timp – mult prea mult – pentru a înțelege situația în care mă aflam. Pe vremea aceea nu aveam habar ce este un drum, dar acum vă pot spune că un drum e ceva care conectează un punct de plecare cu un punct de sosire. Acest lucru este important. Vedeți voi, pe Pământ nu te poți mișca, pur și simplu, dintr-un loc într-altul instantaneu. Ei nu dețin încă tehnologia necesară. Nu sunt nici măcar pe aproape să ajungă să o dețină prea curând. Nu! Pe Pământ ești silit să petreci o grămadă de timp călătorind între diverse locuri, între diverse puncte, fie că e vorba de drumuri sau șine de cale ferată, fie că e vorba de cariere profesionale ori de relații.

Drumul acesta specific aparținea genului numit autostradă. Vedeți voi, autostrada este cel mai progresist tip de drum din câte există, ceea ce – așa cum este cazul cu majoritatea formelor de progres uman – înseamnă, mai presus de orice, că folosirea ei făcea ca o moarte accidentală să devină, în mod considerabil, mai probabilă. Picioarele mele despuiate stăteau pe ceva ce se numește asfalt și îi simțeau textura stranie și aspră. Mi-am privit mâna stângă. Părea necizelată și nefamiliară, dar, cu toate acestea, râsul mi-a înghețat pe buze când mi-am dat seama că monstruoșitatea aceea cu degete făcea parte din mine. Eram un străin pentru mine însumi. O, apropo, răcnetul în surdină încă mai era prezent, minus partea cu amortizarea.

Abia atunci am observat ce se apropia de mine cu o viteză considerabilă.

Luminile.

Albe, largi și situate jos, s-ar fi putut să fie, la fel de bine, ochii strălucitori ai unui măturător-de-câmpie cu spatele argintiu care se mișca repede și care acum urla. A încercat să încetinească și a făcut o mișcare în lateral.

Nu mai aveam timp să mă dau din cale. Avusesem, dar acum nu mai aveam. Așteptasem prea mult.

Așa că m-a lovit cu o forță mare, intransigentă, necruțătoare. O forță care m-a azvârlit de pe sol și m-a trimis în zbor. Numai că nu într-un zbor de-adevăratelea, pentru că ființele umane nu pot să zboare, indiferent cât de mult și-ar flutura membrele. Singura opțiune reală era durerea, pe care am simțit-o fix până când am aterizat, după care m-am întors, din nou, la nimic.

Nimic, și nimic, și...

Ceva.

Un bărbat care purta haine stătea aplecat deasupra mea. Proximitatea feței sale mă neliniștea.

Nu. Eram cu vreo câteva grade dincolo de neliniște.

Îmi repugna, mă îngrozea. Nu mai văzusem în viața mea ceva asemănător. Fața lui părea atât de străină mie, ca de pe altă planetă, plină de deschizături și de ieșituri complet de neînțeles. În special nasul mă supăra. Ochilor mei inocenți li se părea că se mai afla ceva în el, ceva care se împingea înainte. Am privit mai jos. I-am observat hainele. Era îmbrăcat cu ceea ce aveam să înțeleg mai târziu că erau o cămașă și o cravată, pantaloni și pantofi. Exact hainele pe care se cuvenea să le poarte, dar care, cu toate acestea, mi se păreau atât de exotice, că nu știam dacă să râd sau să urlu. Se uita la rănille mele. Sau, mai degrabă: *după ele*.

Mi-am verificat mâna stângă. Nu fusese atinsă. Mașina intrase în coliziune cu picioarele mele, apoi cu trunchiul meu, dar mâna era în regulă.

– E un miracol, a spus el încetitor, de parcă acesta ar fi fost cine știe ce secret.

Doar că toate aceste cuvinte erau lipsite de sens.

S-a holbat la fața mea și a ridicat vocea, pentru a întrece sunetele mașinilor:

– Ce faci tocmai aici?

Din nou, nimic. Nu era decât o gură care se mișca și făcea zgomot.

Îmi dădeam seama că era o limbă simplă, dar aveam nevoie să aud

măcar vreo sută de cuvinte dintr-o limbă nouă înainte de a putea asambla la un loc tot puzzle-ul gramatical. Să nu mă judecați prea aspru din cauza asta. Știu că unii dintre voi nu au nevoie decât de vreo zece cuvinte sau, uneori, doar de-o singură propoziție subordonată atributivă. Numai că învățarea limbilor străine nu a fost niciodată punctul meu forte. Presupun că asta face parte din aversiunea mea față de călătorii. Trebuie să afirm încă o dată asta. Eu, unul, nu am vrut să fiu trimis aici. Era o însărcinare pe care trebuia să o ducă totuși cineva la îndeplinire și – ca urmare a discursului meu blasfemator de la Muzeul Ecuațiilor Pătrate, așa-numita mea crimă împotriva purității matematice – gazdele au considerat că aceasta ar fi pedeapsa adecvată. Ele știau că aceasta era o însărcinare pe care nicio ființă în toate mințile n-ar alege să o facă și, cu toate că sarcina mea era importantă, știau și că eu (ca și voi, de altfel) aparțin celei mai avansate rase din universul cunoscut, așa că aveam să fiu la înălțime.

– Te știi de undeva. Îți recunosc chipul. Cine ești?

Eram obosit. Asta era problema cu teleportarea și cu transmutarea materiei și cu bioinstalarea. Chiar o scotea din tine. Și, cu toate că o puneam înapoi în tine, energia era întotdeauna prețul pe care trebuia să-l plătești.

Am lunecat în beznă și m-am desfătat cu vise colorate cu violet și indigo, și cu imagini de acasă. Am visat ouă crăpate și numere prime și linii ale orizontului veșnic schimbătoare.

Iar apoi m-am trezit.

Eram înăuntrul unui vehicul ciudat, conectat la un echipament de citire-a-inimii primitiv. Doi umani îmbrăcați în verde, un mascul și o femelă (felul în care arăta această femelă mi-a confirmat cele mai îngrozitoare temeri: în cadrul acestei specii, urâtenia nu face nicio discriminare între sexe.). Păreau să mă întrebe ceva într-un mod destul de agitat. Poate pentru că îmi foloseam noile mele membre superioare pentru a-mi smulge de pe mine echipamentul electrocardiografic acela conceput rudimentar. Ei încercau să mă împiedice, dar, după câte se părea, înțelegeau foarte puțin relațiile matematice necesare, astfel încât, relativ ușor, am reușit să-i las pe cei doi umani îmbrăcați în verde pe podea, zvârcolindu-se de durere.

M-am ridicat în picioare, observând cât de mare era atracția gravitațională pe această planetă, în timp ce șoferul s-a întors pentru

a-mi pune o întrebare încă și mai presantă. Vehiculul se mișca repede, iar undele acustice unduioase ale unei sirene îmi distrăgeau, incontestabil, atenția, dar am deschis portiera și m-am aruncat spre vegetația moale de pe marginea drumului. Corpul mi s-a rostogolit. M-am ascuns. Și apoi, imediat ce a fost sigur să mă arăt, m-am ridicat în picioare. Comparativ cu o mână umană, o labă a piciorului e, relativ, incapabilă să îți dea prea mult de gândit sau să te îngrijoreze, asta dacă nu iei în seamă degetele de la picioare.

Am stat acolo un timp, pur și simplu holbându-mă la toate acele mașini ciudate, strâns legate de pământ, care depindeau, în mod evident, de combustibil mineral și care făceau, fiecare în parte, mai mult zgomot decât ar fi fost necesar pentru a alimenta un generator-poligon. Și la priveliștea încă și mai ciudată a umanilor – cu toții îmbrăcați în interiorul mașinilor, ținându-se de echipamentul circular pentru controlarea conducerii și, uneori, niște dispozitive de telecomunicații extrabiologice.

Am ajuns pe o planetă unde cea mai inteligentă formă de viață încă își mai conduce singură propriile mașini...

Niciodată înainte nu apreciasem atât de mult splendorile simple cu care și eu, și voi am crescut. Lumina eternă. Traficul lin, fluid, plutitor. Formele de viață vegetală avansate. Aerul îndulcit. Elementele meteorologice nonexistente. Ah, distinșii mei cititori, chiar că nu aveți nici cea mai vagă idee cât sunt de grozave!

În timp ce treceau pe lângă mine, mașinile zbierau cu claxoanele lor cu unde audio de frecvență înaltă. Fețe cu ochii bulbucăți, cu gurile căscate se holbau de la ferestre. Nu pricepeam de ce, doar arătam la fel de urât ca oricare dintre ei. Unde greșeam? De ce făceam notă discordantă? Ce făceam așa cum nu trebuia? Poate că de vină era faptul că nu mă găseam într-o mașină. Poate că așa trăiesc umanii, închiși în mașini. Sau poate că era din cauză că nu purtam niciun veșmânt. Era o noapte rece, dar, oare, chiar era posibil ca de vină să fie ceva atât de fără însemnătate ca lipsa unor acoperămintede-de-corp artificiale? Nu, nu putea fi ceva chiar atât de simplu!

Am privit în sus, către cer.

Acum aveam dovada existenței unei luni, acoperite de un nor ușor. Și ea părea să se holbeze în jos la mine, la fel de șocată. Dar stelele erau încă învăluite, ascunse vederii. Voiam să le văd. Voiam să mă bucur de mângâierea lor.

Și, pe deasupra, exista posibilitatea clară de ploaie. Urăsc ploaia. Pentru mine, ca și pentru cei mai mulți dintre voi, locuitori în domuri, ploaia era o grozăvie de proporții aproape mitologice. Aveam mare nevoie să găesc ceea ce căutam înainte de ruperea de nori.

În fața mea era un indicator dreptunghiular din aluminiu. Substantivele fără un context sunt întotdeauna înșelătoare pentru cel care învață o limbă străină, dar săgeata arăta într-o singură direcție, așa că m-am luat după ea.

Umanii își tot deschideau ferestrele și îmi strigau diverse lucruri, întrecând sunetele motoarelor. Uneori, chestia asta părea agreabilă, jovială, de vreme ce scui-pau lichid bucal în direcția mea, cum face *ormimurk*-ul. Așa că îi scui-pam și eu ca răspuns, într-un mod prietenos, încercând să le nimeresc chipurile care se mișcau cu viteză. Asta părea să îi încurajeze să țipe și mai mult, dar am încercat să nu mă supăr din cauza asta.

„În curând, mi-am spus, o să înțeleg ce înseamnă, de fapt, salutul atât de greu de pronunțat: «Cară-te dracului de pe împuțitu' ăsta de drum, labagiu împuțit ce ești!»” Între timp am continuat să merg, am trecut de indicator și am văzut pe marginea drumului o clădire luminată, dar, în mod tulburător, imobilă.

„O să intru în ea, mi-am zis. O să intru în ea și o să aflu niște răspunsuri.”

Texaco

Clădirea se numea Texaco. Stătea acolo, strălucind în noapte cu o nemișcare înspăimântătoare, de parcă ar fi așteptat să prindă viață.

În timp ce mergeam spre ea, am observat că era un soi de stație de realimentare. Diverse mașini erau parcate acolo, sub un acoperiș orizontal și staționau lângă niște sisteme de alimentare cu combustibil cu aspect rudimentar. Mi se confirmau bănuielele: mașinile astea chiar nu făceau absolut nimic pentru ele însele. Erau, practic, în moarte cerebrală, asta dacă aveau totuși un creier.

Umanii care își realimentau vehiculele se holbau la mine în timp ce se îndreptau spre interior. Încercând să fiu cât mai politicos posibil, ținând cont de cunoștințele mele mărginite în ceea ce privește limba vorbită, am scuipat o cantitate considerabilă de salivă spre ei.

Am pătruns în clădire. Un uman înveșmântat se găsea în spatele unei tejghele. Părul său, în loc să îi stea pe creștet, îi acoperea partea de jos a feței. Trupul său avea o formă mai apropiată de a unei sfere decât acelea ale altor umani, ceea ce îl făcea să fie, într-o infimă măsură, mai arătos. Judecând după mirosul de acid hexanoic și de androsteron, mi-am dat seama că igiena personală nu era una dintre prioritățile sale. El s-a holbat (în mod evident tulburător) la organele mele genitale și apoi a apăsat ceva din spatele tejghelei. Am scuipat, dar nu i s-a răspuns salutului meu. Poate că mă înșelasem în privința scuipatului.

Toată această eliberare de salivă îmi provocase sete, așa că m-am îndreptat spre o unitate de refrigerare care vâjâia și era plină cu

obiecte cilindrice strălucitor colorate. Am luat unul dintre ele și l-am deschis. O cutie cu un lichid denumit „Diet Coke”, cola dietetică. Avea un gust extrem de dulce și o cantitate minusculă de acid fosforic. Era dezgustătoare. Mi-a țâșnit afară din gură aproape chiar în momentul în care a intrat acolo. Apoi am ingerat altceva. O chestie alimentară împachetată într-un ambalaj sintetic. Aceasta, aveam să îmi dau eu seama mai târziu, era o planetă a lucrurilor împachetate în alte lucruri. Mâncarea în ambalaje. Corpurile în haine. Disprețul în zâmbete. Totul era ascuns. Chestia alimentară se numea Mars. A alunecat un pic mai mult pe gâtleejul meu, dar numai suficient de departe cât să-mi dau seama că îmi provoacă reflexul faringian de vomă. Am închis ușa și am văzut un container pe care erau scrise cuvintele „Pringles” și „Barbecue”. L-am deschis și am început să mănânc. Aveau un gust OK – oarecum asemănător cu acela al prăjiturii de *sorp* – și mi-am îndesat în gură cât de mulți am putut. Mă întrebam când m-am hrănit, de fapt, pentru ultima oară singur, fără niciun pic de ajutor. Și, serios, nu mi-am putut aminti. Mai mult ca sigur, din fragedă pruncie.

– Nu poți face asta. Nu poți să hăpăi chestii, pur și simplu. Tre’ să le plătești.

Bărbatul din spatele tejghelei îmi vorbea. În continuare, nu aveam nici cea mai vagă idee ce spunea, dar, judecând după volumul și frecvența discursului, nu era nimic bun. Totodată, am remarcat că pielea sa – în locurile de pe fața lui care erau vizibile – își schimba culoarea.

Am observat fulgerul de deasupra capului meu și am clipit.

Mi-am plasat mâna pe gură și am făcut un zgomot. Apoi mi-am întins brațul și am scos același sunet, observând diferența.

Era reconfortant să aflu că, până și în cel mai îndepărtat colț al universului, legile de transmitere a sunetului și luminii se respectau pe ele însele, deși trebuie spus că păreau un pic mai puțin intense aici.

Existau rafturi pline de ceea ce aveam să aflu în scurt timp că sunt așa-numitele „reviste” care, aproape toate, aveau, pe partea lor din față, chipuri cu zâmbete aproape identice. Douăzeci și șase de nasuri. Cincizeci și doi de ochi. Era o priveliște de natură să te intimideze.

Am luat una dintre aceste reviste în timp ce bărbatul lua telefonul în mână.

Pe Pământ, mijloacele de informare sunt încă blocate într-o epocă pre-capsulă și cele mai multe dintre ele trebuie citite cu ajutorul unor dispozitive electronice sau al unui material subțire tipărit numit hârtie care este un derivat al copacilor transformați în mod chimic într-o pastă. Revistele sunt foarte populare, în ciuda faptului că niciun uman nu s-a simțit vreodată mai bine pentru că le-a citit. Într-adevăr, principalul lor scop este de a genera în cititor sentimentul propriei inferiorități, sentiment care, în consecință, îl determină pe acesta să aibă nevoie să cumpere ceva, lucru pe care cititorii îl și fac, pentru ca apoi să se simtă și mai rău, astfel încât au nevoie să cumpere o altă revistă, pentru a vedea ce ar mai putea cumpăra în continuare. Este un proces autoîntreținut, o spirală nefericită și eternă care poartă numele de capitalism și care e, cu adevărat, destul de la modă. Publicația aparține pe care o țineam se numea *Cosmopolitan* și mi-am dat seama că, măcar, avea să mă ajute să pricep limba.

Nu mi-a luat mult. Limbile umane scrise sunt ridicol de simple, de vreme ce sunt formate, aproape în exclusivitate, din cuvinte. Până am terminat primul articol, interpolasem deja în cunoștințele mele toată limba scrisă și, în plus, atingerea care îți poate îmbunătăți starea de spirit – și relația. De asemenea: orgasmele, care, am înțeles, erau o chestie incredibil de importantă. Se pare că orgasmele reprezentau doctrina centrală a vieții aici. Poate că asta era singurul sens al vieții pe care îl aveau pe planeta asta. Scopul lor era, pur și simplu, să urmărească iluminarea orgasmului. Cele câteva secunde de ușurare, de alinare de bezna înconjurătoare.

Dar cititul nu era totuna cu vorbitul, iar noul meu echipament vocal încă mai stătea acolo, în gura și gâtul meu, ca un alt aliment pe care nu știam cum să îl înghit.

Am așezat revista înapoi pe raft. În spatele standului exista o bucată de metal reflectorizant subțire, plasată vertical, care mi-a permis să mă zăresc parțial. Și eu aveam un nas proeminent, care ieșea în afară. Și buze. Păr. Urechi. Atât de multă *exterioritate*! Era un soi de aspect teribil de întors pe dos, cu dinăuntru pe dinafară. Plus o gâlmă mare în centrul gâtului meu. Sprâncene foarte groase.

Mi-a parvenit o informație, ceva ce mi-am amintit din ceea ce îmi spusese războierii. „Profesorul universitar Andrew Martin.”

Inima mi-a luat-o la goană. O creștere bruscă a nivelului de panică. Asta era ceea ce eram acum. Asta era ceea ce devenisem. Am încercat să mă alin singur și mi-am reamintit că era doar ceva

temporar.

În partea de jos a stativului cu reviste erau și câteva ziare. Acolo erau fotografiile ale încă și mai multor chipuri zâmbitoare, și, totodată, unele ale unor trupuri moarte, care zăceau lângă clădiri dărâmate. Lângă ziare se afla o colecție micuță de hărți. Printre ele exista și *O hartă rutieră a Insulelor Britanice*. Poate că mă aflu pe Insulele Britanice. Am luat harta și am încercat să părăsesc clădirea.

Bărbatul a închis telefonul.

Ușa era încuiată.

O informație a sosit, spontan, nedeterminată de nimic:
„Fitzwilliam College, Universitatea Cambridge“.

– Să fiu io al dracului, da' nu te cari nicăieri! a spus bărbatul, în cuvinte pe care începeam să le înțeleg. Polițiștii sunt pe drum încoace. Am încuiat ușa.

Spre consternarea lui, m-am apucat apoi să deschid ușa. Am pășit afară și am auzit, din depărtare, o sirenă. Am ascultat, și mi-am dat seama că zgomotul provenea de la doar trei sute de metri depărtare și că se apropia cu repeziciune. Am început să mă mișc, fugind cât de repede puteam, cât mai departe de șosea și în sus, pe un terasament verde, spre o altă zonă orizontală.

Acolo erau o mulțime de vehicule de transport staționare, parcate într-un mod ordonat, geometric.

Aceasta era, cu adevărat, o lume stranie. Desigur, atunci când sunt privite cu un ochi proaspăt, din afară, nu există decât lumi stranii, dar aceasta trebuie să fie cea mai stranie dintre toate. Am încercat să descopăr analogia cu lumea noastră. Mi-am spus că și aici toate lucrurile sunt făcute din atomi și că acești atomi vor funcționa așa cum o fac întotdeauna atomii. Se vor mișca unul spre altul dacă va exista o oarecare distanță între ei. Dacă nu există nicio distanță între ei, se vor respinge unul pe altul. Aceasta era legea fundamentală a universului și li se aplica tuturor lucrurilor, chiar și aici. Asta îmi aducea alinare. Să știu că, oriunde te-ai afla în cosmos, lucrurile mici erau întotdeauna cu exactitate la fel. Se atrăgeau și se respingeau. Numai dacă nu te uitai cu suficientă minuțiozitate, vedeai diferențe.

Dar, exact în acel moment, tot ceea ce puteam eu zări erau diferențele și numai diferențele.

Mașina aceea cu sirenă tocmai se oprea în stația de alimentare și avea o lumină albastră care sclipea, așa că m-am ascuns printre camioanele parcate vreme de câteva minute. Simțeam că îngheț, așa

cum stăteam, ghemuit, și tot trupul îmi tremura, iar testiculele mi se micșorau. (Testiculele unui mascul uman erau cel mai atrăgător lucru la el, mi-am dat eu seama, și sunt, în mare măsură, neapreciate așa cum se cuvine de umanii înșiși care preferă cel mai adesea să se uite la orice altceva, inclusiv la chipuri zâmbitoare.) Înainte ca mașina de poliție să plece, am auzit o voce în spatele meu. Nu era vocea unui polițist, ci a șoferului vehiculului în spatele căruia stăteam ghemuit.

– Hei, ce mă-ta faci aici? Cară-te, dracului, de lângă camionul meu!

Am luat-o la fugă, iar picioarele mele goale se loveau de solul dur, presărat cu bucăți aleatorii de pietriș. Și apoi eram din nou pe iarbă, fugind de-a lungul unei câmpii, și am ținut aceeași direcție până când am ajuns la un alt drum. Acesta era mult mai îngust și n-avea niciun fel de trafic.

Am desfăcut harta, am găsit linia care marca pe ea curba acestui drum și am zărit cuvântul „Cambridge”.

M-am îndreptat într-acolo.

În timp ce mergeam și respiram aerul acela bogat în azot, a început să capete formă imaginea mea de sine. Profesorul universitar Andrew Martin. Odată cu numele au sosit și informațiile transmise prin spațiu de către aceia care mă trimiseseră.

Se pare că eram un bărbat însurat. Aveam patruzeci și trei de ani, fix mijlocul unei vieți umane. Aveam un fiu. Eram profesorul universitar care tocmai rezolvase cea mai semnificativă enigmă din domeniul matematicii cu care se confruntaseră vreodată umanii. Și, cu doar trei ore în urmă, făcusem ca rasa umană să progreseze dincolo de orice și-ar fi putut imagina cineva.

Faptele mi-au provocat senzația de greață, dar am continuat să mă îndrept în direcția Cambridge-ului, pentru a vedea ce altceva mai aveau pregătit pentru mine acești umani.

Corpus Christi

Nu mi s-a cerut să pun la dispoziția nimănui acest document despre viața umană. Acest lucru nu s-a găsit printre cele din instructajul meu. Cu toate acestea, mă simt obligat să îl realizez pentru a explica vreo câteva caracteristici remarcabile ale existenței umane. Sper că dumneavoastră veți înțelege astfel de ce am ales să fac ceea ce, până acum, unii dintre dumneavoastră trebuie să fi aflat deja că am făcut.

Oricum ar sta lucrurile, știuseseam dintotdeauna că Pământul este un loc care există în realitate. Știam aceasta, desigur că o știam. Consumasem, sub formă de capsulă, celebrul jurnal de călătorie *Idioții care se luptă între ei: Timpul petrecut de mine cu umanii de pe planeta 7081 care deține apă*. Știam că Pământul este o eventualitate reală dintr-un sistem solar îndepărtat și neinteresant unde nu s-a prea întâmplat mare lucru și unde opțiunile de a călători ale localnicilor erau restricționate într-un mod îngrozitor. Auzisem, totodată, că umanii erau o formă de viață cu o inteligență, în cel mai bun caz, mediocră și că erau predispuși spre violență, stinghereală sexuală profundă, poezie proastă și mersul pe jos de colo până colo prin orașe.

Dar începeam să îmi dau seama că nicio formă de pregătire nu ar fi fost suficientă pentru ce mă aștepta.

Până dimineața, eram în locul numit Cambridge.

Care era fascinant, într-un mod terifiant. La început, clădirile au fost acelea pe care le-am remarcat și a fost destul de surprinzător să constat că autoservice-ul nu fusese un unicat. Toate structurile de

genul acesta – indiferent dacă au fost construite cu scopuri consumeriste, locative sau oricare altele – erau *statice și înțepenite la sol!*

Desigur, acesta se presupunea că ar fi trebuit să fie orașul meu. Acesta era locul unde „eu” locuisem, cu intermitențe, de vreo douăzeci de ani. Și aveam să fiu nevoit să mă port de parcă acesta era adevărat, în ciuda faptului că era cel mai străin loc pe care îl văzusem vreodată în viața mea.

Era senzațională lipsa oricărei urme de imaginație în ceea ce privește geometria. Nu se zărea nici măcar vreun decagon pe undeva! Cu toate acestea, am observat, într-adevăr, că unele clădiri erau mai mari și – relativ vorbind – astfel concepute, încât să fie mult mai bogat ornamentate decât celelalte.

„Sunt temple dedicate orgasmelor”, mi-am imaginat.

Magazinele începeau să se deschidă. În orașele umane, aveam să învăț peste puțin timp, câte un magazin există peste tot. Magazinele sunt pentru locuitorii Pământului ceea ce cabinele-ecuațiilor reprezintă pentru vonnadorieni.

În vitrina unui astfel de magazin am zărit o mulțime de cărți. Astfel, mi s-a reamintit că umanii sunt obligați *să citească*, de fapt, cărțile. Ei pur și simplu au nevoie să stea jos și să se uite la fiecare cuvânt, consecutiv. Iar asta consumă mult timp. Mult, mult timp. Un uman pur și simplu nu poate să înghită toate cărțile câte există, nu poate molfăi, simultan, diferite tomuri, și nici nu poate hăpăi cunoștințe aproape infinite în decursul a câtorva secunde. Ei nu pot să-și arunce o capsulă-de-cuvinte în gură, așa cum putem noi. Închipuți-vă numai una ca asta! Să fii nu doar muritor, ci și forțat să folosești o parte din acel prețios și limitat timp pentru a citi! Nu-i de mirare, așadar, că erau o specie de primitivi. Până ajung ei să citească suficiente cărți pentru a dobândi un stadiu al cunoașterii care să le permită să facă și ei ceva, orice, cu ea, au și murit deja!

În mod logic, un uman are nevoie să știe ce fel de carte este pe punctul de a citi. El are nevoie să știe dacă e o poveste de dragoste. Sau o poveste despre o crimă. Sau o poveste despre extraterestri.

Mai sunt și alte întrebări pe care, de asemenea, umanii și le pun în librării. Spre exemplu: este una dintre acele cărți pe care le citesc pentru a se simți inteligenți sau una dintre acelea pe care vor pretinde că nu au citit-o niciodată pentru a continua *să pară* inteligenți? O să-i facă să râdă sau să plângă? Sau, pur și simplu, o

să-i oblige să se holbeze afară, pe fereastră, urmărind dărele lăsate de picăturile de ploaie? Este o poveste adevărată? Sau e una falsă? Este genul de poveste care își va face efectul asupra creierului lor sau una care va ținti spre organe situate mai jos, spre unele mai puțin respectabile? Este una dintre acele cărți care vor sfârși prin a dobândi discipoli religioși sau prin a fi arse pe rug de ei? Este o carte despre matematică sau – ca absolut totul în univers – una *cauzată de aceasta*?

Da, există o mulțime de întrebări. Și încă și mai multe cărți. Foarte, foarte multe! Umanii, în stilul lor tipic uman, au scris mult prea multe pentru a putea să le străbați vreodată. Cititul se adaugă acelei grămezi uriașe de chestii de care sunt sortiți să se simtă oarecum nesatisfăcuți – munca, dragostea, priceperea în ale sexului, cuvintele pe care nu le spun atunci când chiar ar avea nevoie să le spună.

Așadar, umanii au nevoie să știe diverse lucruri despre o carte. Tot așa cum au nevoie să știe despre o slujbă dacă o să-i facă să-și piardă mințile la vârsta de cincizeci și nouă de ani și să-i determine să se arunce pe fereastră biroului. Sau, atunci când merg la o primă întâlnire, dacă persoana care acum face spirite despre anul petrecut de el în Cambodgia o să o părăsească într-o bună zi pentru o femeie mai tânără, Francesca pe numele ei, care conduce propria firmă de PR și folosește cuvântul „kafkian“, deși nu l-a citit niciodată pe Kafka.

În orice caz, iată-mă că intru în acea librărie și mă uit la unele dintre cărțile puse pe mese. Am observat că două femele care lucrau acolo râdeau și arătau cu degetul în zona mea mediană. Din nou, eram nedumerit. Oare nu se cuvenea ca bărbații să intre în librării? Se purta, cumva, vreun război între sexe în care fiecare îl ridiculiza pe celălalt? Oare librării își petreceau timpul bătându-și joc de clienții lor? Sau nu cumva totul se petrecea din cauza faptului că nu purtam niciun fel de haine pe mine? Cine putea ști? Oricum ar fi stat lucrurile, îmi cam distrăgea atenția, în special pentru că, până atunci, singurul râs pe care îl auzisem vreodată fusese chicotitul înăbușit în propria blană al unui *ipsoid*. Am încercat să îmi concentrez atenția asupra cărților însele și am decis să mă uit la acelea îngărmădite pe rafturi.

Am remarcat în curând că sistemul de ordonare pe care îl foloseau era unul alfabetic și că avea legătură cu cel de al doilea nume al fiecărui autor. Cum alfabetul uman nu are decât 26 de litere, era un sistem incredibil de simplu, și în curând am descoperit că prima

dintre cărțile de la litera M se numea *Evul Întunericului 1* și că era scrisă de Isobel Martin. Am scos-o din raft. Avea pe ea un semn mititel care anunța că era vorba despre un „Autor local”. Nu mai exista decât una dintre aceste cărți pe acolo, în mod considerabil mai puține decât numărul cărților de Andrew Martin. Spre exemplu, se aflau acolo treisprezece exemplare dintr-o carte a lui Andrew Martin numită *Cercul pătrat* și unsprezece dintr-alta numită *Pi-ul american*. Ambele erau despre matematică.

Am luat una dintre aceste cărți și mi-am dat seama că pe spatele ambelor era scris „8,99 lire sterline”. Grație interpolării întregii limbi pe care o făcusem cu ajutorul lui *Cosmopolitan*, știam că acesta era prețul cărților, numai că nu aveam niciun ban. Așadar, am așteptat până când nu s-a mai uitat nimeni la mine (adică mult, mult de tot), și apoi am fugit foarte repede afară din magazin.

În cele din urmă, m-am liniștit suficient cât să pot merge la pas, de vreme ce să alergi când nu ai nicio haină pe tine nu e un lucru cu totul compatibil cu a avea testicule externe, și apoi am început să citesc.

M-am uitat cu atenție prin amândouă cărțile, căutând ipoteza Riemann, dar nu am putut să găsesc nimic, cu excepția unor informații fără nicio legătură referitoare la matematicianul Bernhard Riemann însuși, care murise cu multă vreme în urmă.

Am dat drumul cărților să cadă pe pământ.

Oamenii chiar începeau să se oprească și să se holbeze la mine. De jur împrejurul meu se găseau lucruri pe care nu mi le puteam explica încă pe deplin: gunoaie, reclame, biciclete. Lucruri specific umane.

Am trecut pe lângă un om foarte mare, cu un pardesiu lung și o față păroasă care, judecând după felul asimetric în care mergea, părea să fi fost rănit.

Desigur, și noi putem cunoaște uneori puțină durere, dar aici nu părea să fie vorba despre genul acela de durere. Ceea ce mi-a adus aminte că acesta era un loc al morții. Lucrurile se deteriorează, degenerază și mor pe aici. Viața unui uman era înconjurată din toate părțile de beznă. Cum, bătu-m-ar Pământul, reușeau să facă față acestei situații?

Idioțenia, cauzată de faptul că citeau încet! Răspunsul nu putea fi decât idioțenia.

Bărbatul acesta totuși nu părea să facă deloc față situației. Ochii

lui erau plini de regrete și durere.

– Iisuse, a bolborosit bărbatul. Cred că mă confunda cu cineva: Acu' chiar că le-am văzut pe toate!

Mirosea a infecției bacteriene și a alte câteva chestii complet respingătoare pe care nu am putut să le identific.

M-am gândit să-l întreb pe unde s-o iau, de vreme ce harta era executată în doar două dimensiuni și destul de vag, dar nu eram încă în stare de așa ceva. Aș fi putut fi capabil să spun cuvintele, dar nu aveam încrederea necesară pentru a le adresa spre o față aflată atât de aproape, care mai avea și nasul ăla bulbos și ochii ăia rozalii și triști. (Cum de știam că ochii lui erau triști? Aceasta este o întrebare interesantă, mai ales de vreme ce noi, vonnadorienii, nu simțim niciodată cu adevărat tristețea. Răspunsul este că nu am habar. Aveam, pur și simplu, senzația aceasta. O fantomă din interiorul meu, poate fantoma umanului care devenisem. Nu dețineam toate amintirile lui, dar aveam cu prisosință alte lucruri de-ale lui. Era, oare, empatia biologică fie și parțial? Tot ce știu e că m-a tulburat mai mult decât vederea durerii. Tristețea mi s-a părut că semăna cu o boală și m-am temut că s-ar putea să fie contagioasă.) Așa că am trecut pe lângă el și, pentru prima oară după multă vreme, am încercat să-mi găsesc singur drumul către un loc.

Ei bine, știam că profesorul Martin lucra în cadrul universității, dar nu aveam habar cum arăta o universitate. Am bănuir că n-avea cum să fie o stație orbitală cu înveliș de zirconiu care plana dincolo de atmosferă, dar, în afară de asta, chiar că nu știam nimic. Nu dețineam deloc capacitatea de a vedea două clădiri diferite și de a putea spune: „Oh, asta-i o clădire de tipul acela, iar asta e de tipul celălalt”. Așa că am continuat să merg pe jos, ignorând icnetele, bolboroselile și râsetele și pipăind fiecare fațadă de sticlă sau cărămidă pe lângă care treceam, de parcă pipăitul mi-ar fi adus mai multe răspunsuri decât văzul.

Și apoi s-a întâmplat cel mai rău lucru care se putea întâmpla. (Țineți-vă bine, vonnadorienilor, adunați-vă toate forțele!)

A început să plouă!

Senzația ploii pe pielea mea și pe părul meu era oribilă, terifiantă și voiam să înceteze, aveam nevoie să înceteze. Mă simțeam atât de expus! Am început să alerg, căutând vreo intrare. Orice. Am trecut pe lângă o clădire mare, cu o poartă largă și o pancartă afară pe care

scria: „Colegiul Corpus Christi și al binecuvântatei Fecioare Maria”. Deoarece citisem deja *Cosmopolitan*, știam că „fecioară” însemna „în amănunțime”, dar aveam o problemă cu câteva dintre celelalte cuvinte. „Corpus” și „Christi” păreau să sălășluiască într-un spațiu aflat dincolo de limba vorbită. „Corpus” era ceva ce avea de-a face cu trupul, așa că, probabil, „Corpus Christi” o fi fost un orgasm tantric, al întregului organism. Dacă e să spun adevărul, habar nu aveam. Mai erau și niște cuvinte mai mici și un indicator diferit. Aceste cuvinte erau: „Universitatea Cambridge”. Mi-am folosit mâna stângă pentru a deschide poarta și a intra, pășind pe iarbă și îndreptându-mă spre clădirea care încă mai avea luminile aprinse.

Semne de viață și căldură.

Iarba era udă. Umezeala ei moale îmi repugna și am luat cu seriozitate în considerație ideea de a urla.

Era tăiată scurt, frumos iarba aceasta. Mai târziu aveam să îmi dau seama că o peluză frumos tunsă era un simbol al puterii și că s-ar fi cuvenit să stârnească în mine o ușoară senzație de teamă și de respect, mai ales când se afla (precum aceasta) lângă o clădire cu o arhitectură „grandioasă”. Dar, pe atunci, eram orb, atât la semnificația ierbii mărunte, cât și a grandorii arhitecturale, așa că am continuat să merg spre clădirea principală.

O mașină s-a oprit undeva, în spatele meu. Din nou, existau și niște lumini albastre care licăreau și alunecau pe fațada de piatră a lui Corpus Christi.

(Lumini albastre care licăresc pe Pământ = necazuri.)

Un bărbat alerga spre mine. În spatele lui era o întreagă mulțime de alți umani. De unde apăruseră? Păreau, cu toții, atât de siniștri, așa cum erau, grupați în haită, cu înveșmântatele lor siluete care arătau ciudat. Erau niște străini de pe altă planetă pentru mine. Asta era partea evidentă. Ceea ce era mai puțin evident era felul în care eu le păream lor ca un străin, ca de pe altă planetă. În definitiv, *arătam* exact ca ei! Poate că asta era o altă trăsătură umană. Capacitatea lor de a se ataca pe ei înșiși, de a-i ostraciza pe cei din același neam cu ei. Dacă aceasta era situația, atunci îmi exacerba scopul misiunii mele. Mă făcea să o înțeleg mai bine.

În orice caz, iată-mă acolo, pe iarbă udă, privind un bărbat care alerga spre mine și gloata aflată ceva mai departe. Aș fi putut s-o iau la fugă sau să mă lupt, dar ei erau prea mulți, iar unii aveau niște echipamente de înregistrare arhaice. Bărbatul m-a înșfăcat:

– Veniți cu mine, domnule!

M-am gândit la țelul meu. Dar, chiar în clipa aceea, a trebuit să mă supun. Într-adevăr, tot ce-mi doream era să scap de ploaie.

– Sunt profesorul universitar Andrew Martin, am spus, căci aveam deplină încredere că știam cum să spun această propoziție.

Și acela a fost momentul în care am descoperit puterea cu adevărat terifiantă a râsului altor oameni.

– Am o soție și un fiu, am continuat și le-am rostit numele. Trebuie să-i văd. Mă puteți duce la ei?

– Nu. Nu chiar acum. Nu, nu putem.

Mă ținea strâns de braț. Îmi doream, mai mult decât orice altceva, ca mâna lui hidoasă să-mi dea drumul. Era mai mult decât puteam suporta să fiu atins de unul dintre ei, darămite să mai fiu și strâns cu putere. Și, cu toate acestea, nici măcar nu am încercat să opun rezistență în timp ce el mă conducea către un vehicul.

Se presupunea că, în timp ce îmi îndeplineam însărcinarea, trebuia să atrag cât mai puțin atenția asupra mea. Din punctul ăsta de vedere, deja dădeam greș.

Trebuie să te străduiești să fii normal.

Da.

Trebuie să încerci să îi plăci.

Știu.

Să nu cumva să evadezi prematur.

N-o s-o fac. Dar nu vreau să mă aflu aici. Vreau să merg acasă.

Știi doar că nu poți face asta. Nu încă.

Numai că o să mi se scurgă tot timpul. Trebuie să ajung la biroul profesorului și la casa lui.

Ai dreptate! Așa trebuie să faci. Dar, mai întâi, trebuie să rămâi calm și să faci tot ce îți vor spune ei să faci. Du-te unde vor vrea să te duci. Fă ce vor ei să faci. Ei nu trebuie să afle vreodată cine te-a trimis. Să nu intri în panică!

Nu profesorul Andrew Martin se află printre ei acum. Tu te afli printre ei acum. Ai suficient timp. Ei mor, așa că trebuie să fie plini de nerăbdare. Viețile lor sunt scurte. Ale tale nu sunt. Să nu devii ca ei. Folosește-ți înzestrările cu înțelepciune.

Așa voi face. Numai că sunt speriat.

Ai tot dreptul să fii astfel. Doar te afli printre umani.

Haine umane

M-au obligat să-mi pun pe mine haine.

Umanii compensează peste măsură tot ceea nu știu despre arhitectură sau despre combustibilii pe bază de heliu izotopic non-radioactiv prin cunoștințele lor despre haine. Erau genii în materie și cunoșteau toate subtilitățile. Și erau, vă rog să mă credeți, *mii* de astfel de finețuri.

Modul în care funcționează hainele este următorul: există un strat pe dedesubt și unul pe deasupra. Stratul de dedesubt constă în „chiloți” și „șosete” care acoperă regiunile intens odorizate ale organelor genitale, fundului și labelor piciorului. Exista și opțiunea de a alege un „maiou” care să acopere zona relativ mai puțin rușinoasă a pieptului care includea protuberanțele de piele sensibilă cunoscute drept „sfârcuri”. N-aveam nici cea mai vagă idee căru scop slujeau sfârcurile, cu toate că am observat că se producea o senzație plăcută atunci când le mângâiam cu delicatețe.

Stratul de deasupra al hainelor părea încă și mai important decât acela de dedesubt. El acoperea nouăzeci și cinci de procente din corp, lăsând la vedere doar fața, părul de pe cap și mâinile. Acest strat de îmbrăcăminte de la exterior părea să fie cheia către structurile puterii de pe această planetă. Spre exemplu, cei doi bărbați care mă duceau pe mine spre mașina cu luminile albastre care licăreau erau îmbrăcați amândoi în straturi exterioare identice, alcătuite din pantofi negri peste șosetele lor, pantaloni negri peste chiloții lor, apoi, peste părțile de sus ale trupului erau o „cămașă” albă și un „pulover” de un albastru-închis precum culoarea spațiului cosmic. Pe acest pulover, exact deasupra regiunii unde se afla sfârcul

lor stâng, era o emblemă dreptunghiulară făcută dintr-un material un pic mai fin, de o calitate relativ mai bună, care avea scrise pe el cuvintele „POLIȚIA din Cambridge“. Jachetele le erau de aceeași culoare și aveau aceeași emblemă. Astea erau, cu siguranță, cele mai bune haine pe care ți le-ai fi putut dori!

Oricum, în curând mi-am dat seama ce însemna cuvântul „poliția“. Însemna poliție!

Nu-mi venea să cred! Încălcasem legea pur și simplu pentru că *nu purtasem haine!* Eram destul de sigur că majoritatea umanilor știau cum arăta un uman despuiat. Nu era ca și cum aș fi făcut ceva rău câtă vreme *nu purtasem haine*. Cel puțin, nu făcusem încă.

M-au plasat într-o cămăruță care era în perfectă armonie cu toate camerele umane, un altar închinat dreptunghiului. Chestia amuzantă era că, în ciuda faptului că această încăpere arăta, cu exactitate, nici mai bine, nici mai rău decât orice altceva din stația de poliție sau, dacă e să spunem adevărul, de pe acea planetă, ofițerii păreau să creadă că era o pedeapsă cu totul specială să mă plaseze în acel loc – într-o „celulă“ – mai mult decât dacă m-ar fi dus în oricare altă cameră. „Ei se află într-un trup care va muri, am chicotit eu, dar își fac mai multe griji pentru că sunt închiși într-o încăpere!“

Ăsta a fost momentul când mi-au spus să mă îmbrac. Să „mă acopăr“. Așa că am luat hainele acelea și m-am străduiut cât am putut eu de bine, iar după aceea, de îndată ce am rezolvat toate problemele legate de ce membru intră prin ce deschidere, ei mi-au spus că trebuia să mai aștept o oră. Ceea ce am și făcut. Desigur, aș fi putut să evaderez. Dar mi-am dat seama că era mult mai probabil că aveam să găsesc ceea ce îmi trebuia stând acolo, cu polițiștii și computerele lor. În plus, mi-am adus aminte ceea ce mi se spusese: „Folosește-ți înzestrările cu înțelepciune! Trebuie să încerci să fii asemenea lor. Trebuie să te străduiești să fii normal.“

Apoi s-a deschis ușa.

Întrebări

Erau doi bărbați.

Aceștia erau niște bărbați diferiți. Acești bărbați nu purtau aceleași haine, dar aveau, într-o foarte mare măsură, cam același chip. Nu împărțeau doar ochii, nasul protuberant și gura, ci și o expresie comună de nefericire apatică. În lumina puternică m-am simțit speriat, și încă nu într-o mică măsură. Ei m-au dus într-o altă încăpere pentru a mă chestiona. Asta era o informație interesantă: pare-se că puteai să pui întrebări în anumite încăperi. Existau încăperi pentru stat și meditat și încăperi pentru anchete și cercetări.

Ei s-au așezat.

Mă furnica pielea din cauza anxietății. Genul acela de anxietate pe care nu îl poți simți decât pe planeta aceasta. Anxietatea generată de faptul că singurele ființe care aveau habar cine sunt erau tare, tare departe. Cât mai departe cu putință.

– Domnule profesor universitar Andrew Martin, a spus unul dintre bărbați, lăsându-se pe spate în scaunul său, am făcut niște investigații. V-am gugălit. Sunteți un mahăr destul de mare în cercurile universitare.

Bărbatul și-a răsfrânt buza de jos, expunându-și mâinile cu palmele în sus. Dorea să spun ceva. Oare ce plănuiau să-mi facă dacă n-aș fi vorbit? Ce ar fi putut să-mi facă?

Nu prea aveam idee ce însemna „gugălirea” asta, dar, indiferent ce o fi fost, n-aș fi putut spune că o simțisem. N-am prea înțeles nici ce însemna a fi „un mare mahăr în cercurile universitare”, deși trebuie să mărturisesc că – ținând cont de dimensiunile camerei – era o

oarecare ușurare să aflu că știau ce era acela un cerc.

Am dat aprobator din cap, fiind încă un pic prea stânjenit pentru a vorbi, căci pentru vorbit e nevoie de prea multă concentrare și coordonare.

Apoi a vorbit celălalt. Mi-am deviat privirea spre fața lui. Diferența-cheie dintre ei presupun că o reprezentau liniile de păr de deasupra ochilor. Acesta își ține sprâncenele ridicate în permanență, ceea ce îi făcea fruntea să se rideze.

– Ai ceva să ne spui?

M-am gândit mult și bine. Venise vremea să vorbesc:

– Sunt cel mai inteligent uman de pe planeta aceasta. Sunt un geniu al matematicii. Am adus contribuții importante în multe ramuri ale matematicii, cum ar fi teoria grupurilor, a numerelor și geometria. Numele meu este profesorul universitar Andrew Martin.

Și-au aruncat unul altuia o privire și au eliberat un scurt chicotit aerian pe nas:

– Crezi că asta-i o caraghioșenie? a spus primul, cu agresivitate. Să comiți un delict împotriva ordinii publice? Te amuză una ca asta? Da?

– Nu. Vă spuneam doar cine sunt.

– Am stabilit deja asta, a zis ofițerul care își menținea sprâncenele împreunate și coborâte, ca păsările *doona* în perioada împerecherii. Cel puțin ultima parte. Ceea ce nu am reușit să stabilim este de ce umblați de colo până colo fără haine pe dumneavoastră la opt și jumătate dimineața?

– Sunt profesor universitar la Universitatea Cambridge. Sunt căsătorit cu Isobel Martin. Am un fiu pe nume Gulliver. Mi-ar plăcea foarte mult să-i văd pe amândoi, vă rog. Lăsați-mă doar să-i văd!

Ei s-au uitat la hârțiile lor:

– Da, a zis primul. Vedem că sunteți profesor și cercetător la Fitzwilliam College. Dar asta nu explică de ce vă plimbați despuiat pe terenurile Colegiului „Corpus Christi”. Sunteți fie sărit de pe fix, fie un pericol pentru societate, fie ambele.

– Nu îmi place să port haine, am răspuns, cu o precizie destul de delicată. Mă rod. Sunt inconfortabile în jurul organelor genitale.

Și atunci, aducându-mi aminte tot ce învățasem din revista *Cosmopolitan*, m-am aplecat spre ei și am adăugat ceea ce am crezut că avea să fie argumentul decisiv:

– Hainele ar putea să îmi reducă în mod serios șansele de a atinge

un orgasm tantric, pe care să îl simt cu tot corpul.

Acela a fost momentul în care ei au luat o hotărâre, iar hotărârea a fost să mă supună unui test psihiatric. Asta însemna, în esență, să merg într-o *altă* cameră rectilinie în care aveam să fiu obligat să privesc un *alt* uman cu un *alt* nas protuberant. Umanul acesta era o femeie. Ea se numea Priti, nume care se pronunța *pretty* și însemna „drăguță”. Ceea ce era un mare nenoroc, ținând cont că era umană și, prin însăși natura ei, provocatoare de vomă.

– Acum, mi-a spus ea, mi-ar plăcea să încep prin a vă pune o întrebare foarte simplă: Ați fost cumva supus recent vreunei presiuni oarecare?

Eram contrariat. Despre ce fel de presiune vorbea, oare? Presiune atmosferică? Gravitațională?

– Da, am răspuns. La multă presiune. Peste tot există un soi sau altul de presiune.

A părut să fie răspunsul corect.

Cafea

Ea mi-a spus că a vorbit cu cei de la universitate. Acest lucru, singur, nu prea avea cine știe ce sens. Spre exemplu: cum făcuse asta? Apoi ea mi-a zis următoarele:

– Ei mi-au spus că în ultima vreme ați lucrat noaptea până foarte târziu chiar și după standardele colegilor dumneavoastră care păreau foarte necăjiți de toată povestea. Dar ei își fac griji în ceea ce vă privește. La fel ca și soția dumneavoastră.

– Soția mea?

Știam că aveam una și îi știam și numele, dar nu înțelegeam cu adevărat ce însemna să ai o soție. Căsătoria era un concept cu totul și cu totul de pe altă planetă. Probabil că nici nu existau suficiente reviste pe planeta aia pentru ca eu să ajung să îl înțeleg vreodată. Ea mi-a explicat. Eu am devenit încă și mai nedumerit. Căsătoria era o „legătură plină de iubire”, ceea ce voia să însemne că doi oameni care se iubeau unul pe altul stăteau împreună pentru totdeauna. Dar asta părea să sugereze că iubirea era o forță destul de slabă și că avea nevoie de căsnicie ca s-o mai consolideze, s-o mai susțină. Totodată, legătura aceasta putea fi ruptă cu ajutorul a ceva numit „divorț”, ceea ce – din câte puteam să-mi dau seama – însemna că, de fapt, nu prea avea rost, dacă e să judecăm în termeni logici. Dar, desigur, nici nu aveam cu adevărat idee ce era „iubirea”, cu toate că acesta fusese unul dintre cuvintele cel mai des folosite în revista pe care o citisem. Totul a rămas un mare mister. Așa că am rugat-o pe ea să îmi explice și asta și toată tărășenia m-a derutat, căci am făcut supradoză din cauza prea multelor lucruri ilogice. Totul părea o halucinație.

– Doriți niște cafea?

– Da, am spus.

Așa că a sosit cafeaua și am gustat-o – un lichid cald, scârbos, acid, o substanță dual-carbon –, și am și scuipat-o peste ea, împrôșcând-o de sus până jos. O încălcare majoră a regulilor de bună purtare umană – din câte se pare, se presupunea că ar fi trebuit *să înghit* cafeaua.

– Ce mama...! a strigat ea și a sărit în picioare, începând să se tamponeze cu ceva să se usuce și manifestând o intensă preocupare pentru cămașa sa.

După toate acestea au mai urmat niște întrebări. Niște chestii absolut imposibile, cum ar fi: care era adresa mea? Ce făceam în timpul meu liber pentru a mă relaxa?

Desigur, aș fi putut s-o păcălesc. Minte ei era atât de moale și de maleabilă, iar oscilațiile sale neutrinice erau, în mod evident, atât de slabe, încât, până și cu gradul meu de atunci de stăpânire limitată a limbii vorbite aș fi putut să îi spun că eram absolut în regulă și că nu era treaba ei ce făceam și că o rog să mă lase în pace. Elaborasem deja ritmul și frecvența optimă de care aș fi avut nevoie. Dar nu le-am folosit.

Să nu cumva să evadezi prematur! Să nu intri în panică! Ai suficient timp!

Adevărul este că eram destul de îngrozit. Inima începuse să îmi bată repede fără niciun motiv evident. Palmele îmi transpirau. Ceva în legătură cu încăperea aceea și cu proporțiile ei, cuplat cu atât de mult contact cu această specie irațională, mă făcea să explodez. Aici totul devenea un test.

Dacă picai la un test, exista un test pentru a afla de ce picaseși. Presupun că iubeau atât de mult testele, deoarece ei credeau în liberul-arbitru.

Ha!

Umanii, îmi dădeam eu seama, credeau că ei dețin controlul propriilor vieți, așa că venerau întrebările și testele, de vreme ce acestea îi făceau să se simtă de parcă ar fi deținut o oarecare stăpânire asupra altor oameni care dăduseră greș atunci când luaseră decizii și care nu truseră suficient de mult pentru a obține răspunsurile corecte. Și, până la sfârșitul celui din urmă test picat, mulți erau așezați – așa cum aveam să fiu eu în curând așezat într-un ospiciu, înghițind o pastilă numită diazepam care îți golea mintea –

și plasați într-o altă încăpere goală plină de unghiuri drepte. Numai că de data asta nu mai inhalam decât mirosul deranjant al hidrogenului clorurat pe care îl foloseau pentru a anihila bacteriile.

Însărcinarea mea avea să fie una simplă, am decis eu în camera aceea. Vreau să spun, partea ei substanțială. Iar motivul pentru care avea să fie simplă era că aveam față de ei același sentiment de indiferență pe care ei îl manifestau față de organisme unicelulare. „Aș putea să nimicesc vreo câțiva dintre ei fără nicio problemă și încă în slujba unei cauze mai mărețe decât igiena!” Dar lucrul de care nu îmi dădusem seama până atunci era că, atunci când venea vorba de gigantul acela de neatins, ticălos, care venea pe furiș și bine camuflat și care se numea Viitorul, eram la fel de vulnerabil ca oricine altcineva.

Nebunii

E o regulă că umanilor nu le plac nebunii decât dacă aceștia sunt buni pictori, și chiar și atunci, nu le plac decât după ce respectivii au murit. Numai că definiția nebuniei, pe Pământ, pare să fie foarte neclară și contradictorie. Ceea ce este dovada sănătății mintale la unul se dovedește a fi nebunie curată la altul. Primii umani s-au fâțâit de colo până colo despuiați fără nicio problemă. Anumiți umani, în special aceia din junglele umede, încă se mai fâțâie astfel. Așadar, trebuie să conchidem că nebunia este, uneori, o chestie legată de timp, iar, uneori, de codul poștal, de zona unde se află cineva.

În esență, regula de bază este că, dacă vrei să pari sănătos la cap pe Pământ, trebuie să te afli la locul potrivit, îmbrăcat cu hainele potrivite, spunând lucrurile potrivite și pășind numai pe tipul de iarbă potrivit.

Rădăcina pătrată a lui 912673

După o vreme, nevasta mea a venit să mă viziteze. Isobel Martin în persoană! Autoarea cărții *Evul Întunericului*. Mi-aș fi dorit să-mi fie scârbă de ea, căci asta ar fi făcut ca totul să fie mult mai simplu. Mi-aș fi dorit să mă îngrozească și, desigur, m-a îngrozit, pentru că toată specia lor era îngrozitoare pentru mine. La prima întâlnire am crezut că e hidoasă. Mă înspăimânta. De-acum mă înspăimânta totul de pe acolo. Acesta era un adevăr incontestabil. Să fii pe Pământ înseamnă să fii înspăimântat. Mă înspăimânta până și imaginea propriilor mele mâini. Dar, cu toate acestea, să ne întoarcem la Isobel. Când am văzut-o pentru prima oară, nu am zărit nimic altceva decât un trilion de celule mediocre și prost aranjate. Avea o față palidă și ochi obosiți, și un *nas* subțire, dar tot proeminent. Avea un aer echilibrat, un aer foarte reținut. Părea, într-o măsură mai mare chiar decât majoritatea, să ascundă ceva. Mi s-a uscat gura doar uitându-mă la ea. Presupun că, dacă aveam de înfruntat vreo încercare cu această ființă umană îndeosebi, aceasta consta în faptul că se presupunea că ar fi trebuit să o cunosc foarte bine și, de asemenea, că urma să petrec mai mult timp cu ea, pentru a spicui informațiile de care aveam nevoie, înainte de a face ceea ce trebuia să fac.

Ea a venit să mă vadă în camera mea, în timp ce un infirmier ne supraveghea. Era, desigur, încă un test. Totul într-o viață umană era un test. De aceea arătau cu toții atât de epuizați de stres.

Mă îngrozea gândul că avea să mă îmbrățișeze sau să mă sărute, sau să-mi sufle aer în ureche, sau să-mi facă oricare dintre acele alte lucruri umane pe care mi le comunicase revista, dar ea nu a făcut

nimic de genul acesta. Nici nu părea măcar că *ar fi dorit* să le facă. Tot ce dorea ea să facă era să stea acolo și să se holbeze la mine, de parcă aș fi fost rădăcina pătrată a lui 912673 și ar fi încercat să îmi dea de capăt. Și, într-adevăr, am încercat din răspuțeri să mă comport la fel de armonios precum acea rădăcină pătrată. Precum indestructibilul nouăzeci și șapte. Numărul meu prim favorit.

Isobel a zâmbit și a dat, aprobator, din cap spre infirmier, dar, când s-a așezat cu fața spre mine, mi-am dat seama că ea afișa câteva dintre semnalele universale ale spaimei – mușchi faciali încordați, pupile dilatate, respirație accelerată. Acum am acordat o atenție specială părului ei. Avea un păr negru care creștea de pe creștetul și de pe partea din spate a capului său și care se extindea până la o distanță foarte mică deasupra umerilor ei unde se oprea brusc pentru a forma o linie orizontală dreaptă. Această tunsoare era cunoscută sub numele de „bob”. Stătea mândră în scaunul ei, ținându-și spatele drept, iar gâtul îi era lung, ca și cum capul s-ar fi certat cu trupul ei și nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Aveam să descopăr mai târziu că avea patruzeci și unu de ani și o înfățișare care trecea, pe această planetă, drept frumoasă sau, cel puțin, drept frumoasă într-un mod simplu, evident și fără farafastăcuri. Dar chiar în clipa aceea nu avea decât o altă față umană și nimic mai mult. Iar fețele umane aveau să constituie ultimul cod uman pe care aveam să mi-l însușesc.

Ea a întrebat:

– Cum te simți?

– Nu știu. Nu-mi amintesc o mulțime de lucruri. Minteaa mea este o mică harababură, în special în legătură cu dimineața asta. Auzi, a mai trecut cineva pe la biroul meu? De ieri până acum, adică?

Asta a cam nedumerit-o:

– Nu știu. Cum aș putea să știu una ca asta? Mă îndoiesc foarte tare că ei or fi pe acolo în weekend. Și, oricum ar fi, tu ești singurul care are cheile biroului. Te rog, Andrew, ce s-a întâmplat? Ai suferit un accident? Ți-au făcut testele pentru depistarea amneziei? De ce nu erai în casă la ora aceea? Spune-mi ce făceai. M-am trezit și tu nu erai acolo, lângă mine.

– Pur și simplu, am avut nevoie să ies. Asta-i tot. Simțeam nevoia să fiu afară.

De-acum ea devenise de-a dreptul agitată:

– Mi-au trecut tot soiul de chestii prin minte! Am verificat prin

toată casa, dar nu era nici urmă de tine. Iar mașina era încă acolo, la fel și bicicleta ta, iar tu nu răspundeai la telefon, și era ora trei dimineața, Andrew. Trei dimineața!

Am dat din cap aprobator. Ea dorea răspunsuri, dar eu, unul, nu aveam decât întrebări:

– Unde este fiul nostru, Gulliver? De ce nu e cu tine?

Acest răspuns a derutat-o și mai mult:

– E acasă la mama, mi-a răspuns. Nu prea puteam să-l aduc aici. E foarte supărat. După toate cele, chestia asta e, știi, foarte dificilă pentru el.

Nimic din ceea ce îmi spunea nu reprezenta informațiile de care aveam nevoie. Așa că am hotărât să fiu mai direct:

– Știi ce am făcut ieri? Știi ce am înfăptuit în timp ce eram la muncă?

Știam că, indiferent cum avea să răspundă, adevărul avea să rămână același. Urma să fiu nevoit s-o ucid. Nu atunci. Nu acolo. Dar undeva, și destul de curând. Totuși, trebuia să știu ce știa ea. Sau ce era posibil să le fi spus altora.

În momentul acesta infirmierul și-a notat ceva.

Isobel mi-a ignorat întrebarea și s-a aplecat în față, venind încă și mai aproape de mine și a șoptit:

– Ei cred c-ai suferit o cădere nervoasă. Desigur, nu o numesc astfel. Dar asta cred. Mi s-au pus o mulțime de întrebări. A fost ca și cum ar fi trebuit să-i fac față Marelui Inchizitor.

– Cam asta-i tot ce se găsește pe-aici, așa-i? Întrebări și iar întrebări.

M-am încumetat să mai arunc o privire spre chipul ei și i-am oferit și mai multe întrebări:

– De ce ne-am căsătorit? Care-i rostul căsătoriei? Ce reguli are?

Anumite chestionări, chiar și pe o planetă ca aceasta, anume creată pentru a pune întrebări, rămân neascultate.

– Andrew, îți tot spun de săptămâni – de *luni* întregi – că trebuie s-o iei mai ușor. Ai exagerat rău în ultima vreme. Orele până la care lucrezi au devenit de-a dreptul ridicole. Chiar că ți-ai cheltuit forțele în mod nesocotit! Ceva tot trebuia să se întâmple! Dar, chiar și așa, toată chestia asta a fost așa de bruscă! N-a existat niciun semnal de alarmă! Vreau doar să știu ce anume a declanșat-o! Eu am fost de vină? Ce-a fost? Îmi fac griji pentru tine.

Am încercat să inventez o explicație serioasă, bine întemeiată:

– Presupun că, pur și simplu, am uitat cât de important e să porți haine. Vreau să spun, cât de important e să te porți în felul în care se presupunea că ar fi trebuit să mă comport. Habar n-am! Probabil că am uitat, pur și simplu, cum e să fii uman. Se mai poate întâmpla una ca asta, nu-i așa? Uneori, lucrurile mai pot fi și uitate?

Isobel mă ținea de mână. Porțiunea netedă, fără peri de dedesubt a degetului ei mare îmi mângâia pielea, ceea ce mă neliniștea și mai mult încă. Mă întrebam de ce mă atingea ea. Un polițist îți înșfacă brațul pentru a te duce undeva, dar de ce îți mângâie mâna o nevastă? Care era scopul? Avea, oare, ceva de-a face cu dragostea? M-am uitat fix la diamantul mititel și sclipitor de pe inelul ei.

– O să fie în regulă, Andrew. Asta nu-i decât o bagatelă. Țiți promit. Vei fi sănătos tun în curând.

– Tun? Am întrebat, iar îngrijorarea adăuga un tremurat vocii mele.

Am încercat să-i citesc expresiile faciale, dar era dificil. Nu mai era îngrozită, dar cum era, oare? Era tristă? Nedumerită? Nervoasă? Dezamăgită? Voiam să înțeleg, dar nu puteam. Ea m-a părăsit, după o conversație de încă vreo sută de cuvinte sau mai multe. Cuvinte, cuvinte, cuvinte. A fost dat și un sărut scurt pe obrazul meu, apoi o îmbrățișare, și am încercat să nu tresar sau să mă încordez, oricât de greu mi-ar fi fost să fac asta. Apoi ea s-a întors pe călcâie și și-a șters ceva din ochi, ceva care i se scursese. Mă simțeam de parcă se presupunea că ar fi trebuit să fac ceva, să spun ceva, să simt ceva, numai că nu știam ce:

– Ți-am văzut cartea, am zis. În librărie. Lângă a mea.

– Vasăzică, tot a mai rămas ceva din tine, a răspuns ea. Tonul era blând, dar ușor disprețuitor sau, cel puțin, așa cred că era: Andrew, să ai grijă doar. Fă tot ce îți vor spune ei și totul va fi în regulă. Totul va fi în regulă.

Iar apoi a dispărut.

Vaci moarte

Mi s-a spus să mă duc în sala de mese să mănc. Asta a fost o experiență groaznică. Pe de o parte, era pentru prima oară când trebuia să fac față unui număr atât de mare de exemplare din specia lor într-un spațiu închis. Pe de altă parte... mirosul! De morcov fiert. De mazăre. De vacă moartă.

O vacă este un animal care sălășluiește pe Pământ, un copitat domesticit și cu multe întrebări pe care umanii îl tratează ca pe un magazin unde găsești de toate: mâncare, băuturi răcoritoare, fertilizatori și pantofi de lux. Umanii o cresc și îi taie gâtul, apoi o fac bucăți-bucățele și o împachetează, o refrigerază, și o vând, și o gătesc. Făcând așa, pare-se că își câștigă dreptul de a-i schimba numele în carne de vită, care este o expresie cât mai îndepărtată posibil de numele de vacă, pentru că ultimul lucru la care un uman dorește să se gândească atunci când mănâncă o vacă este chiar vaca aceea concretă, în carne și oase.

Mie nu-mi păsa de vaci. Dacă însărcinarea mea ar fi fost să omor o vacă, atunci aș fi făcut-o fericit. Numai că e o distanță apreciabilă între a nu-ți păsa de cineva și a vrea să-l mănânci. Așa că am îngurgitat legumele. Sau, mai bine zis, am mâncat o singură felie de morcov fiert. Și, mi-am dat eu seama, nimic nu te face să suferi mai tare de dorul de casă precum să mănânci un aliment dezgustător și care nu îți este familiar. O feliuță mi-a fost de ajuns. Mai mult decât de ajuns. De fapt, a fost mult prea mult și am avut nevoie de toată puterea mea și de toată concentrarea mea ca să mă lupt cu refluxul faringian și să nu o vomit.

Am stat de unul singur, la o masă dintr-un colț, lângă o plantă

înalță pusă într-un ghiveci. Aceasta avea organe vasculare mari, plate, de un verde strălucitor care parcă sclipeau, organe cunoscute sub numele de „frunze” care serveau, în mod evident, pentru realizarea unei funcții de fotosinteză. Arăta exotic, dar nu într-un mod înfricoșător. Într-adevăr, planta era destul de drăguță. Pentru prima oară mă uitam la ceva de aici fără să fiu cuprins de neliniște, de panică. Apoi am privit în altă parte, departe de plantă, spre direcția de unde venea zgomotul și spre toți umanii clasificați ca nebuni. Aceia pentru care modurile în care funcționa această lume depășeau puterea lor de înțelegere. Dacă aveam să formez vreodată vreo legătură cu cineva de pe această planetă, atunci acea persoană se afla, cu siguranță, în acea încăpere. Și chiar când gândeam asta, una dintre ei a venit la mine. O fată cu părul scurt și roz și cu o bucată circulară de argint vârâtă prin nas (de parcă acea regiune a feței ar mai fi avut nevoie să i se acorde mai multă atenție!), cu niște cicatrice subțiri de un roz-portocaliu pe brațe și o voce calmă, joasă care părea să sugereze că fiecare gând din creierul ei era un secret mortal. Era îmbrăcată cu un tricou pe care erau scrise cuvintele: „Totul era frumos (și nimic nu provoca durere)” 2. Numele ei era Zoë. Mi-a spus chiar ea asta, pe dată.

Lumea ca voință și reprezentare

Apoi ea a spus:

– Nou?

– Da, am răspuns.

– Zi?

– Da, am zis. E ziuă. Părem să avem o aplecare spre Soare.

Ea a râs, iar râsul era opusul vocii sale. Era genul acela de râs care mă făcea să doresc să nu fi existat niciun fel de aer pentru ca acele unde maniacale să aibă pe unde călători și să ajungă la urechile mele.

De îndată ce s-a calmat, ea a explicat ce dorise să spună:

– Nu, vreau să zic: vei fi aici permanent sau ai venit pentru a sta doar în ziua asta? Ca mine. Într-o „internare voluntară”.

– Nu știu, i-am mărturisit. Cred că o să plec în curând. Vezi tu, eu nu sunt nebun. Am fost doar un pic nedumerit în legătură cu anumite lucruri. Am o mulțime de chestii cu care trebuie să mă împac. Chestii de făcut. Chestii de terminat.

– Te recunosc de undeva, a spus Zoë.

– Mă recunoști? De unde?

Am examinat cu grijă încăperea. Începeam să nu mă mai simt în largul meu. Erau șaptezeci și șase de pacienți și optsprezece membri ai personalului. Aveam nevoie de intimitate. Aveam, cu adevărat, nevoie să ies afară de acolo.

– Ai apărut, cumva, la TV?

– Habar n-am.

A râs:

– Probabil că suntem prieteni pe Facebook.

– Mda.

Ea și-a scărpinat fața oribilă. Mă întrebam ce s-o fi aflat dedesubt. N-avea cum să fie ceva mai rău decât hidoșenia aia. Apoi ochii ei s-au mărit a înțelegere:

– Nu. Știu. Te-am văzut la facultă. Ești profesorul Martin, nu-i așa? Ești un soi de legendă vie. Eu sunt înscrisă la Fitzwilliam. Te-am văzut pe-acolo. Mâncarea din sala noastră de mese e mai bună decât asta de pe-aici, așa-i?

– Ești una dintre studentele mele?

Ea a râs din nou:

– Nu. Nu. Matematica pentru bac mie, uneia, mi-a cam fost de ajuns. Am urât-o.

Asta m-a înfuriat:

– Ai urât-o? Cum ai putea să urăști matematica? Matematica e totul.

– Ei bine, eu, una, nu vedeam așa lucrurile. Vreau să spun, Pitagora părea să fi fost, oarecum, un gagiu mișto, dar nu, nu eram super-tare când venea vorba de numere. Sunt la filozofie. Probabil că de-aia și sunt aici. Am făcut supradoză de Schopenhauer.

– Schopenhauer?

– A scris o carte intitulată *Lumea ca voință și reprezentare*. Se presupune c-ar trebui să scriu un eseu despre ea. În principiu, susține că lumea este doar ceea ce recunoaștem cu propria voință. Oamenii sunt stăpâniți de dorințele lor primare, ceea ce duce la apariția suferinței și a durerii, deoarece dorințele noastre ne fac să poftim lucruri din lume, dar lumea nu e nimic altceva decât reprezentare. Deoarece unele dintre aceste poftes dau formă celor pe care le vedem, noi sfârșim prin a ne hrăni din noi înșine, până ce înnebunim. Și sfârșim aici.

– Îți place aici?

Ea a râs din nou, dar am băgat de seamă că felul în care râdea o făcea, cumva, să arate mai tristă:

– Nu. Locul ăsta e un vârtej. Te absoarbe și te duce tot mai în adânc. Vrei să ieși de aici, omule. Toți cei de aici sunt *săriți de pe fix*, nu încap în niciunul din tabelele de măsurare a normalității, îți zic eu.

Și, zicând acestea, a început să arate cu degetul spre diverși oameni din încăperea și să-mi spună ce nu era în regulă cu ei. A început cu o femeie roșie la față și supradimensionată aflată la masa

cea mai apropiată de noi:

– Aia-i Anna cea Grasă. Fură tot. Uită-te numai la ea și la furculiță! Gata, și-a și băgat-o în mânecă... Of, și ăla-i Scott. Se crede al treilea în ordinea succesiunii la tronul Angliei... Și Sarah, care e complet normală cea mai mare parte a zilei, numai că apoi, la patru și un sfert, începe să urle fără niciun motiv. Trebuie să existe și unu' care urlă... și ăla-i Chris Plângăciosu'... iar acolo sunt Brigita-Fâțâita care se mișcă întruna de colo până colo iute ca vântu' și ca gându'...

– Iute ca vântu' și ca gându', m-am mirat. Chiar atât de încet?

– ... Și... Lisa-Trombonista... și Rajesh-Balansatorul. Of, of, da, și-l vezi pe tipu' ăla de acolo, ăla cu favoriți? Ăla înaltu', care bolborosește ceva în tava lui?

– Da.

– Ei bine, ăla s-a transformat pe bune ca-n *K-Pax*. 3

– Ce?

– E-atât de dus, încât crede că e de pe altă planetă.

– Nu, am spus. *Pe bune?*

– Mda! Crede-mă! În cantina asta doar lipsa unui amerindian mut ne mai desparte de un cuib de cuci plin ochi.

N-aveam nicio idee despre ce tot vorbea ea acolo.

S-a uitat la farfuria mea:

– Nu mănânci asta?

– Nu, am răspuns. Nu cred că pot. Și apoi, crezând că aş putea obține niște informații de la ea, am întrebat-o: Dacă aş fi făcut ceva, dacă aş fi realizat ceva remarcabil, crezi că aş fi spus asta mai multor oameni? Vreau să spun, noi, umanii, suntem niște ființe mândre, nu-i așa? Ne place să ne dăm mari cu tot felul de lucruri.

– Da, presupun că da.

Am dat din cap, aprobator. Simțeam cum îmi crește nivelul panicii în timp ce mă întrebam câți oameni vor fi știind despre descoperirea profesorului universitar Andrew Martin. Apoi am hotărât să-mi largesc investigația. Ca să mă port ca un uman trebuia, în fond și la urma urmelor, să-i înțeleg, așa că i-am pus cea mai măreață întrebare la care m-am putut gândi:

– Și atunci, tu care crezi că e sensul vieții? L-ai descoperit?

– Ha! Sensul vieții. *Sensul vieții!* Nu-i niciunul. Oamenii caută valori și înțelesuri exterioare lor într-o lume care nu numai că nu le poate asigura, dar este, totodată, și indiferentă la căutările lor. Ăsta nu prea mai e Schopenhauer. Seamănă mai mult a Kierkegaard via

Camus. Eu sunt de acord cu ei. Problema e că, dacă studiezi filozofia și încetezi să mai crezi într-un sens, cam începi să ai nevoie de ajutor medical.

– Și cu dragostea cum rămâne? Ea ce mai vrea să însemne? Am citit despre dragoste. În *Cosmopolitan*.

Alt răsset:

– *Cosmopolitan*? Faci mișto de mine?

– Nu. Deloc. Vreau să înțeleg lucrurile astea.

– Pe bune, chiar pui întrebări celei mai nepotrivite persoane aici.

Vezi tu, asta-i una dintre problemele mele. A coborât un pic vocea cu cel puțin două octave și se uita fix și misterios: Mie îmi cam plac bărbații violenți. Nu știu de ce. E un soi de chestie din alea precum autoflagelarea. Mă duc adesea în Peterborough. Ai de unde alege dintr-ăștia acolo.

– O, am spus, dându-mi seama că fusese o decizie corectă să fiu trimis aici. Umanii erau tot atât de ciudați pe cât mi se spusese că sunt, și la fel de îndrăgostiți de violență: Așadar, dragostea are de-a face cu găsirea persoanei potrivite pentru a te răni?

– Cam așa ceva.

– Păi, asta n-are niciun sens.

– „Există totdeauna un pic de nebunie în iubire. Dar există totdeauna un pic de judecată.” Asta a fost din... cineva. [4](#)

S-a așternut liniștea. Doream să plec. Deoarece nu cunoșteam regulile de bună purtare, m-am ridicat pur și simplu și am plecat.

Ea a slobozit un geamăt. Și apoi a izbucnit din nou în râs.

Râsetele, ca și nebunia, păreau să reprezinte singura ieșire, ieșirea de urgență a umanilor.

M-am îndreptat, plin de optimism, spre bărbatul care bolborosea în tavă. Pretinsul extraterestru. Am vorbit cu el pentru o vreme. L-am întrebat, cu considerabil de multă speranță, de unde era. A spus că de pe Tatooine. Un loc de care nu auzisem niciodată. A spus că locuia lângă Marele Puț al lui Carkoon, la o scurtă distanță de Palatul lui Jabba. Locuise cu alde Skywalker, la ferma lor, dar aceasta fusese arsă până în temelii.

– Cât de departe este planeta ta? De Pământ vreau să spun.

– Foarte departe.

– Cât de departe?

– 80467 de kilometri, a spus el, spulberându-mi toate speranțele și făcându-mă să-mi doresc să nu-mi fi abătut niciodată atenția de la

planta aceea cu frunze bogate verzi.

L-am privit. Pentru un moment, crezusem că nu eram singur printre ei, dar de acum știam că eram singur-singurel.

Așadar, mi-am spus în timp ce mă îndepărtam, asta se întâmplă când locuiești pe Pământ. O iei razna. Ții realitatea în palme până te arde, și-apoi trebuie să scapi farfuria. (Cineva, undeva, în alt loc din încăperea, chiar a scăpat o farfurie exact când gândeam asta.) Da, înțeleg acum – să fii uman te cam trimite pe calea nebuniei. Am privit afară, pe o fereastră cu geamuri *dreptunghiulare* și am zărit copaci și clădiri, mașini și oameni. În mod limpede, aceasta era o specie incapabilă să manipuleze, să facă față farfuriei noi-nouțe pe care Andrew Martin tocmai le-o înmânase. Într-adevăr, aveam nevoie să ies de aici și să-mi duc la îndeplinire îndatorirea. M-am gândit la Isobel, la nevasta mea. Ea deținea informații, genul de informații de care aveam nevoie. Ar fi trebuit să plec cu ea.

– Ce *fac*?

M-am îndreptat spre fereastră, așteptându-mă să fie precum ferestrele de pe planeta mea, Vonnadoria, numai că nu era deloc așa. Era făcută din sticlă. Care, la rândul ei, era făcută dintr-o rocă. Așa că, în loc să trec prin ea, mi-am lovit nasul de ea, stârnindu-le altor pacienți câteva râsete schelălăite. Am părăsit încăperea, cuprins de disperarea de a scăpa de toți oamenii și de mirosul de vacă și de morcovi.

Amnezie

Să mă port ca un uman era una, dar, dacă Andrew Martin le spusese oamenilor ceea ce descoperise, atunci chiar că nu-mi mai puteam permite să pierd vreun pic de timp în locul acesta. Uitându-mă la mâna mea stângă și la darurile pe care le conținea, am știut ce trebuia să fac.

După prânz, i-am făcut o vizită infirmierului meu, acela care stătuse și mă privise cum vorbeam cu Isobel. Mi-am coborât vocea până la frecvența corectă. Mi-am încetinit ritmul rostirii cuvintelor până la viteza corectă. Să hipnotizezi un uman era ușor deoarece, dintre toate speciile din univers, ei păreau cei mai disperați *să creadă*:

– Sun perfect sănătos mintal. Mi-ar plăcea să văd un doctor care m-ar putea externa. Chiar am nevoie să mă întorc acasă, să-mi văd nevasta și copilul, și să-mi continui munca la Colegiul Fitzwilliam din Universitatea Cambridge. În plus, chiar nu-mi place mâncarea de-aici. Nu știu ce s-a întâmplat în dimineața asta, chiar nu știu. A fost o expunere publică jenantă, dar vă asigur din toată inima că, indiferent de ce voi fi suferit, a fost ceva temporar. Sunt sănătos mintal acum și sunt fericit. Mă simt, cu adevărat, foarte bine.

El a dat din cap aprobator:

– Urmați-mă! a zis.

Doctorul dorea să fiu supus unor teste medicale. O tomografie cerebrală. Erau îngrijorați în legătură cu o posibilă vătămare a cortexului meu cerebral care ar fi putut declanșa amnezie. Mi-am dat seama că, indiferent ce altceva ar fi fost să mi se întâmple, singurul lucru care nu mi se putea întâmpla în niciun caz era să îmi

fie cercetat creierul, nu câtă vreme înzestrările erau activate. Așadar, l-am convins că nu sufeream de amnezie. Am inventat o mulțime de amintiri. Am inventat o viață întreagă.

I-am spus că fusesem supus unei mari presiuni la serviciu și el a înțeles. Apoi mi-a pus niște întrebări. Dar, ca în cazul tuturor întrebărilor umane, răspunsurile erau deja acolo, înăuntrul lor, precum protonii înăuntrul unui atom, gata pentru ca eu să le localizez și să i le ofer drept gândurile mele independente.

După o jumătate de oră diagnosticul a fost clar. Nu îmi pierdusem memoria. Pur și simplu suferisem o perioadă de nebunie temporară. Deși el nu era de acord cu termenul „cădere nervoasă”, a spus că suferisem un „colaps mental” din cauza privării de somn, presiunilor de la serviciu și regimului meu alimentar care, așa cum Isobel îl informase deja pe doctor, consta, în cea mai mare parte, din cafeaua neagră tare – o băutură pe care, desigur, știam deja că o urăsc.

Doctorul a făcut apoi niște aluzii, întrebându-se dacă nu cumva suferisem de atacuri de panică, indispoziții, șocuri nervoase, schimbări bruște de comportament sau senzație de irealitate.

– Irealitate? la asta puteam cumpăni plin de convingere. O, da, chiar c-am simțit că totu-i ireal! Dar nu mai simt asta. Mă simt minunat. Mă simt foarte real. Mă simt la fel de real ca soarele.

Doctorul a zâmbit. Mi-a spus că citise una dintre cărțile mele despre matematică – pare-se, o biografie „cu adevărat haioasă” despre perioada petrecută de Andrew Martin predând la Universitatea Princeton. Cartea pe care o văzusem deja. Aceea care se numea *Pi-ul american*. Mi-a scris o rețetă pentru diazepam și m-a sfătuit să iau lucrurile „așa cum vin”, de parcă ar fi existat și alt mod în care acestea ar fi putut fi experimentate. Și apoi a ridicat cea mai primitivă piesă de tehnologie de telecomunicații pe care o văzusem vreodată și i-a spus lui Isobel să vină să mă ia acasă.

Adu-ți aminte, în timpul misiunii, să nu te lași niciodată influențat sau corupt.

Umanii sunt o specie arogantă, definită de violență și lăcomie. Ei au pus stăpânire pe planeta lor, singura la care au acces în prezent, și au plasat-o pe calea distrugerii. Au creat o lume a diviziunilor și categoriilor și au dat încontinuu greș când a venit vorba să descopere asemănările dintre ei. Și-au dezvoltat tehnologia într-un ritm prea rapid pentru ca psihologia umană

să poată ține pasul, și, cu toate acestea, încă mai urmăresc progresul de dragul progresului și pentru obținerea banilor și a celebrității după care tânjesc cu toții atât de mult.

Nu trebuie să cazi niciodată în capcana umană. Nu trebuie să te uiți niciodată la un individ și să nu izbutești să vezi relația sa cu crimele tuturor celorlalți, ale întregului. Fiecare față umană zâmbitoare ascunde terorile de care sunt cu toții capabili și de care sunt cu toții responsabili, oricât de indirect.

Nu trebuie să te înmoi sau să dai înapoi de la ducerea la îndeplinire a însărcinării tale.

Rămâi pur!

Păstrează-ți logica!

Să nu lași pe nimeni să se opună, să dăuneze certitudinii matematice a ceea ce e nevoie să fie făcut!

Campion Row numărul 4

Era o cameră călduroasă.

Exista o fereastră, dar draperiile erau trase. Erau însă suficient de subțiri pentru ca radiația electromagnetică provenită de la singurul soare al planetei să se filtreze prin ele și puteam să văd totul destul de clar. Pereții erau zugrăviți în azuriul cerului și un „bec” incandescent atârna din tavan, având un abajur cilindric făcut din hârtie. Stăteam întins în pat. Era un pat mare, pătrat, conceput pentru doi oameni. Stătusem întins și dormisem în exact acest pat pentru mai bine de trei ore, iar acum eram treaz.

Era patul profesorului universitar Andrew Martin, de la etajul al doilea al casei sale. Al casei sale de pe Campion Row numărul 4. Care casă era mare, comparativ cu exterioarele altor case pe care le văzusem. Înăuntru, toți pereții erau albi. La parter, pe hol și în bucătărie, podeaua era făcută din calcar, care era făcut din calcit, așa că îmi oferea ceva familiar de privit. Bucătăria, unde mă dusesem să beau niște apă, era în mod special călduroasă din cauza prezenței unui lucru numit mașină de gătit. Acest exemplar aparte de mașină de gătit era făcut din fier și funcționa cu gaz, având două discuri calde încontinuu pe suprafața sa de deasupra. Se numea AGA 5. Avea culoarea crem. Existau multe uși în bucătărie și, de asemenea aici, în dormitor. Uși de cuptor, uși de dulap de bucătărie și uși de sifonier. Lumi întregi închise, la distanță.

Dormitorul avea un covor bej, făcut din lână. Adică din părul unui animal. Există un poster pe perete care avea pe el o fotografie cu două capete umane, un mascul și o femelă, care stăteau foarte aproape. Avea scris pe el cuvintele *Vacanță la Roma*. Și altele. Cuvinte

precum „Gregory Peck” și „Audrey Hepburn” și „Studiourile Paramount”.

Pe partea de sus a unei piese de mobilier cuboidale din lemn exista o fotografie care este, în esență, o hologramă bidimensională imobilă care nu se adresează decât văzului. Această fotografie stătea într-un dreptunghi din oțel. Era o fotografie cu Andrew și Isobel. Ei erau amândoi mai tineri, pielea lor era mai radioasă și neveștejită. Isobel părea fericită, căci zâmbea și un zâmbet este un semn al fericirii umane. În fotografie Andrew și Isobel stăteau pe iarbă. Ea purta o rochie albă. Părea să fie exact rochia pe care ți-ai fi dorit s-o porți pentru a fi fericit.

Mai era și o altă fotografie. Ei doi stăteau în picioare undeva unde era cald. Niciunul din ei nu purta haine. Stăteau printre coloane de piatră uriașe și care se fărâmițau, sub un cer de un albastru perfect. Era o clădire importantă dintr-o civilizație umană anterioară. (Pe Pământ, în paranteză fie spus, o civilizație rezultă atunci când un grup de umani se adună la un loc și își suprimă instinctele.) Civilizația aceea, am presupus eu, era una care fusese părăsită și uitată. Ei zâmbeau, dar acesta era un gen diferit de zâmbet, unul care era limitat la gurile și nu la ochii lor. Păreau să nu se simtă în largul lor, deși am pus asta pe seama căldurii care ajungea pe pielea lor subțire. Și-apoi mai era o fotografie ulterioară, făcută undeva, în interior. Aveau un copil cu ei. Tânăr. Un mascul. Acesta avea părul închis la culoare al mamei sale, poate chiar mai închis, cu pielea mai palidă. Era îmbrăcat cu o piesă de îmbrăcăminte pe care era scris „cowboy”.

Isobel era, în cea mai mare parte a timpului, acolo, în cameră, fie dormind lângă mine, fie stând în apropiere, privind. Nu ar fi fost prea mult în interesul misiunii mele dacă s-ar fi dezvoltat orice fel de simpatie sau chiar de empatie pentru ea. Ce e drept, era puțin probabil. Alteritatea ei însăși mă neliniștea. Prea era de pe altă planetă. Numai că și universul fusese puțin probabil înainte să apară și-apoi apăruse, aproape indiscutabil.

Cu toate acestea, m-am încumetat să-i înfrunt ochii pentru a-i pune o întrebare:

– Când m-ai văzut ultima oară? Vreau să spun, înainte de ziua de ieri?

– La micul dejun. Iar apoi ai plecat la serviciu. Ai venit acasă la unsprezece. Și în pat la unsprezece și jumătate.

– Ți-am comunicat ceva? Ți-am zis ceva?

– Mi-ai spus numele, dar m-am prefăcut că dorm. Și asta a fost tot. Până m-am sculat, și tu dispăruseși.

Am zâmbit. Presupun că ușurat, dar pe atunci nu am prea înțeles de ce eram ușurat.

Spectacolul războiului și al banilor

M-am uitat la „televizorul” pe care l-a adus în cameră pentru mine. Ea se chinuise doar cu el. Era prea greu pentru ea. Cred că se aștepta s-o ajut. Părea ceva atât de greșit să privești o altă formă de viață biologică supunându-se unui asemenea efort! Eram nedumerit și mă întrebam de ce o fi făcut ea asta pentru mine. Am încercat, din pură curiozitate telekinetică, să-l fac să fie mai ușor folosindu-mi mintea.

– Asta a fost mai ușor decât mă așteptam, a spus ea.

– O, am răspuns, surprinzându-i frontal privirea lungă, insistentă. Ei bine, expectativa e o chestie amuzantă.

– Îți mai place încă să te uiți la știri, așa-i?

Să mă uit la știri. Asta chiar că era o idee foarte bună. Știrile s-ar fi putut să aibă niște informații pentru mine.

– Da, am răspuns, mi-ar plăcea să mă uit la știri.

Așa că m-am uitat la ele, și Isobel s-a uitat la mine, fiind tulburați amândoi, în egală măsură, de ceea ce am văzut. Știrile erau pline de fețe umane, dar, în general, unele mai mici, și care se aflau, adesea, departe, la mare distanță.

În timpul primei mele ore de privit am descoperit trei detalii interesante:

1. Termenul „știri” de pe Pământ înseamnă, în general, „știri care îi afectează în mod direct pe umani”. Nu exista, la propriu, nimic despre antilope sau căluți-de-mare sau țestoasele-de-apă cu tâmpile roșii sau despre oricare dintre celelalte nouă milioane de specii de pe planetă.

2. Știrile erau aranjate în ordinea importanței într-un mod pe care nu puteam să-l înțeleg: nu era absolut nimic despre noile observații matematice sau despre poligoanele încă nedescoperite, dar destul de mult despre politica lor care, pe planeta asta, pare să aibă de-a face, în esență, doar cu războiul și banii. Într-adevăr, războiul și banii păreau să fie atât de populare la știri, încât acestea ar trebui să fie descrise, într-un mod mult mai precis, drept *Spectacolul războiului și al banilor*. Mi se spusese bine ce mi se spusese. Această planetă era caracterizată de violență și lăcomie. O bombă explodase într-o țară numită Afganistan. Altundeva, oamenii își făceau griji în legătură cu înzestrarea nucleară a Coreei de Nord. Așa-numita bursă de acțiuni era în cădere. Asta i-a îngrijorat pe mulți umani care se uitau insistent în sus la niște ecrane pline de numere și le studiau de parcă acestea ar fi afișat singura formă de matematică, singura care conta. Of, și-am tot așteptat s-apară chestia despre ipoteza Riemann, dar n-a apărut nimic. Asta se întâmpla fie pentru că nimeni nu știa nimic, fie pentru că nimănui nu-i păsa. Ambele posibilități erau, în teorie, încurajatoare și, cu toate acestea, nu mă simțeam deloc încurajat.

3. Oamenilor le păsa mai mult de anumite lucruri dacă acestea se petreceau mai aproape de ei. Coreea de Sud își făcea griji în privința Coreei de Nord. Oamenii din Londra își făceau griji, îndeosebi, în legătură cu prețul caselor din Londra. Se părea că oamenilor nu le păsa că era cineva gol pușcă într-o junglă câtă vreme acesta nu era, în niciunul fel, prin apropierea peluzei lor. Și nici nu le păsa deloc de ceea ce se petrecea dincolo de sistemul lor solar, și foarte puțin de ceea ce se petrecea în interiorul său, cu excepția celor care se petreceau aici, pe Pământ. (Ce e drept, chiar că *nu se întâmpla* mare lucru în sistemul lor solar, ceea ce ar fi putut explica, într-o oarecare măsură, de unde provenea aroganța umană. Din lipsa oricărei competiții.) În cea mai mare parte, umanii nu doreau să afle decât despre ceea ce se întâmpla în propria țară, de preferat în interiorul acelei părți de țară care era pârțica lor, cu cât mai local era ceva, cu atât mai bine. Ținând cont de acest mod de a privi lucrurile, programul de știri absolut ideal ar fi trebuit să se ocupe numai cu ceea ce se petrecea chiar în casa în care locuiau umanii care îl priveau. Cuprinsul programului ar fi putut fi apoi împărțit și ierarhizat pe baza camerelor specifice din interiorul acelei case, cu reportajul principal fiind întotdeauna despre camera în care se afla televizorul și preocupându-se, în mod specific, de cel mai important fapt, și anume că acesta era privit de un uman. Numai că, până când

un uman va urma firul logic al știrilor până la această concluzie inevitabilă, cel mai bun lucru pe care îl au la dispoziție sunt știrile locale. Așadar, în Cambridge, cea mai importantă știre era povestea despre umanul numit profesorul universitar Andrew Martin care fusese descoperit umblând neînveșmântat pe terenurile New Court de la Colegiul „Corpus Christi” al Universității Cambridge, în timpul primelor ore ale dimineții aceleia.

Prezentarea repetată a acestui ultim detaliu explica, de asemenea, și de ce telefonul sunase aproape încontinuu de când ajunsesem și de ce nevasta mea tot vorbise despre e-mailuri care soseau mereu în interiorul computerului:

– Le-am răspuns, le-am parat pe toate, mi-a spus ea. Le-am scris că nu ești încă în stare să le vorbești chiar acum și că ești prea bolnav.

– Of!

Ea s-a așezat pe pat și mi-a mângâiat din nou mâna. Mi s-a făcut pielea de găină de scârbă. O parte din mine își dorea s-o fi putut-o suprima chiar acolo, pe loc. Dar exista o succesiune care trebuia respectată.

– Toată lumea își face griji pentru tine.

– Cine? am întrebat.

– Ei bine, pentru început, fiul tău. Gulliver e încă și mai rău de când au început toate astea.

– Nu avem decât un singur copil?

Pleoapele ei au coborât încetitor, chipul ei fiind un adevărat tablou de efect al calmului silit:

– Știi bine că avem doar unul. Și chiar nu pricep cum de-ai plecat fără să-ți faci măcar o tomografie cerebrală.

– Ei au hotărât că nu am nevoie de una. A fost destul de ușor.

Am încercat să mănânc o fărâmiță din mâncarea pe care mi-o așezase pe marginea patului. Ceva ce se numea un sandvici cu brânză. Încă o chestie pentru care umanii trebuie să le fie recunoscători vacilor. Era oribil, dar comestibil.

– De ce mi-ai făcut sandviciul ăsta? am întrebat-o.

– Am grijă de tine, mi-a răspuns.

Un moment de încurcătură. Era greu de procesat, dura mult. Apoi am înțeles: în vreme ce noi aveam ajutorul tehnologiei, oamenii se aveau unul pe altul.

– Dar tu cu ce te alegi din asta?

A râs:

- Întrebarea asta a fost constanta întregii noastre căsnicii.
- De ce? am zis. Căsnicia noastră a fost una rea?

Ea a tras adânc aer în piept, de parcă întrebarea asta ar fi fost ceva pe sub care ar fi trebuit să înoate:

- Mănâncă-ți doar sandviciul, Andrew!

Un străin

Mi-am mâncat sandviciul. Apoi m-am gândit la altceva:

- Asta e ceva normal? Să ai doar unul. Un copil vreau să spun.
- E aproape singurul lucru care-i normal în clipa asta.

Ea s-a scărpinat un pic la mână. Doar un picuț, dar tot m-a făcut să mă gândesc la femeia aceea, Zoë, din ospiciu, aceea cu cicatrice pe brațe și iubiți violenți, și capul plin de filozofie.

A urmat o tăcere lungă. Eram obișnuit cu tăcerea, căci am trăit singur aproape toată viața, dar, cumva, această tăcere era de un soi diferit. Era genul de tăcere pe care ai nevoie s-o spargi.

– Îți mulțumesc, i-am spus. Pentru sandvici. Mi-a plăcut. Oricum, pâinea mi-a plăcut.

Sincer, nu știu de ce am spus asta, de vreme ce nu prea îmi plăcuse sandviciul. Și, cu toate acestea, era pentru prima oară în viața mea când îi mulțumeam cuiva pentru ceva.

Ea a zâmbit:

- Să nu care cumva să vă obișnuiți cu tratamentul ăsta, Împărate!

Și, zicând acestea, și-a lovit ușurel mâna de pieptul meu, lăsându-și-o să se odihnească apoi acolo. Am remarcat o mutare a poziției sprâncenelor ei, precum și o extra-cută pe fruntea ei.

- Asta-i ciudat, a spus.

- Ce anume?

– Inima ta. Pare să bată neregulat. Și e ca și cum abia-abia ar mai bate.

Și-a îndepărtat mâna de pe pieptul meu. S-a holbat o vreme la soțul ei de parcă ar fi fost un străin. Ceea ce, desigur, acesta și era.

Eram. Într-adevăr, mai străin decât ar fi putut ea afla vreodată. Părea și îngrijorată, și o parte din mine nu putea să sufere asta, cu toate că știam că frica – dintre toate emoțiile – era, cu exactitate, ceea ce ea s-ar fi cuvenit să simtă în acel moment.

– Trebuie să merg la supermarket, mi-a spus. Nu mai avem nimic pe-aici. S-au dus toate.

– Așa-i, am zis, întrebându-mă dacă s-ar cuveni să las să se întâmple una ca asta.

Exista o anumită succesiune a evenimentelor care trebuia respectată, iar începutul acestei succesiuni era în biroul lui Andrew Martin din Colegiul Fitzwilliam. Dacă Isobel părăsea casa, atunci așa fi putut s-o părăsesc și eu, fără a stârni nicio suspiciune.

– În regulă, am răspuns.

– Dar adu-ți aminte, trebuie să rămâi în pat. OK? Stai doar în pat și uită-te la televizor.

– Da, am zis. Asta o să fac. Voi sta în pat și mă voi uita la televizor.

Ea a dat din cap aprobator, dar fruntea i-a rămas încrețită. A părăsit camera, apoi casa. M-am dat jos din pat și m-am lovit la degetul de la picior în canatul ușii. M-a durut. Presupun că asta nu era deloc ceva straniu în sine. Lucrul straniu a fost că a continuat să mă doară. Nu o durere prea mare. În fond, nu mă lovisem decât la degetul de la picior – dar era o durere pe care nu o vindeca nimic. Sau nu până când nu am ieșit din cameră pe palier, când s-a estompat și a dispărut cu o viteză demnă să stârnească suspiciuni. Nedumerit, am intrat din nou în dormitor. Durerea a tot crescut cu cât mă apropiam mai mult de televizorul unde o femeie vorbea despre starea vremii, făcând diverse previziuni. Am închis televizorul și durerea a dispărut imediat din degetul de la picior. Ciudat! Semnalele probabil că interferau cu darurile mele, cu tehnologia pe care o aveam în mâna stângă.

Am părăsit încăperea, jurându-mi ca, în perioadele de criză, să nu mă aflu niciodată în preajma unui televizor.

M-am dus jos. Aici erau o mulțime de camere. În bucătărie, exista o creatură care dormea într-un coș. Avea patru picioare, iar trupul îi era în întregime acoperit cu păr maro și alb. Acesta era un câine. Un mascul. Stătea întins acolo, cu ochii închiși, dar a mârâit când am intrat în cameră.

Căutam un computer, dar nu era niciunul în bucătărie. M-am dus în altă încăpere, una pătrată, din partea din spate a casei care, aveam

să aflu în curând, era „salonașul” sau „camera de zi”, deși, dacă e să spunem adevărul, majoritatea încăperilor umane e formată din camere în care se stă ziua. Aici se afla un computer și un radio. Mai întâi, am pornit radioul. Un bărbat vorbea despre filmele unui alt bărbat numit Werner Herzog. Am dat un pumn în zid și pumnul m-a durut, apoi am oprit radioul și a încetat să mă mai doară. *Vasăzică, nu doar televizoarele mă împiedică!*

Computerul era unul primitiv. Avea scrise pe el cuvintele „MacBook Pro” și mai avea o tastatură plină de litere și de numere, și de o mulțime de săgeți care arătau în toate direcțiile posibile. Părea o adevărată metaforă a existenței umane.

După un minut sau cam așa ceva îl accesam, căutând e-mailuri și documente, dar negăsind nimic despre ipoteza Riemann. Am accesat apoi internetul – principala sursă de informare de pe aici. S-a dovedit că știrile despre profesorul Andrew Martin nu erau de găsit pe nicăieri, deși detaliile despre cum să ajungi la Colegiul Fitzwilliam erau ușor de obținut.

După ce le-am înregistrat în memorie, am luat cel mai mare mănunchi de chei de pe cufărul din hol și apoi am părăsit casa.

Începerea succesiunii

*Majoritatea matematicienilor și-ar vinde și sufletul lui
Mefistofel pentru demonstrația ipotezei Riemann.*

MARCUS DU SAUTOY

Femeia de la televizor îmi spusese că nu avea să fie nici picătură de ploaie, așa că am mers pe bicicleta profesorului Andrew Martin până la Colegiul Fitzwilliam. Probabil că Isobel era deja la supermarket, așa că știam că nu am prea mult timp la dispoziție.

Era o zi de duminică. Pare-se că asta însemna că la colegiu avea să fie liniște, dar știam că trebuia să fiu atent. Știam unde să mă duc și, cu toate că mersul pe bicicletă era un lucru relativ ușor de făcut, eram încă un pic zăpăcit de legile care guvernau drumurile și abia-abia am scăpat de vreo câteva ori să nu fac un accident.

În cele din urmă, am ajuns la o stradă lungă, liniștită și mărginită de copaci numită Storey's Way și la colegiul însuși. Mi-am sprijinit bicicleta de un zid și m-am îndreptat spre intrarea principală a acestei clădiri, cea mai mare dintre cele trei. Era un exemplu de arhitectură pământească relativ modernă, o clădire vastă, cu trei etaje. În timp ce intram în clădire, am trecut pe lângă o femeie cu o găleată și un mop care curăța podeaua de lemn.

– Bună! mi-a zis.

Ea părea să mă recunoască, deși nu era o recunoaștere care o făcea fericită.

Am zâmbit. (Descoperisem, la spital, că zâmbitul era un prim

răspuns adecvat atunci când salutai pe cineva. Saliva avea puțin de-a face cu salaturile.)

– Bună! Eu sunt profesor universitar aici. Profesorul universitar Andrew Martin. Știu că asta sună teribil de ciudat, dar am suferit un mic accident – nimic grav, dar suficient de important încât să-mi producă o pierdere de memorie pe termen scurt. În orice caz, ce vreau să spun e că nu voi veni la lucru o vreme, dar am cu adevărat nevoie de ceva din birou. Din biroul meu. Ceva cu o valoare pur personală. E vreo șansă ca dumneavoastră să știți unde se află biroul meu?

Ea m-a studiat câteva secunde:

– Sper că n-a fost vorba de nimic serios, a spus, deși nu a părut chiar cea mai sinceră dintre toate speranțele exprimate vreodată.

– Nu. Nu, nu a fost nimic serios. Am căzut de pe bicicletă. În orice caz, îmi cer scuze, dar timpul mă cam presează.

– La etaj, de-a lungul culoarului. A doua ușă pe stânga.

– Vă mulțumesc.

Am trecut pe lângă cineva pe scări. O femeie cu părul cenușiu, care părea șireată și isteată, după standardele umane, căreia îi atârnavă niște ochelari de un șnur legat de gât.

– Andrew! a spus ea. Dumnezeu meu! Cum te simți? Și ce faci? Am auzit că nu ești prea bine.

Am studiat-o cu grijă. Mă întrebam oare cât o fi știind.

– Da, am avut un cucui micuț. Dar acum sunt în regulă. Sincer. Nu-ți face griji! Am fost examinat și ar trebui să fiu sănătos. Sănătos tun.

– O! a exclamat ea, deloc convinsă. Înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Și apoi i-am pus, cu o ușoară și inexplicabilă spaimă, o întrebare esențială:

– Când m-ați văzut ultima oară?

– Nu te-am văzut deloc toată săptămâna trecută. Probabil că acum o săptămână, joia.

– Și n-am mai avut niciun alt contact de atunci? Niciun telefon? Niciun e-mail? Nimic altceva?

– Nu. Nu, de ce-am fi trebuit să luăm legătura? Chiar că m-ai făcut curioasă.

– O, nu-i nimic. E vorba doar de cucuiul ăsta de pe cap. Sunt cam împrăștiat.

- Dragule, dar asta-i absolut îngrozitor! Ești sigur că ar trebui să te afli aici? N-ar trebui să fii acasă la tine, în pat?
- Da, probabil c-ar trebui. După asta, mă duc direct acasă.
- Bun așa. Ei bine, sper să te simți mai bine în curând.
- O! Îți mulțumesc.
- Pa!

Ea a continuat să coboare scările, fără să-și dea seama că tocmai își salvase singură viața.

Aveam o cheie, așa că am folosit-o. N-avea niciun sens să fac ceva care să stârnească suspiciuni pe față în caz că o mai fi fost cineva care s-ar fi putut să mă vadă.

Iar apoi am fost înăuntrul biroului... *meu*. Nu aveam habar la ce mă puteam aștepta. Asta era acum problema: așteptările. Nu exista niciun punct de reper; totul era nou; prototipul direct al modului în care stăteau lucrurile, cel puțin aici.

Așadar: un birou.

Un scaun imuabil în spatele unui birou imuabil. O fereastră cu jaluzelele trase. Cărți care acopereau aproape trei dintre pereți. Pe pervaz exista și o plantă în ghiveci, una cu frunze maronii, mai mică și mai însetată decât aceea pe care o văzusem la spital. Pe birou erau fotografiile înrămate în mijlocul unui haos de hârtii și de articole de papetărie impenetrabile, care slujeau unor scopuri de nepătruns, iar în centrul tuturor era un computer.

Nu aveam prea mult timp la dispoziție, așa că m-am așezat în fața lui și i-am dat drumul. Acesta părea doar în mod parțial mai avansat decât acela pe care îl folosisem înainte acasă. Computerele pământene sunt încă, într-o mare măsură, în etapa pre-conștientă a evoluției lor, adică stau pur și simplu într-un loc și îți îngăduie să le accesezi interiorul și să înșfăci de acolo orice vrei fără să emiți nici cea mai neînsemnată obiecție.

Am găsit repede ceea ce căutam. Un document intitulat „Zeta”. 6

L-am deschis și am văzut că acesta conținea douăzeci și șase de pagini de simboluri matematice. Sau, cel puțin, majoritatea lor conțineau simboluri matematice. La început era o mică introducere scrisă în cuvinte, care spunea următoarele:

DEMONSTRAȚIA IPOTEZEI RIEMANN

„După cum știți, demonstrația ipotezei Riemann este cea mai importantă problemă nerezolvată din matematică. Rezolvarea ei ar revoluționa aplicațiile analizei matematice într-o miriadă de moduri necunoscute care ar transforma viețile noastre și pe acelea ale generațiilor viitoare. Într-adevăr, matematica însăși este temelia trainică a civilizației, lucru dovedit încă de la începuturi de realizări arhitecturale precum piramidele egiptene și de observațiile astronomice esențiale pentru arhitectură. De atunci înțelegerea noastră matematică a progresat, dar niciodată într-un ritm constant.

Precum în cazul evoluției înseși, pe acest drum au existat înaintări rapide și reculuri paralizante. Dacă Biblioteca din Alexandria nu ar fi fost niciodată incendiată și făcută una cu pământul, ar fi posibil să ne imaginăm că noi am fi putut să ne bazăm pe realizările grecilor antici într-o măsură mai mare, ceea ce ar fi avut consecințe mai mărețe și care ar fi apărut mai devreme decât au făcut-o și că, prin urmare, am fi putut trimite un om pe Lună pe vremea lui Cardano sau a lui Newton ori a lui Pascal. Și nu putem decât să ne întrebăm unde am fi ajuns până acum. Și ce planete am fi terraformat și colonizat până în secolul al XXI-lea. Ce progrese medicale am fi făcut. Poate că, dacă n-ar fi existat Evul Întunericului, dacă n-ar fi existat nicio stingere a luminii cunoașterii, am fi descoperit o cale pentru a nu mai îmbătrâni niciodată, pentru a nu mai muri niciodată.

În domeniul nostru, oamenii fac glume pe seama lui Pitagora și a cultului său religios bazat pe geometria perfectă și pe alte forme matematice abstracte, dar, dacă trebuie să avem o religie, atunci o religie a matematicii pare ideală, pentru că Dumnezeu, dacă există, atunci ce este El dacă nu un matematician?

Și astfel, în zilele noastre putem, probabil, să spunem că ne-am înălțat un pic mai aproape de divinitatea noastră. Într-adevăr, în mod potențial, avem șansa de a da ceasul înapoi și de a reclădi acea bibliotecă antică, astfel încât să putem sta pe umerii giganților care nu au existat nicicând.”

Numere prime

Documentul continua în maniera aceasta exaltată încă puțin. Am aflat ceva mai mult despre Bernhard Riemann, un copil-minune german exagerat de timid din secolul al XIX-lea care a manifestat un talent excepțional în ceea ce privește numerele de la o vârstă fragedă, înainte de a fi răpus de o carieră matematică și de o serie de căderi nervoase care l-au hărțuit toată maturitatea. Aveam să descopăr apoi că aceasta era una dintre principalele probleme ale umanilor care dețineau o înțelegere a numerelor – sistemul lor nervos pur și simplu nu putea să-i facă față acesteia.

Numerele prime îi făceau pe oameni, în cel mai literal sens cu putință, să înnebunească, în special deoarece rămâneau atât de multe mistere nerezolvate. Ei știau că un număr prim era un număr întreg care nu se putea divide decât cu unu și cu el însuși, dar după aceea dădeau peste tot soiul de probleme.

Spre exemplu, ei știau că suma tuturor numerelor prime era cu exactitate aceeași cu suma tuturor numerelor, de vreme ce ambele erau infinite. Acesta era, însă, pentru un uman, un fapt derutant, de vreme ce, de bună seamă, trebuie că există mai multe numere decât numere prime. Le era imposibil să se împace cu asta într-o asemenea măsură, încât unii oameni, în timp ce meditau la aceste adevăruri, și-au plasat un pistol în gură, au apăsat pe trăgaci și și-au zburat creierii.

Umanii înțelegeau, de asemenea, că numerele prime erau, într-o mare măsură, asemănătoare cu aerul Pământului. Cu cât mergeai mai sus, cu atât dădeai peste mai puține. Spre exemplu, existau 25 de numere prime sub 100, dar numai 21 între 100 și 200, și doar 16

între 1000 și 1100. În orice caz, spre deosebire de aerul Pământului, nu conta cât de sus mergeai în materie de numere prime, de vreme ce întotdeauna mai existau câteva prin preajmă. Bunăoară, 2097593 era un număr prim, și mai erau milioane între el și, să spunem, 4314398832739895727932419750374600193. Așadar, atmosfera numerelor prime acoperea întregul univers numeric.

Cu toate acestea, oamenii se chinuiseră să explice patternul în aparență aleatoriu al apariției numerelor prime. Acestea se răreau, dar nu în vreun fel pe care umanii să îl poată înțelege, ceea ce le punea mari piedici oamenilor. Ei știau că, dacă ar fi putut rezolva asta, ar fi putut face progrese în tot felul de moduri, deoarece numerele prime erau inima matematicii, iar matematica era inima cunoașterii.

Umanii înțelegeau alte lucruri. Atomii, de pildă. Ei aveau o mașină numită spectrometru, care le permitea să vadă din ce erau făcuți atomii unei molecule. Dar nu înțelegeau numerele prime în aceeași măsură în care înțelegeau atomii și își dădeau vag seama că ar fi putut s-o facă doar dacă ar fi înțeles de ce numerele prime erau distribuite așa cum erau distribuite.

Apoi, în 1859, la Academia din Berlin, Bernhard Riemann, cel care devenea din ce în ce mai bolnav, a anunțat ceea ce avea să devină cea mai studiată și mai renumită ipoteză din toată știința matematicii. Aceasta afirma că exista un model al acestei distribuii sau că exista, cel puțin, unul pentru primele vreo sută de mii de numere prime. Și era un model frumos și pur, și includea ceva numit o „funcție zeta” – un soi de mașină mentală ea însăși, o curbă care se vădea a fi complexă și care era utilă pentru investigarea proprietăților numerelor prime: le puneai pe acestea pe ea și ele aveau să formeze un aranjament pe care nimeni nu-l remarcase înainte. Un model. Distribuția numerelor prime nu era aleatorie.

Și li s-a tăiat respirația atunci când Riemann – aflat în plin atac de panică – le-a declarat asta bărboșilor lui semeni bine îmbrăcați. Aceștia chiar au crezut că se zărea deja sfârșitul chinurilor și că în cursul vieții lor avea să apară o demonstrație care să funcționeze pentru *toate* numerele prime. Numai că Riemann delimitase doar lacătul, el nu găsise, de fapt, cheia, și la puțin timp după aceea a murit de tuberculoză.

Și, pe măsură ce vremea a trecut, misiunea de căutare a devenit din ce în ce mai deznădăjduită. Alte enigme matematice au fost rezolvate la momentul potrivit – chestii precum marea teoremă a lui

Fermat și conjectura lui Poincaré –, lăsând astfel ca demonstrarea ipotezei germanului celui de multă vreme îngropat să rămână ultima și cel mai greu de rezolvat problemă. Aceea care avea să fie echivalentul zăririi atomilor din molecule sau al identificării elementelor chimice ale tabelului periodic. Aceea care avea să le ofere, în cele din urmă, umanilor super-computere, explicarea fizicii cuantice și mijloace de transport interstelare.

După ce m-am confruntat cu toate aceste probleme majore, am pescuit cu năvodul minții prin toate paginile pline de numere, grafice și simboluri matematice. Aceasta este o altă limbă pe care trebuia să o învăț, dar era una mai ușoară și mai veridică decât aceea pe care o învățasem cu ajutorul revistei *Cosmopolitan*.

Și, până la sfârșit, după câteva momente de teroare pură, ajunsesem într-un hal fără de hal. După cel din urmă și definitiv ∞ , am rămas fără nicio îndoială că dovada fusese găsită și că într-adevăr cheia fusese răsucită în cel mai important lacăt dintre toate.

Așadar, fără să stau pe gânduri nici măcar o secundă, am șters documentul, simțind cum mă cuprinde un mic iureș de mândrie în timp ce îl ștergeam.

„Așa, mi-am spus, e posibil ca tu tocmai să fi reușit să salvezi întregul univers.” Dar, bineînțeles, lucrurile nu sunt niciodată atât de simple, nici măcar pe Pământ.

Moment de teroare pură

$$\xi(1/2+it)=[e^{R\log(r(s/2))}\pi^{-1/4}(-t^{2-1/4})/2]\times[e^{i\log(r(s/2))}\pi^{-it/2}\zeta(1/2+it)]$$

Distribuția numerelor prime

M-am uitat prin e-mailurile lui Andrew Martin, în special la ultimul pe care îl trimisese. Avea trecut la subiect: „153 de ani mai târziu...” și un semnul exclamării mic și roșu după. Mesajul însuși era unul simplu: „Am demonstrat ipoteza Riemann, nu-i așa? Aveam nevoie ca tu să fii primul căruia îi spun. Te rog, Daniel, aruncă-ți ochii peste asta. Oh, și nu cred că mai e nevoie să-ți zic, tot ce-ți trimit trebuie să vezi doar tu pentru moment. Până anunț public totul. Ce părere ai despre asta? Oamenii nu vor mai fi la fel niciodată? Cea mai mare știre din 1905 încoace? Vezi fișierul atașat.”

Fișierul atașat era documentul pe care îl ștersesem din altă parte și pe care tocmai îl citisem, așa că n-am irosit prea mult timp cu el. În loc de asta, m-am uitat la destinatar: daniel.russell@cambridge.ac.uk.

Daniel Russell, am descoperit eu iute, era profesor lucasian ⁷ de matematică la Universitatea Cambridge. El avea șaiszeci și trei de ani și scrisese paisprezece cărți, dintre care cele mai multe fuseseră bestselleruri internaționale. Internetul mi-a spus că Russell predase la toate universitățile în care se vorbea limba engleză și care aveau o reputație suficient de capabilă să te intimideze – Cambridge (unde se afla în prezent), Oxford, Harvard, Princeton și Yale printre altele – și că primise numeroase titluri și premii. Muncise la destul de multe lucrări academice împreună cu Andrew Martin, dar, din câte mi-am putut da seama în urma cercetării mele scurte, erau, mai degrabă, colegi decât prieteni.

M-am uitat să văd cât era ceasul. În vreo douăzeci de minute „soția” mea avea să ajungă acasă și să se întrebe unde sunt. În acest

stadiu, cu cât exista mai puțină suspiciune, cu atât era mai bine. Exista o succesiune, o ordine în care trebuiau făcute lucrurile, în fond. Trebuia să respect succesiunea.

Iar prima parte a acestei succesiuni, a acestei secvențe, trebuia să fie executată imediat, așa că am distrus e-mailul și fișierul atașat lui. Apoi, pentru mai multă siguranță, am conceput un virus – ei bine, da, cu ajutorul numerelor prime, desigur – care avea să se asigure că absolut nimic nu avea să mai poată fi accesat intact de pe acest computer vreodată.

Înainte să plec, am verificat hârtiile de pe birou. Nu era nimic în legătură cu care să-mi fac griji. Scrisori insignifiante, orare, pagini albe, dar, pe una dintre acestea, era un număr de telefon: 0786 554 2187. Am băgat biletul în buzunar și, în timp ce făceam asta, am remarcat una dintre fotografiile de pe birou. Isobel, Andrew și băiatul care presupuneam că era Gulliver și care avea părul negru, fiind singurul dintre cei trei care nu zâmbea. Avea ochi mari, care priveau pe furiș de sub un breton. Își purta urâtenia specifică speciei sale mai bine decât majoritatea. Cel puțin, el nu părea fericit în legătură cu ceea ce era, și asta chiar că era un lucru demn de laudă.

Și uite așa mai trecuse un minut. Era timpul să plec.

Suntem mulțumiți de progresul tău. Dar acum trebuie să înceapă adevărata muncă.

Da.

Să elimini documente din computere nu e același lucru cu a elimina vieți umane.

Înțeleg asta.

Un număr prim e puternic. Nu depinde de alții. E pur și complet, și puterile nu îi slăbesc niciodată. Trebuie să fii asemenea unui număr prim. Trebuie ca forțele tale să nu slăbească niciodată, trebuie să te distanțezi, și trebuie să nu te schimbi în urma interacțiunilor. Trebuie să rămâi indivizibil.

Da. Așa voi fi.

Bine. Acum continuă!

Gloria

Isobel încă nu sosise, atunci când m-am întors acasă, așa că am mai cercetat un pic. Ea nu era matematiciană. Era istoric.

Pe Pământ, aceasta era o distincție importantă, de vreme ce aici istoria încă nu era considerată o subdiviziune a matematicii, ceea ce era, desigur. Am mai descoperit, totodată, că Isobel, ca și soțul ei, era considerată a fi foarte inteligentă în conformitate cu standardele speciei sale. Știam asta pentru că una dintre cărțile de pe raftul din dormitor era *Evul Întunericului*, aceea pe care o văzusem și în vitrina librăriei. Iar acum am putut zări pe copertă un citat dintr-o publicație numită *The New York Times* care mărturisea: „foarte inteligentă”. Cartea avea 1253 de pagini.

La parter s-a deschis o ușă. Am auzit sunetul ușor al unor chei de metal care erau așezate pe cufărul de lemn. Ea a urcat să mă vadă. ăsta a fost primul lucru pe care l-a făcut.

- Cum te mai simți? m-a întrebat.
- M-am uitat prin cartea ta. Aceea despre Evul Mediu Timpuriu. A râs.
- De ce râzi?
- Of, ori râd, ori plâng.
- Ascultă, i-am spus, știi unde locuiește Daniel Russell?
- Desigur. Am fost la el acasă să luăm cina.
- Unde locuiește?
- În Babraham. Are o ditamai casa. Chiar nu-ți aduci aminte, pe bune? E ca și cum nu ți-ai mai aminti că ai vizitat palatul lui Nero.
- Da, pot, nu pot. Pur și simplu, există chestii care sunt încă un pic

încețoșate. Cred că pastilele sunt de vină. Țsta era unul dintre spațiile albe, așa că de aceea a trebuit să întreb. Asta-i tot. Vasăzică, sunt prieten bun cu el?

– Nu. Îl urăști. Nu poți să-l suferi. Deși, mai nou, ostilitatea profundă e setarea ta implicită în ceea ce-i privește pe alți universitari, cu excepția lui Ari.

– Ari?

– Cel mai bun prieten al tău, a oftat ea.

– Of, Ari! Da, desigur. Ari. Urechile mele sunt un pic înfundate. Nu te-am auzit cum trebuie.

– Dar, în ceea ce-l privește pe Daniel, a continuat ea, vorbind un pic mai tare, îndrăznesc s-o spun, ura ta față de el e manifestarea unui complex de inferioritate în ceea ce te privește. Dar, la suprafață, te înțelegi cu el. Chiar i-ai cerut îndrumarea de vreo câteva ori, în legătură cu chestia aia a ta cu numerele prime.

– Așa! În regulă! Chestia mea cu numerele prime... Da. Și pe unde-am ajuns în legătură cu chestia asta? Unde eram? Înainte, când am vorbit pentru ultima oară cu tine? Simțeam un impuls s-o întreb deschis: Am demonstrat ipoteza Riemann?

– Nu. N-ai demonstrat-o. Cel puțin, nu după știința mea. Dar probabil c-ar trebui să verifici asta, pentru că, dac-ai fi făcut-o, atunci ai fi cu un milion de lire mai bogat.

– Ce?

– De fapt, de dolari, nu-i așa?

– Eu...

– Premiul Mileniului sau cum i-o mai fi spunând. Dovada că ipoteza Riemann e cel mai mare mister care n-a fost încă rezolvat. Există un institut în Massachusetts, la celălalt Cambridge, Institutul Clay... Da tu știi asta pe dinafară, Andrew! Bolborosești chestia asta până și-n somn!

– Categorie! Pe dinafară și pe dinăuntru. În toate direcțiile. Numai că aveam un pic nevoie să-mi fie reamintite, asta-i tot.

– Ei bine, acela e un institut foarte înstărit. Ei au, în mod evident, un purcoi de bani, fiindcă au împărțit deja vreo zece milioane altor matematicieni. Mai puțin ultimului tip.

– Ultimului tip?

– Rusului. Grigori și nu mai știu cum... Țla care le-a refuzat premiul după ce-a rezolvat conjectura cum s-o mai fi numind.

– Dar un milion de dolari reprezintă o grămadă de bani, nu-i așa?

– Da. E o sumă frumușică.

– Păi, și-atunci de ce a refuzat-o?

– De unde să știu eu una ca asta? Habar n-am. Tu mi-ai zis că era un pustnic care trăia cu mama lui. Există oameni pe lumea asta care au motive ce se extind dincolo de finanțe, Andrew.

Astea erau cu adevărat niște noutăți pentru mine:

– Chiar există?

– Da. Există. Pentru că, știi, a fost propusă o teorie nouă, controversată și deschizătoare de drumuri conform căreia banii nu pot cumpăra fericirea.

– Ah, am răspuns.

Ea a râs din nou. Încerca să fie amuzantă, cred, așa că am râs și eu:

– Așadar, nimeni n-a rezolvat ipoteza Riemann?

– Ce? Adică de ieri până azi?

– Ei bine, de... dintotdeauna.

– Nu. N-a rezolvat-o nimeni. A fost o alarmă falsă, acum vreo câțiva ani. Cineva din Franța. Dar nu. Banii sunt tot acolo.

– Așadar, de aceea el... de aceea eu... asta-i ceea ce mă motivează pe mine, banii?

Ea aranja acum șosetele pe perechi, pe pat. Era un sistem îngrozitor acela pe care îl dezvoltase.

– Nu doar asta, a continuat. Ceea ce te motivează pe tine e gloria. Egoul tău. Vrei ca numele tău să fie peste tot. Andrew Martin. Andrew Martin. Andrew Martin. Vrei să fii pe fiecare pagină existentă din Wikipedia. Vrei să fii un Einstein. Problema e, Andrew, că tu încă mai ai doar doi anișori.

Asta m-a cam bulversat:

– Doar atât? Cum e posibil?

– Mama ta nu ți-a oferit niciodată dragostea de care aveai nevoie. Vei suge pentru totdeauna la un sfârc care nu oferă niciun pic de lapte. Vrei ca lumea să te cunoască. Vrei să fii un om mareț.

Ea a spus toate acestea pe un ton rece. Mă întreb dacă acesta era modul în care oamenii își vorbesc întotdeauna unii altora sau dacă nu cumva le era unic celor căsătoriți. Am auzit cum pătrunde o cheie în broască.

Isobel s-a uitat la mine cu ochi larg deschiși, uimiți:

– *Gulliver!*

Materia întunecată

Camera lui Gulliver era în partea de sus a casei. În „pod”. Ultima oprire înainte de termosferă. El s-a dus direct într-acolo, iar pașii lui au trecut prin fața dormitorului unde mă afluam făcând doar cea mai micuță pauză înainte de a urca mai departe ultima scară.

În vreme ce Isobel a ieșit să plimbe câinele, am hotărât să dau un telefon la numărul de pe bucata de hârtie din buzunarul meu. Poate că era numărul de telefon al lui Daniel Russell.

– Bună, s-a auzit o voce. De femelă: Cine-i la telefon?

– Profesorul universitar Andrew Martin, am răspuns.

Femela a izbucnit în râs:

– Ei bine, bună, domnule profesor universitar Andrew Martin.

– Cine sunteți? Mă cunoașteți?

– Ești pe YouTube. Toată lumea te cunoaște. Ai devenit viral.

Profu' Despuiat.

– Of!

– Hei, nu-ți face griji în legătură cu asta! Toată lumea iubește un exhibiționist.

Ea vorbea încetșor, zăbovind asupra cuvintelor de parcă fiecare dintre ele ar fi avut un gust pe care nu dorea să-l piardă.

– Vă rog, îmi puteți spune cum se face că vă cunosc?

Întrebarea a rămas fără răspuns, pentru că exact în acel moment Gulliver a intrat în camera mea și eu am oprit telefonul.

Gulliver. „Fiul” meu. Băiatul cu părul de culoare închisă pe care îl văzusem în fotografii. Arăta așa cum mă așteptasem să arate, poate doar un pic mai înalt. Era aproape la fel de înalt ca mine. Ochii îi

erau adumbriți de păr. (Apropo, părul era foarte important pe-aici. Nu la fel de important precum hainele, de bună seamă, dar destul de aproape. Pentru umani, părul înseamnă cu mult mai mult decât doar un biomaterial filamentos care se întâmplă să le crească pe capete. El are tot soiul de semnificații dintre care pe cele mai multe nu aş putea să vi le traduc.) Hainele lui erau la fel de negre ca spațiul cosmic, iar pe tricoul lui erau scrise cuvintele „Materie întunecată”. Poate că acesta era modul în care anumiți oameni comunicau, prin intermediul sloganelor de pe tricourile lor. El purta niște „brățări”. Își ținea mâinile în buzunare și părea să nu se simtă suficient de în largul lui încât să mă privească drept în față. (Sentimentul era, așadar, reciproc.) Vocea îi era joasă. Sau, cel puțin, era așa după standardele umane. Avea, aproximativ, cam aceeași profunzime cu aceea a unei plante-bâzâitoare vonnadoriene. El a venit și s-a așezat pe pat și a încercat să fie drăguț, la început, dar, după un moment, și-a schimbat tonul și a trecut la o frecvență mult mai înaltă.

– Tati, de ce-ai făcut una ca asta?

– Nu știu.

– Școala o să fie iadul de pe lume pentru mine de-acum.

– Of!

– Asta-i tot ce poți să spui? „Of”? Ești pe bune? ”Tu-i mama mă-sii, asta-i tot?

– Nu. Da. Eu, eu, ’tu-i mama mă-sii, habar n-am, Gulliver.

– Ei bine, mi-ai distrus viața, așa să știi. Sunt un banc prost. Și înainte era nasol. Încă de pe când am început acolo. Dar acum...

Nu mai ascultam. Mă gândeam la Daniel Russell și la cât de mare, de disperată nevoie aveam să-l sun. Gulliver a observat că nu îi mai acordam atenție:

– Nici măcar nu mai contează. Tu niciodată nu vrei să stai de vorbă cu mine, dacă nu punem la socoteală noaptea trecută.

Gulliver a părăsit încăperea. A trântit ușa în urma lui și a scos un soi de mârâit. Avea cincisprezece ani. Asta însemna că aparținea unei subcategorii speciale de umani numiți „adolescenți”, ale căror caracteristici principale erau: capacitatea de a opune o rezistență slăbită forței de atracție gravitațională, vocabularul compus din mormăituri și mârâituri, lipsa competențelor de orientare spațială, cantitățile abundente de masturbare și apetitul nemăsurat pentru fulgii de cereale.

Noaptea trecută!

Am coborât din pat și m-am îndreptat în sus, pe scări, spre pod. Am bătut la ușă. Nu a venit niciun răspuns, dar eu tot am deschis.

Înăuntru, mediul era unul de beznă dominantă. Existau și postere cu diverși muzicieni. Thermostat, Skrillex, The Fetid, Mother Night și Dark Matter, materia întunecată la care făcea referire tricoul. Era și o fereastră, înclinată pentru a fi la fel cu acoperișul, dar jaluzeaua ei era trasă. Pe pat se afla o carte. Se numea *Șuncă pe pâine* de Charles Bukowski. Pe podea erau haine. Dacă le însumai pe toate, camera era un nor de cuvinte-cheie care semnificau disperarea. Am simțit că el dorea să îi curme cineva suferința, într-un fel sau altul. Ceea ce avea să se și întâmple, desigur, dar mai întâi aveau să fie puse câteva întrebări.

El nu a auzit că am intrat din cauza transmițătoarelor audio pe care le avea vârâte în urechi. Și nici nu m-a văzut, de vreme ce era prea ocupat să se holbeze la computerul său. Pe ecran, se vedea un stop-cadru cu mine gol trecând pe lângă clădirile universității. Era și ceva scris pe ecran. Sus erau cuvintele: „Gulliver Martin, Probabil Că Ești Tare Mândru“.

Dedesubt, existau foarte multe comentarii. Un exemplu tipic era:
„HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA!
HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! O, aproape c-am uitat... HA!” Am
citit numele scris în dreptul acestui comentariu specific.

– Cine este Theo „Afacere cu Futatul” Clarke?

Gulliver a tresărit când mi-a auzit vocea și s-a răsucit. I-am pus din nou întrebarea, dar nu am primit niciun răspuns.

– Ce faci? l-am întrebat, strict din motive legate de cercetarea științifică.

– Pleacă, pur și simplu, pleacă!

– Vreau să stau de vorbă cu tine. Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Mi-a întors spatele. Trunchiul lui s-a crispat:

– Cară-te, tati!

– Nu. Vreau să știu ce ți-am spus.

El a tâșnit din scaunul său și, așa cum spun umanii, „s-a repezit furios ca o furtună” spre mine:

– Lasă-mă, pur și simplu, în pace, bine? Nu te-a interesat niciodată nici măcar un singur lucru legat de viața mea, așa că nu-ncepe acum! De ce puii mei să-ncepi taman acum?

I-am privit spatele în oglinjoara circulară care se holba de pe perete ca un ochi prost și incapabil să clipească.

După ce a mers, agresiv, de colo până colo, s-a așezat din nou pe scaunul său, s-a întors din nou spre computer și a apăsat cu degetul un dispozitiv de comandă care arăta foarte straniu.

– Am nevoie să știu ceva, am spus. Am nevoie să știu dacă tu ai habar ce făceam. Săptămâna trecută, la serviciu?

– Tati, doar...

– Ascultă, asta chiar e ceva important. Când am ajuns acasă erai treaz încă? Știi, noaptea trecută? Erai în casă? Erai treaz?

A mormăit ceva. N-am auzit ce anume. Doar un *ipsoid* ar fi putut s-audă.

– Gulliver, cum stai cu matematica?

– Știi prea bine cum stau la mate, futu-i!

– Futu-i, nu, nu știu! Nu acum. De-aia te și întreb, 'tu-i mama mă-sii! Spune-mi ce știi, futu-i!

Nimic. Credeam că îi folosisem limbajul, dar Gulliver pur și simplu a stat acolo, holbându-se la ceva aflat departe de mine, cu piciorul lui drept smucindu-se în sus și în jos cu mișcări ușoare, dar rapide. Cuvintele mele nu aveau niciun efect asupra lui. M-am gândit la transmițătorul audio pe care încă îl mai avea într-o ureche. Poate că acela trimitea semnale audio. Am mai așteptat un pic și am simțit că venise timpul să plec. Dar, îndreptându-mă spre ușă, el a spus:

– Da. Eram treaz. Mi-ai spus.

Inima a început s-o ia la galop:

– Ce? Ce ți-am spus?

– Ceva despre cum erai tu mântuitorul rasei umane sau cam așa ceva.

– Ceva mai specific? Am intrat în detalii?

– Ți-ai demonstrat prețioasa ta ipoteză Riemann.

– Riemann. Riemann. Ipoteza Riemann. Ți-am spus eu ție asta?

Așa am făcut? 'Tu-i mama mă-sii!

– Mda, a spus el, pe același ton ursuz, sumbru. Pentru prima oară când ai vorbit cu mine într-o săptămână întreagă.

– Cui i-ai mai spus?

– Ce? Tati, dacă e să fiu sincer, eu cred că oamenii sunt mai interesați de faptul că te-ai plimbat de colo până colo prin centrul

oraşului gol puşcă. Nimănui n-are să-i pese de vreo ecuaţie.

– Dar mama ta? Ei i-ai spus? Trebuie că te-a întrebat dac-am vorbit cu tine, după ce am dispărut. Cu siguranţă că te-a întrebat asta?

El a ridicat din umeri. (O ridicare din umeri, am înţeles eu, era unul dintre principalele moduri de comunicare printre adolescenţi.)

– Mda.

– Şi? Ce i-ai spus? Haide, vorbeşte cu mine, Gulliver! Ea ce ştie despre asta?

S-a întors spre mine şi m-a privit fix în ochi. Era încruntat. Nervos. Nedumerit:

– Tati, acu' chiar că nu-mi vine să cred, 'tu-i mama mă-sii!

– Ce să crezi, 'tu-i mama mă-sii?

– Tu eşti părintele, eu-s puştiu'. Eu sunt ăla căruia ar trebui să-mi pese de mine şi de nimeni altcineva, nu tu. Eu am cinş'pe, iar tu, patruzeci şi trei de ani. Dacă eşti cu adevărat bolnav, tati, atunci vreau să-ţi fiu alături, dar, în afară de proaspăt descoperita ta dragoste pentru despuiere şi de afurisitele alea de înjurături ciudate, te porţi foarte, foarte, foarte mult aşa cum te-ai purtat de obicei. Dar uite care-i ştirea zilei. Eşti pregătit? Nouă nu ne prea pasă de numerele alea prime ale tale. Nu ne pasă pe bune de preţioasa ta muncă de rahat sau de cărţile tale stupide sau de creieru' tău ca de geniu sau de capacitatea ta de a rezolva cele mai măreţe şi nerezolvate ce-or fi ele matematice, pentru că, pentru că, pentru că toate astea ne fac rău.

– Vă fac rău? Poate că băiatul era mai înţelept decât părea: Ce vrei să spui?

Au rămas uitându-se țință la mine. Pieptul i se ridica şi îi cobora cu o încordare vizibilă:

– Nimic, a spus în cele din urmă. Dar răspunsul e nu, nu i-am spus nimic lui mami. I-am zis că tu mi-ai zis ceva despre munca ta. Asta-i tot. Nu cred că erau nişte informaţii relevante pe care să i le fi spus ei taman atunci despre ipotezele tale de tot rahat.

– Dar banii... Ştii despre asta?

– Mda, sigur că ştiu.

– Şi tot nu crezi că-i mare scofală?

– Tati, noi avem destul de mulţi bani în bancă. Avem una dintre cele mai mari case din Cambridge. Eu sunt, probabil, cel mai bogat puşti din şcoala mea în clipa asta. Da' asta nu face nici cât o ceapă degerată. Nu-i Perse, îţi aduci aminte?

– Perse?

– Școala aia pe care-ai cheltuit douăj' de mii pe an. Ai uitat-o? Cine mama dracului ești? Jason Bourne?

– Nu. Nu sunt.

– Te pomenești c-oi fi uitat și c-am fost exmatriculat de-acolo!

– Nu, am mințit. Sigur că n-am uitat.

– Nu cred că mai mulți bani au să ne salveze.

Acum eram buimăcit în mod sincer. Asta contravenea tuturor lucrurilor pe care se presupunea că le știam despre umani.

– Nu, am spus. Ai dreptate. N-o voi face. Și, de altfel, a fost o greșeală. N-am demonstrat ipoteza Riemann. Cred că, de fapt, nu poate fi demonstrată. Am crezut c-am făcut-o, dar n-am făcut-o. Așa că nu-i nimic de spus nimănui.

Moment în care Gulliver și-a înfipt mecanismul transmițătorului auto în cealaltă ureche, cea goală, și și-a închis ochii. Nu dorea să mai aibă de-a face cu mine.

– Futu-i, în regulă, am șoptit și am părăsit camera.

Emily Dickinson

Am coborât la parter și am descoperit „cartea de telefon”. Înăuntrul ei se găseau adresele și numerele de telefon ale oamenilor, ordonate alfabetic. Am găsit numărul de telefon pe care îl căutam. O femeie mi-a spus că Daniel Russell ieșise și că avea să se întoarcă acasă cam peste o oră. Avea să mă sune el. Între timp, am răsfoit mai multe cărți de istorie și am aflat diverse lucruri citind printre rânduri.

La fel ca și religia, istoria umană e plină de chestii deprimante precum: colonizarea, bolile, rasismul, sexismul, homofobia, snobismul de clasă, distrugerea mediului înconjurător, sclavia, totalitarismul, dictaturile militare, inventarea unor lucruri pe care ei n-au habar cum să le mânuiască (bomba atomică, internetul, punctul și virgula), victimizarea oamenilor inteligenți, venerarea idioților, plictiseala, disperarea, prăbușirile periodice și catastrofele din mediul metafizic și parapsihic. Și în timpul tuturor ăstora au mai și existat mereu niște mâncăruri absolut îngrozitoare.

Am găsit o carte care se numea *Marii poeți americani*.

„Cred că un fir de iarbă nu-i cu nimic mai prejos decât măiastra călătorie a stelelor”, a scris cineva pe nume Walt Whitman. Țsta era un lucru evident, dar era ceva în legătură cu acest enunț care era destul de frumos. În aceeași carte existau și cuvintele unei alte poete. Această poetă era Emily Dickinson. Cuvintele erau acestea:

*Ce fericită-i Piatra mică,
Umblând pe Drumuri singurică,*

*Nu-i pasă nici de Cariere,
De ce se Cade și se Cere.
Veșmântu-i – univers fugar,
De-un cafeniu elementar;
Ca soarele – ea nu depinde
De nimeni – singură se-aprinde
Și Absolutul împlinește
Și simplu – cum o fi – trăiește. 8*

„«Și absolutul împlinește»!” m-am gândit. „De ce mă tulbură aceste cuvinte?” Câinele a mârâit la mine. Am dat pagina și am descoperit încă și mai multă înțelepciune nepereche. Am citit cu voce tare cuvintele, pentru mine însumi: „Sufletul ar trebui să stea întotdeauna întredeschis, gata să întâmpine experiența extatică”.

– Ai coborât din pat! a spus Isobel.

– Da, am răspuns.

Să fii uman înseamnă să afirmi evidentul. În mod repetat, iar și iar, până la sfârșitul veacurilor.

– Trebuie să mănânci, a adăugat ea, după ce mi-a cercetat chipul.

– Da, am zis.

Gulliver a trecut de pragul ușii.

– Gull, unde te duci? Pregătesc cina.

Băiatul n-a spus nimic în timp ce pleca. A trântit ușa în urma lui, iar izbitura a părut să zguduie casa din temelii.

– Îmi fac griji în privința lui, a spus Isobel.

În timp ce ea își făcea griji, eu am studiat ingredientele de pe blatul din bucătărie. Constau, în special, din vegetație verde. Apoi și din altceva. Piept de pui. M-am gândit la asta. Și am continuat să mă gândesc. „Pieptul unui pui. Pieptul unui pui. Pieptul unui pui...”

– Asta pare să fie carne, am spus.

– O să fac o friptură prăjită rapid.

– Cu *aia*?

– Da.

– Cu *pieptul unui pui*?

– Da, Andrew. Sau nu care cumva ești vegetarian de-acum?

Câinele era în coșuleț. Răspundea la numele de Newton. Încă mai mârâia la mine:

– Ce-ai zice de pieptul câinelui? O să-l mâncăm și pe-ăla?

– Nu, a spus ea cu resemnare. O puneam la grea încercare.
– Un câine e mai inteligent decât un pui?
– Da, a răspuns ea. Și-a închis ochii: Nu știu. Nu. N-am timp pentru una ca asta. Și, în orice caz, tu ești un mare mâncător de carne.

Nu mă simțeam în largul meu:

– Aș prefera să nu mănânc țâțele puiului.

Acum Isobel și-a închis strâns, strâns de tot ochii. A tras adânc aer în piept:

– Dă-mi putere! a șoptit ea.

Aș fi putut să fac asta, desigur. Numai că aveam nevoie de toată puterea pe care o aveam în clipa aceea.

Isobel mi-a întins cutia cu diazepam:

– Ai mai luat vreo pastilă în ultima vreme?

– Nu.

– Poate c-ar trebui să iei una.

Așa că i-am făcut pe plac.

Am deșurubat capacul și mi-am pus o pastilă în palmă. Arăta ca o capsulă-de-cuvinte. La fel de verzi precum cunoașterea însăși. Mi-am aruncat repede o pastilă în gură.

Fii atent!

Mașina de spălat vase

Am mâncat legumele prăjite rapid, prin agitare. Miroseau ca materiile fecale ale unui *bazadean*. Am încercat să nu mă uit la ele, așa că, în schimb, m-am uitat la Isobel. Era pentru prima oară când privitul unei fețe umane era cea mai ușoară alegere. Dar aveam nevoie să măncânc. Așa că am mâncat.

– Când ai vorbit cu Gulliver despre faptul că eu dispărașem, ți-a spus ceva?

– Da, a răspuns ea.

– Ce anume ți-a spus?

– Că ai ajuns pe la unsprezece noaptea, că te-ai dus în sufragerie, unde el se uita la televizor și că i-ai spus că îți părea rău că ajunseseși atât de târziu, dar că avuseseseși ceva de terminat la serviciu.

– Asta a fost tot? Nimic mai precis?

– Nu.

– Ce crezi c-a vrut să spună cu asta? Vreau să zic: ce oi fi vrut să spun cu asta?

– Habar n-am. Dar trebuie să-ți spun, faptul că ai venit acasă și-ai fost prietenos cu Gulliver nu e ceva caracteristic pentru tine.

– De ce? Nu-l plac?

– Nu îl mai placi cam de acum doi ani. Nu. Mă doare să spun asta, dar nu te porți prea mult ca și cum l-ai mai plăcea.

– De acum doi ani?

– De când a fost exmatriculat de la Perse. Pentru că a stârnit un incendiu.

– Of, da! Incidentul cu incendiul!

– Aș vrea să începi să te străduiești mai mult cu el.

După aceea, am urmat-o pe Isobel în bucătărie și mi-am pus farfuria și tacâmurile în mașina de spălat vase. Am remarcat încă și mai multe lucruri despre ea. La început, o considerasem doar o ființă umană generică, dar acum apreciam detaliile. Observam chestii pe care nu le băgasem de seamă – diferențe dintre ea și ceilalți. Purta un cardigan și niște pantaloni albaștri cunoscuți sub numele de jeanși. Gâtul ei lung era împodobit cu un lăntșor subțire făcut din argint. Ochii ei se uitau cu atenție, în profunzimea lucrurilor, de parcă ar fi căutat mereu ceva care nu se găsea acolo. Sau de parcă ar fi fost acolo, numai că era ascuns vederii. Ca și cum totul ar fi avut profunzime, o distanță internă.

– Cum te mai simți? m-a întrebat. Părea îngrijorată în legătură cu ceva.

– Mă simt bine.

– Întreb numai pentru că tu încarci acum mașina de spălat.

– Pentru că exact asta este ceea ce faci și tu.

– Andrew, tu n-ai încărcat niciodată mașina de spălat. Tu ești, și vreau să transmit asta în cel mai puțin jignitor mod cu putință, un soi de primitiv, de barbar când vine vorba de treburile casnice.

– De ce? Matematicienii nu încarcă mașinile de spălat vasele?

– În casa asta, a spus ea cu tristețe, nu, de fapt. Nu, nu fac așa ceva.

– O, da. Știu. Evident. Am avut chef să te ajut azi. Te mai ajut doar uneori.

– Acum ne jucăm de-a fracțiile și părticelele!

Ea s-a uitat la puloverul meu. Pe lâna albastră se odihnea o părtică dintr-un melcișor pe care ea a ridicat-o și a mângâiat un pic materialul unde fusese. A zâmbit, iute. Îi păsa de mine. Avea rezervele ei, dar îi păsa de mine. Nu doream ca ei să îi pese de mine. N-avea să fie de mare folos în desfășurarea lucrurilor. Ea și-a trecut mâna prin părul meu, pentru a-l aranja un pic. Spre marea mea surpriză, n-am tresărit și nu m-am ferit.

– *Chic* à la Einstein e una, dar asta-i deja ridicol, a spus ea ușurel.

Am zâmbit de parcă aș fi înțeles ceva. A zâmbit și ea, dar era un zâmbet care stătea deasupra a altceva. De parcă ar fi purtat o mască sub care ar fi existat o față aproape identică, dar mult mai puțin zâmbitoare.

– E aproape ca și cum o clonă extraterestră s-ar afla în bucătăria

mea.

– Aproape, i-am zis. Da.

Și chiar atunci a sunat telefonul. Isobel s-a dus să răspundă și a venit înapoi în bucătărie un moment mai târziu, întinzându-mi receptorul:

– E pentru tine, a spus ea cu o voce brusc serioasă. Ochii îi erau măriti, încercând să transmită în tăcere un mesaj pe care nu prea l-am înțeles.

– Alo? am spus.

A urmat o pauză lungă. Sunetul respirației cuiva, apoi o voce a sosit cu următoarea expirație. Un bărbat, care vorbea încetișor și cu mare grijă:

– Andrew? Tu ești?

– Da. Cine-i la telefon?

– Daniel. Daniel Russell.

Inima mea a luat-o la galop. Mi-am dat seama că ăsta era momentul în care lucrurile trebuiau să se schimbe.

– O, bună, Daniel.

– Cum te simți? Am auzit că nu ți-a fost prea bine.

– O, sunt bine, cu adevărat. A fost doar un pic de extenuare mintală. Mentea mea a trebuit să alerge în propriul maraton și s-a luptat să răzbată. Creierul meu e făcut pentru sprinturi. Nu are rezistența necesară pentru alergările pe distanțe lungi. Dar nu-ți face griji, sincer, sunt înapoi unde eram. N-a fost nimic prea serios. Oricum, nimic pe care medicația potrivită să nu îl poată suprima.

– Ei bine, e bine să aud asta. Mi-am făcut griji în ceea ce te privește, Andrew. În orice caz, speram să stau de vorbă cu tine despre e-mailul remarcabil pe care mi l-ai trimis.

– Da, am spus. Dar hai să nu facem asta la telefon. Hai să sporovăim față în față. Mi-ar face bine să te văd.

Isobel s-a încruntat.

– Ce idee bună! Să vin până la tine?

– Nu, am răspuns, cu o doză de fermitate. Nu. O să vin eu până la tine.

Noi așteptăm.

O casă mare

Isobel se oferise să mă ducă ea cu mașina, și încercase să insiste chiar, spunând că nu eram încă pregătit să părăsesc casa. Desigur, mai părăsisem deja o dată casa, pentru a merge la Colegiul Fitzwilliam, dar ea nu știa nimic despre asta. Am spus că simțeam că am chef să fac puțină mișcare și că Daniel avea nevoie să vorbească negreșit cu mine despre ceva, posibil despre vreun soi de ofertă de serviciu. I-am spus că o să am telefonul cu mine și că ea știa doar unde urma să mă aflu. Așa că, în cele din urmă, am reușit să iau adresa din carnetelul de însemnări al lui Isobel, am părăsit casa și m-am îndreptat spre Babraham.

Spre o casă mare, cea mai mare pe care o văzusem vreodată.

Nevasta lui Daniel Russell a răspuns la ușă. Ea era o femeie foarte înaltă, cu umeri largi, cu un păr destul de lung, cenușiu și cu pielea îmbătrânită.

– Of, Andrew!

Și-a deschis brațele larg în fața mea. Am făcut, la rândul meu, la fel. Și ea m-a pupat pe ambii obraji. Mirosea a săpun și a mirodenii. Era limpede că mă cunoștea. Nu se putea opri din rostirea numelui meu:

– Andrew, Andrew, *ce* faci? m-a întrebat. Am auzit despre micuțul tău accident.

– Ei bine, sunt în regulă. A fost, ei bine, doar un episod. Dar l-am depășit. Povestea merge mai departe.

Ea m-a cercetat încă un pic și apoi a deschis larg ușa. Mi-a făcut semn cu capul să intru, în timp ce îmi zâmbea larg. Am pășit în hol.

- Știi de ce mă aflu aici?
- Să Îl vezi pe Cel de Sus, a spus ea, arătând spre tavan.
- Da, dar știi *de ce* sunt aici să-l văd?

A fost uimită de comportamentul meu și a încercat cât a putut ea de bine să o ascundă, sub un soi de politețe haotică și plină de energie:

- Nu, Andrew, a spus repede. De fapt și de drept, nu, mi-a spus.

Am dat aprobator din cap. Am remarcat o vază ceramică mare pusă pe podea. Avea desenat pe ea un model galben cu flori și m-am întrebat de ce, oare, își băteau oamenii capul cu asemenea vase goale. Care era semnificația lor? Poate că n-am s-o aflu niciodată. Am trecut pe lângă o cameră cu o canapea și un televizor, și cu corpuri de bibliotecă, și pereți de un roșu-întunecat. De culoarea sângelui.

– Vrei niște cafea? Un suc de fructe? Nouă a început să ne plăcă sucul de rodii. Deși Daniel crede că antioxidanții sunt doar o stratagemă de marketing.

- Aș vrea niște apă, dacă se poate.

Acum eram în bucătărie. Era cam de două ori cât bucătăria lui Andrew Martin, dar în ea era așa un talmeș-balmeș, încât nu părea mai mare. Erau oale și cratițe care atârnav deasupra capului meu. Pe masa din centru era un plic pentru „Daniel și Tabitha Russell”.

Tabitha mi-a turnat niște apă dintr-o carafă.

– Ți-aș oferi și o felie de lămâie, dar cred că ni s-au terminat. Mai e o lămâie în bol, dar cred că trebuie să fie albastră de mucegai de-acum. Cei care fac curățenie nu triază niciodată fructele. Nu vor să se atingă de ele. Și-apoi, Daniel nici *nu mănâncă* fructe. Chiar dacă doctorul i-a spus că trebuie s-o facă. Apoi, doctorul i-a mai spus și să se relaxeze și s-o ia mai ușor, dar el nu face deloc așa ceva.

- O! De ce?

Ea a părut consternată:

– Din cauza atacului de cord. Nu-ți aduci aminte de asta? Tu nu ești singurul matematician din lume ajuns la epuizare.

- O, am spus. Și cum se simte?

– Ei bine, ia medicamente beta-blocante. Încerc să-l obișnuiesc să mănânce muls și lapte degresat și să-l fac s-o ia mai ușor.

- Inima lui, am spus, gândind cu voce tare.
- Da. Inima lui.

– Acesta a fost și unul dintre motivele pentru care am venit, de fapt.

Ea mi-a înmănat un pahar, iar eu am luat o sorbitură în timp ce mă gândeam la uimitoarea capacitate de a crede a oamenilor, care este inerentă speciei lor. Chiar și înainte de a descoperi cu totul conceptele de astrologie, homeopatie, religie organizată și iaurturi probiotice, eram capabil să înțeleg că oamenilor poate că le lipsea farmecul fizic, dar îl compensau prin credulitate. Puteai să le spui absolut orice cu o voce suficient de convingătoare și ei aveau să te creadă. Orice, desigur, cu excepția adevărului.

– Unde este el?

– În biroul lui. La etaj.

– În biroul lui?

– Știi doar unde e, nu-i așa?

– Desigur. Desigur. Știu unde e.

Daniel Russell

Desigur, mințisem.

Habar n-aveam unde era biroul lui Daniel Russell, iar asta era o casă foarte mare, dar, în timp ce mergeam de-a lungul palierului de la primul etaj, am auzit o voce. Aceeași voce reținută pe care o auzisem și la telefon:

– Să fie, oare, acela mântuitorul omenirii?

Am urmat vocea tot drumul până la a treia ușă pe stânga, ușa care era pe jumătate deschisă. Puteam zări bucăți de hârtie înrămate aliniate pe un perete. Am împins ușa, am deschis-o și am văzut un bărbat chel cu o față ascuțită, colțuroasă și cu o gură mică – după criteriile umane. Era îmbrăcat foarte dichisit. Purta un papion roșu și o cămașă ecosez.

– Te rog să ai grijă să porți haine, a spus el, cu un zâmbet surprinzător de mucalit. Vecinii noștri sunt oameni cu simțiri delicate.

– Da. Port cantitatea cuvenită de haine. Nu-ți face griji în privința asta.

El a dat din cap aprobator și a continuat să tot dea din cap, în timp ce se lăsa pe spate în scaunul său și își scărpinga bărbia. Ecranul unui computer strălucea în spatele lui și era plin de curbele și formulele lui Andrew Martin. Simțeam mirosul cafelei. Am remarcat o ceașcă goală. Două, de fapt.

– Am muncit din greu, mi-a spus. M-am pierdut în ea. Dar asta se întâmplă, nu-i așa, cu numerele? El asculta îngrijorat: Ți-au prescris ceva? m-a întrebat.

– Diazepam.

– Simți că-și face efectul?

– Simt. Simt. Simt că-și face efectul. Totul mi se pare un pic de pe altă planetă, aș spune, un pic de pe altă lume, de parcă atmosfera ar fi un pic diferită și gravitația ar avea o forță de atracție un pic mai mică, și până și un lucru atât de familiar precum o ceașcă de cafea goală pare să fie teribil de diferită. Din perspectiva mea, înțelegi. Până și tu. Îmi pari destul de hidos. Aproape înfricoșător.

Daniel Russell a izbucnit în râs. Nu era un râs fericit.

– Ei bine, au existat dintotdeauna niște fricțiuni între noi, dar le-am pus întotdeauna pe seama rivalității academice. Erau de așteptat. Nu suntem geografi sau biologi. Noi suntem oameni ai numerelor. Noi, matematicienii, am fost dintotdeauna astfel. Uită-te numai la ticălosul ăla nefericit de Isaac Newton.

– Mi-am botezat câinele după el.

– Așa ai făcut. Dar, ascultă, Andrew, asta nu-i momentul să te dau la o parte de pe pistă, e momentul să te încurajez, să te bat pe spate, să te ridic în slăvi.

Pierdeam timpul:

– I-ai mai spus cuiva despre asta?

El a clătinat din cap:

– Nu. Sigur că nu. Andrew, asta e a ta și numai a ta. Poți să faci reclamă acestei descoperiri cum vrei tu. Deși te-aș sfătui totuși, ca prieten, să mai aștepti un pic. Măcar o săptămână sau două, până când toate chestiile astea nedorite despre micuțul tău incident de la Corpus Christi se vor stinge de la sine.

– E, oare, matematica mai puțin interesantă pentru umani decât nuditatea?

– Tinde să fie, Andrew. Da. Ascultă! Du-te acasă, ia-o mai ușurel săptămâna asta. O să pun o vorbă bună pentru tine la Diane de la Fitz și o să explic că o să fii bine, dar că s-ar putea să ai nevoie de niște timp liber. Sunt sigur că ea o să fie destul de flexibilă. Studenții vor fi o problemă spinoasă pentru tine în prima ta zi înapoi la catedră. Ai nevoie să-ți aduni forțele pentru asta. Odihnește-te un pic! Hai, Andrew, du-te acasă!

Simțeam cum mirosul scârbos de cafea devenea din ce în ce mai puternic. Am privit împrejur la diplomele de pe pereți și m-am simțit recunoscător că proveneam dintr-un loc unde succesul personal era lipsit de orice noimă.

- Acasă? am întrebat. Tu știi măcar unde-i asta?
- Da' sigur că da. Andrew, despre ce vorbești?
- De fapt, pe mine nu mă cheamă Andrew.

Un alt chicotit nervos:

- E, cumva, Andrew Martin numele tău de scenă? Eu m-aș fi putut gândi la unul mai bun.

- Eu nu am niciun nume. Numele este un simptom al unei specii care prețuiește sinele individual mai mult decât binele colectiv.

Era pentru prima oară când se ridica în picioare. Era un bărbat înalt, mai înalt decât mine.

- Asta ar fi chiar amuzant, Andrew, dacă n-ai fi unul dintre prietenii mei. Chiar cred că ai nevoie de ajutor medical așa cum se cuvine pentru asta. Ascultă, știu un psihiatru foarte bun la care tu...

- Andrew Martin e altcineva. El a fost luat.

- „Luat“?

- După ce a demonstrat ceea ce a demonstrat, noi nu mai aveam nicio altă șansă.

- Noi? Despre ce vorbești? Fii obiectiv, Andrew! Ceea ce spui sună ca și cum ți-ai fi ieșit din minți. Cred că s-ar cuveni să te duci acasă. O să te duc eu cu mașina. Cred că așa va fi cel mai sigur. Hai, să mergem! O să te duc acasă. Înapoi la familia ta.

Și-a întins brațul drept spre mine, făcând semne spre ușă.

Dar eu nu aveam de gând să merg nicăieri.

Durerea

– Ai spus că doreai să mă bați pe spate.

S-a încruntat. Deasupra încruntării, pielea care îi acoperea creștetul craniului strălucea. M-am holbat la aceasta. La strălucire.

– Ce?

– Voi ai să mă bați pe spate. Așa ai spus. Așa că, de ce nu?

– Ce?

– Bate-mă pe spate! Apoi o să plec.

– Andrew...

– Bate-mă pe spate!

El a expirat încet. Ochii aveau o privire aflată la jumătatea distanței dintre îngrijorare și teamă. M-am întors, oferindu-i acces la spatele meu. Am așteptat să simt mâna lui, și-apoi am mai așteptat un timp. Și-apoi a venit. El m-a bătut pe spate. În timpul aceluia prim contact, chiar și cu hainele dintre noi, am făcut scanarea. Apoi, când m-am întors spre el, pentru mai puțin de o secundă, fața mea nu mai era aceea a lui Andrew Martin. Era a mea.

– Ce mama...

S-a tras înapoi, împleticindu-se și lovindu-se de birou. Eram din nou, în ochii lui, Andrew Martin. Dar văzuse ceea ce văzuse. Aveam doar o secundă înainte să se apuce să urle, așa că i-am paralizat falca. Undeva, cu mult sub stratul de panică din ochii lui bulbucați, era o întrebare: cum face asta? Pentru a termina treaba așa cum se cuvine, urma să mai am nevoie de un contact: era suficient să pun mâna mea stângă pe umărul lui.

Apoi a început durerea. Durerea pe care o invocasem.

Și-a întins brațul. Chipul i-a devenit violet. Culoarea de acasă.

Și eu simțeam o durere. O durere de cap. Și extenuare.

Dar am trecut pe lângă el, în timp ce cădea în genunchi, și am șters e-mailul și fișierul atașat lui. Am verificat și în folderul lui de mesaje trimise, dar nu era nimic care să dea de bănuț.

Am ieșit pe palier.

– Tabitha! Tabitha, cheamă o ambulanță! Repede! Cred, cred că Daniel are un atac de cord!

Egiptul

În mai puțin de un minut, ea era la etaj, la telefon, panica citindu-se pe chip în timp ce îngenunchea, încercând să-i împingă o pastilă – o aspirină – în gură soțului ei.

– Nu-i pot deschide gura! Nu-i pot deschide gura! Nu-i pot deschide gura! Daniel, deschide gura! Dragule, of, Dumnezeul meu, dragule, deschide gura! Și apoi în telefon: Da! V-am spus! V-am spus! Hollies! Da! Chaucer Road! E pe moarte! E pe moarte!

A reușit să-i vâre în gură soțului ei o bucată din pastilă, dar aceasta a făcut bășici în spumă și s-a scurs pe covor.

– *Mnnnnnnn!* spunea soțul ei cu disperare. *Mnnnnnnnn!*

Am stat acolo, în picioare, privindu-l. Ochii lui au rămas larg, larg cășcați, cășcați ca ai unui *ipsoid*, de parcă rămasul lui pe lumea asta ar fi fost ceva atât de simplu cum ar fi să te silești să vezi.

– Daniel, e-n regulă, spunea Tabitha, drept în fața lui. O salvare e deja pe drum. O să fii bine, dragule!

Ochii lui erau acum ațintiți asupra mea. El s-a smucit în direcția mea:

– *Mnnnnnnn!* Încerca să-și avertizeze nevasta: *Mnnnnnnn!*

Ea nu înțelegea.

Tabitha îl mângâia pe păr cu o tandrețe maniacală:

– Daniel, o să mergem în Egipt. Hai, gândește-te la Egipt. O să mergem să vedem piramidele. Mai sunt doar două săptămâni până plecăm. Haide, o să fie frumos. Ți-ai dorit dintotdeauna să mergi...

În timp ce o priveam, am simțit o senzație stranie. Un soi de dor după ceva, o dorință puternică, dar după ce anume habar n-aveam.

Eram hipnotizat de priveliștea oferită de acea femele umană ghemuită deasupra bărbatului al cărui sânge îl împiedicaser să mai ajungă la inima lui.

– Ai trecut cu bine prin asta ultima oară și o să treci cu bine și de data asta.

– Nu, am șoptit neauzit. Nu, nu, nu.

– *Mnn!* a spus el, apucându-și umărul cuprins de o durere infinită.

– Te iubesc, Daniel.

Ochii lui s-au încheștat, închizându-se acum, durerea era prea mare.

– Stai cu mine, stai cu mine, nu pot trăi singură-singurică...

Capul lui era pe genunchiul ei. Ea îi mângâia întruna chipul. Vasăzică, asta era dragostea. Două viețuitoare sprijinindu-se reciproc. Se presupunea că ar fi trebuit să gândesc că priveam slăbiciunea, ceva demn de batjocură, dar nu gândeam deloc așa ceva.

El a încetat să mai facă zgomot, părea, brusc, mai greu pentru ea, iar cutele adânci, încheștate în jurul ochilor lui, s-au înmuiat și s-au relaxat. Se sfârșise.

Tabitha a urlat, de parcă ar fi fost smuls ceva, fizic, din ea. Nu mai auzisem niciodată ceva asemănător acelui sunet. Și, trebuie să spun, m-a tulburat într-o mare măsură.

O pisică a ieșit la iveală din cadrul ușii, speriată, probabil, de sunet, dar indiferentă la scenă, în general. S-a întors înapoi de unde venise.

– Nu, spunea Tabitha iar și iar, nu, nu, nu!

Afară, o ambulanță s-a oprit, patinând pe pietriș. Lumini albastre sclipitoare au apărut prin fereastră.

– Sunt aici, i-am spus Tabithe și am coborât scările.

Simțeam o ușurare stranie și atotcoplesitoare să îmi port pașii în jos pe acele trepte așternute cu un covor moale și ca acele suspine disperate și acele ordine zadarnice să se stingă în depărtare, în neființă.

Acolo de unde suntem noi

M-am tot gândit la locul acela de unde suntem noi – voi și cu mine.

Acolo de unde suntem noi nu există înșelăciuni alinătoare, nici religii, nici opere literare despre lucruri imposibile.

Acolo de unde suntem noi nu există nici iubire și nici ură. Există doar puritatea rațiunii.

Acolo de unde suntem noi nu există crime din pasiune pentru că nu există pasiune.

Acolo de unde suntem noi nu există remușcări pentru că acțiunea are întotdeauna un motiv logic și rezultă în cel mai bun efect posibil pentru situația dată.

Acolo de unde suntem noi nu sunt nici nume, nici familii care locuiesc împreună, nici soți și soții, nici adolescenți îmbufnați, nici nebunie.

Acolo de unde suntem noi am rezolvat problema fricii pentru că am rezolvat problema morții. Noi nu vom muri. Ceea ce înseamnă că nu putem lăsa universul să facă tot ceea ce vrea să facă, pentru că noi vom fi în el pentru veșnicie.

Acolo de unde suntem noi nu vom sta niciodată înținși pe un covor luxos, strângându-ne de piept în timp ce fețele noastre devin purpurii și ochii noștri caută cu disperare să privească tot ceea ce ne înconjoară pentru cea din urmă oară.

Acolo de unde suntem noi avem tehnologia noastră, creată pe baza supremei și atotcuprinzătoarei noastre cunoașteri a matematicii, ceea ce înseamnă nu numai că putem călători distanțe

uriaeșe, ci și că putem să ne rearanjăm ingredientele biologice, să le reînnoim și să le reumplem. Noi suntem înzestrați psihologic pentru asemenea progrese. Noi nu am fost niciodată în război cu noi înșine. Nu am pus propriile dorințe individuale mai presus de nevoile colectivului.

Acolo de unde suntem noi înțelegem că, dacă rata progresului matematic a umanilor va depăși maturitatea lor psihologică, atunci vor trebui luate măsuri. Spre exemplu, moartea lui Daniel Russell și a cunoștințelor pe care le deținea ar putea sfârși prin a salva mult mai multe vieți. Prin urmare: el este un sacrificiu logic și admisibil.

Acolo de unde suntem noi nu există coșmaruri.

Și, cu toate acestea, în noaptea aceea, pentru prima oară în viața mea, am avut un coșmar.

Eu, o lume de umani morți și acea pisică indiferentă mergând pe o stradă gigantică acoperită cu un covor. Încercam să ajung acasă. Dar nu puteam. Eram blocat acolo. Devenisem unul dintre ei. Blocat în formă umană, incapabil să scap de soarta inevitabilă care îi aștepta pe toți. Și eram din ce în ce mai flămând și aveam nevoie să mănânc, dar nu puteam mânca, pentru că gura îmi era strâns încheștată, ca prinsă cu clame. Foamea devenise extremă. Muream de foame, mă risipeam cu mare viteză. Se făcea că mă duc în benzinăria unde fusesem în prima noapte și că încercam să îmi vâr mâncare în gură, dar n-a fost de niciun folos. Încă mai eram înțepenit din cauza unei paralizii inexplicabile. Știam că aveam să mor.

O să mor.

Cum reușeau umanii să înghită o asemenea idee?

M-am trezit.

Eram transpirat și mi se tăiase răsuflarea. Isobel îmi atinge spina.

– Totul e în regulă, spunea ea, așa cum spusese și Tabitha. Totul e în regulă, totul e în regulă, totul e în regulă...

Câinele și muzica

Ziua următoare am stat singur.

Ei bine, de fapt, ăsta nu e chiar adevărul adevărat.

Nu am fost singur. Mai era și un câine, Newton. Câinele botezat după un uman care venise cu ideea gravitației și a inerției. Ținând cont de încetineala cu care câinele își părăsea coșul, mi-am dat seama că numele era un omagiu pe potriva acestor descoperiri. Era treaz de-acum. Era bătrân și mergea șontâc-șontâc, și mai era și pe jumătate orb.

El știa cine eram. Sau cine nu eram. Și mârâia ori de câte ori era în preajma mea. Nu-i prea înțelegeam limba încă, dar simțeam totuși că e nemulțumit. Își arăta dinții, dar îmi dădeam seama că anii întregi de supunere oarbă față de proprietarii lui bipezi făceau să fie suficient simplul fapt că stăteam în picioare pentru ca eu să-i inspir o oarecare doză de respect.

Simțeam că mi se face rău. Am pus asta pe seama noului aer pe care îl respiram. Dar ori de câte ori îmi închideam ochii, vedeam fața chinuită a lui Daniel Russell de pe când zăcea pe covor. Aveam, totodată, o durere de cap, dar acesta nu era decât efectele târzii și de durată ale energiei de care făcusem uz cu o zi înainte.

Știam că viața avea să fie mai ușoară în timpul șederii mele aici dacă Newton ar fi de partea mea. El ar fi putut avea informații, era posibil să fi prins din zbor anumite semnale, să fi auzit lucruri. Și știam că exista o regulă care persista de la un capăt la altul al universului: dacă doreai să atragi pe cineva de partea ta, ceea ce trebuia să faci cu adevărat era *să le alini durerea*. Acum o asemenea

logică pare ridicolă. Dar adevărul era încă și mai ridicol și cu mult prea periculos pentru a-l recunoaște, până și numai față de mine însumi, că, după nevoia de a răni, simțeam impulsul de a vindeca.

Așa că m-am dus până la el și i-am dat un biscuit. Apoi, după ce i-am dat biscuitul, i-am dat vederea. Și apoi, în timp ce îi mângâiam piciorul din spate, el a scheunat în urechea mea cuvinte pe care nu le prea pot traduce. L-am vindecat, oferindu-mi mie însumi nu doar o durere de cap încă și mai puternică, ci și val după val de extenuare în timpul acestui proces. Într-adevăr, eram atât de extenuat, încât am ațipit pe podeaua bucătăriei. Când m-am trezit, eram acoperit în salivă de câine. Limba lui Newton încă o mai producea, în timp ce mă lingea cu un considerabil entuziasm. Lingea, lingea, lingea, de parcă înțelesul existenței canine era ceva care se afla sub pielea mea.

– Ai putea, te rog, să încetezi să mai faci asta? l-am întrebat.

Dar el nu putea. Nu până m-am ridicat în picioare. Era, din punct de vedere fizic, incapabil să se oprească.

Și chiar și atunci când m-am ridicat în picioare, a încercat să se ridice și el cu mine și pe mine, de parcă ar fi vrut să adopte și el poziția verticală. Atunci am înțeles că singurul lucru mai rău decât să ai un câine care te urăște e să ai un câine care te iubește. Serios vorbind, dacă o fi existând o specie care are mai mare nevoie de atenție în univers, eu, unul, încă nu am întâlnit-o.

– Pleacă, i-am spus. Nu vreau dragostea ta.

M-am dus în sufragerie și m-am așezat pe canapea. Aveam nevoie să mă gândesc. Oare moartea lui Daniel Russell avea să fie considerată de umani suspectă, dubioasă? Moartea unui bărbat care lua medicamente pentru inimă și sucomba în urma unui al doilea infarct, fatal de data aceasta? Nu aveam nicio otravă și nicio armă pe care ei vor fi vreodată capabili să o identifice.

Câinele stătea lângă mine și și-a plasat capul în poala mea, apoi și-a ridicat capul din poala mea, pe urmă și l-a pus din nou, de parcă să hotărască dacă să-și pună sau nu capul în poala mea era cea mai mare hotărâre cu care se confruntase vreodată.

Am petrecut multe ore împreună în ziua aceea. Eu și câinele. La început, eram deranjat de faptul că nu voia să mă lase singur, câtă vreme tot ce aveam eu nevoie să fac era să mă concentrez și să dezleg o problemă importantă: când să acționez în continuare. Să dezleg problema: cât de multe informații aveam nevoie să dobândesc înainte de a îndeplini ceea ce aveau să fie cele din urmă

fapte ale mele pe aici, să le curm viețile nevestei și copilului lui Andrew Martin. Am țipat din nou la câine să mă lase în pace, dar, când am rămas în sufragerie singur, împreună cu nimic altceva decât gândurile și planurile mele, mi-am dat seama că simțeam o îngrozitoare singurătate, așa că l-am chemat înapoi. Și el a venit, și părea fericit că era dorit din nou.

Am pus să fie interpretat ceva ce mă interesa. Se numea *Planetele* de Gustav Holst. Era o compoziție muzicală toată numai despre prăpăditul sistem solar al oamenilor, așa că a fost surprinzător să aud că avea un ton destul de epic. Un alt lucru derutant era împărțirea în șapte „mișcări”, fiecare numită după „personaje astrologice”. Spre exemplu, Marte era „Aducătorul Războiului”, Jupiter era „Aducătorul Veseliei”, iar Saturn era „Aducătorul Bătrâneții”.

Acest primitivism mi s-a părut amuzant. Și tot așa era și ideea că muzica avea ceva, orice, de-a face cu acele planete moarte. Dar părea să îl calmeze pe Newton un pic și trebuie să recunosc că una sau două părți din ea au avut un oarecare efect asupra mea, un fel de efect electrochimic. Să ascuți muzică, mi-am dat eu seama, nu era altceva decât plăcerea de a număra fără să îți dai seama că numeri. În timp ce impulsurile electrice erau transportate de la exteroceptorii din urechea mea prin corpul meu, m-am simțit... nu știu cum să spun... calm. A făcut să se liniștească un pic acea stranie angoasă care nu mă părăsise de când îl privisem pe Daniel Russell murind pe covorul său.

În timp ce ascultam, am încercat să îmi dau seama de ce Newton și specia lui erau așa de îndrăgostiți, așa de fermecați de umani.

– Spune-mi, i-am zis. Care-i faza cu umanii?

Newton a izbucnit în râs. Sau a ajuns pe cât de aproape poate ajunge un câine de acțiunea de a râde, și, zău, poate ajunge destul de aproape.

Am insistat cu această direcție de cercetare:

– Dă-i drumul! i-am cerut. Dă totul în vileag!

El părea rușinos un pic, rezervat. Nu cred că avea, cu adevărat, un răspuns. Poate că nu ajunsese încă la niciun verdict sau poate că era prea loial pentru a mai fi și sincer.

Am pus o muzică diferită. Am pus muzica scrisă de cineva pe nume Ennio Morricone. Am pus albumul numit *Space Oddity* (Bazaconie spațială), de David Bowie care, în măsurarea lui simplă,

șablonardă a timpului, era, de fapt, destul de plăcut. Așa cum a fost și *Moon Safari* („Safari pe Lună”), al trupei Air, deși acesta arunca mult prea puțină lumină asupra Lunii înseși. Am pus *A Love Supreme* („Iubire supremă”), al lui John Coltrane, și *Blue Monk* („Călugărul albastru”), al lui Thelonius Monk (Călugărul Thelonius), cred. Asta era muzică jazz. Era plină de complexitatea și contradicțiile care, aveam să aflu eu nu peste mult timp, îi fac pe umani să fie umani. Am ascultat „Rapsodia albastră” a lui George Gershwin și „Sonata Lunii” a lui Ludwig van Beethoven, și „Intermezzo opus 17” al lui Brahms. Am ascultat muzică de Beatles, Beach Boys, Rolling Stones, Daft Punk, Prince, Talking Heads, Al Greene, Tom Waits, Mozart. Eram intrigat să descopăr sunetele care se puteau transforma în muzică – vocea stranie de la radio din *I Am the Walrus* („Sunt morsa”), al trupei Beatles, tusea de la începutul lui Raspberry Beret („Bereta zmeurie”), a lui Prince și de la sfârșitul cântecelor lui Tom Waits. Poate că asta era frumusețea pentru oameni. Accidentele, imperfecțiunile plasate într-un model drăguț. Asimetria. Sfidarea matematicii. M-am gândit la discursul meu de la Muzeul Ecuațiilor Pătrate. Cu Beach Boys am simțit o senzație stranie, în spatele ochilor și în stomac. Habar nu aveam ce sentiment era acela, dar mă făcea să mă gândesc la Isobel și la felul în care mă îmbrățișase ea noaptea trecută, după ce venisem acasă și îi spusese că Daniel Russell suferise un infarct fatal în fața mea.

Existase un neînsemnat moment de suspiciune, o scurtă înăsprire a privirii sale, dar se înmuiase apoi, transformându-se în compasiune. Orice altceva va fi crezut despre soțul său, nu credea că acesta era un criminal. Ultima piesă pe care am ascultat-o a fost o melodie intitulată *Clair de Lune* („Lumina Lunii”), de Debussy. Aceasta era cea mai apropiată de o reprezentare a spațiului cosmic pe care o auzisem vreodată, și am rămas în picioare acolo, în mijlocul camerei, împietrit din cauza șocului că un uman putuse să creeze un zgomot atât de frumos.

Această frumusețe m-a îngrozit, ca o viețuitoare de pe altă planetă care apare brusc nu se știe de unde. Ca un *ipsoid* care năvălește din deșert. Trebuia să îmi păstrez puterea de concentrare. Trebuia să continui să cred tot ceea ce mi se spusese. Că aceasta era o specie iremediabil pierdută, o specie a urâteniei și violenței irecuperabile.

Newton zgrepțana la ușa de la intrarea în casă. Zgrepțanatul lui mă îndepărta de muzică, așa că m-am dus și am încercat să descifrez ce voia. S-a vădit că tot ce dorea el era să iasă afară. Există o „lesă”

pe care o văzusem pe Isobel folosind-o, așa că i-am prins-o de zgardă.

În timp ce plimbam câinele, am încercat să am gânduri cât mai negative la adresa umanilor.

Și, cu siguranță, relația dintre umani și câini părea echivocă, din punct de vedere etic, căci ambele specii s-ar fi situat – pe o scală a inteligenței care să cuprindă toate speciile universului, până la ultima – undeva, pe la mijloc, nu prea departe una de alta. Dar trebuie să spun că, de fapt, câinilor nu părea să le pese prea mult de asta. Într-adevăr, ei acceptau destul de fericiți sistemul în cea mai mare parte a timpului.

L-am lăsat pe Newton să-mi arate drumul.

Am trecut prin fața unui bărbat aflat pe partea cealaltă a străzii. El s-a oprit, pur și simplu, din drum, s-a holbat la mine și a zâmbit pentru sine. Am zâmbit, la rândul meu, și i-am făcut cu mâna, căci înțelesesem că acesta era modul potrivit de a întâmpina pe cineva. El nu mi-a făcut cu mâna. *Da, umanii sunt o specie tulburătoare.* Am mers mai departe și am mai trecut prin dreptul altui bărbat. Care era într-un cărucior. El a părut să mă cunoască:

– Andrew, a spus, nu-i așa că-i îngrozitoare vestea despre Daniel Russell?

– Da, am răspuns. Eram acolo. Am văzut totul când s-a întâmplat. A fost oribil, pur și simplu, oribil.

– Of, Dumnezeu, habar n-am avut!

– Mortalitatea e un lucru foarte tragic.

– Într-adevăr, într-adevăr așa e.

– În orice caz, ar cam trebui să plec. Câinele se cam grăbește. Ne mai vedem.

– Da, da, negreșit. Dar, dacă-mi permiți să întreb: tu cum te mai simți? Am auzit că și tu ai fost un pic indispus?

– O, mă simt bine. Am depășit faza aceea. A fost doar o mică neînțelegere, de fapt.

– O, înțeleg!

Conversația a intrat și mai mult în declin, așa că m-am scuzat și am plecat, iar Newton m-a târât drept înainte până când am ajuns la o zonă întinsă acoperită cu iarbă. Am descoperit că asta e ceea ce le place câinilor să facă. Le place să alerge de colo până colo pe iarbă, pretinzând că sunt liberi și strigându-și unul altuia: „Suntem liberi, suntem liberi, uite, uite, uite cât de liberi suntem!” Era, cu adevărat,

o priveliște de plâns, zău așa. Dar dădea roade pentru ei și pentru Newton în special. Era o amăgire, o halucinație colectivă pe care ei aleseseră să o înghită de bună și i se supuneau cu dragă inimă, fără să simtă pic de nostalgie după fostele lor persoane lupești.

Asta era remarcabil în legătură cu umanii – capacitatea lor de a da formă căii pe care trebuiau s-o urmeze alte specii, de a le schimba acestora, în mod fundamental, firea. Poate că asta ar fi putut să mi se întâmple și mie, poate că și eu puteam fi schimbat, poate că deja fusesem schimbat? Cine putea ști? Speram că nu era așa. Speram că rămăsesem la fel de pur cum mi se spusese să fiu, la fel de puternic și de izolat ca un număr prim, ca nouăzeci și șapte.

Stăteam pe o bancă și priveam traficul. Indiferent cât de mult aș fi stat pe această planetă, mă îndoiesc că aș fi ajuns să mă obișnuiesc vreodată cu priveliștea mașinilor ținute de stradă atât de atracția gravitațională, cât și de tehnologia lor rudimentară, abia mișcându-se pe drumuri fiindcă erau atât de multe.

Era, oare, greșit să te pui de-a curmezișul progresului tehnologic? Aceasta era o întrebare nouă în mintea mea. Nu o doream acolo, așa că am fost destul de ușurat atunci când Newton a început să latre. M-am întors să îl privesc. Stătea nemișcat, cu capul stabil într-o direcție, în timp ce continua să facă un zgomot cât de tare putea.

– Uite! părea el să latre spre mine. Uite! Uite! Uite! Începeam să îi înțeleg limba.

Mai exista acolo un drum, unul diferit de acela cu tot traficul. O linie de case terasate care priveau spre parc.

M-am întors spre ea, așa cum Newton, în mod limpede, dorea să o fac. L-am văzut pe Gulliver, singur-singurel, mergând pe trotuar și încercând din răspuțuri să se ascundă în spatele clădiei lui de păr. Se presupunea c-ar fi trebuit să fie la școală. Și nu era acolo, asta dacă nu cumva școala umană era reprezentată de mersul de unul singur pe stradă în timp ce te gândești, ceea ce s-ar fi și convenit să fie, pe bune. El m-a zărit. A înțepenit. Și apoi s-a răsucit pe călcâie și a început să meargă în direcția opusă.

– Gulliver! l-am strigat. Gulliver!

M-a ignorat. La drept vorbind, a început să se îndepărteze mai repede decât o făcuse înainte. Comportamentul lui mă îngrijora. În fond, în capul lui existau cunoștințe conform cărora cea mai mare enigmă matematică fusese rezolvată, și, pe deasupra, și de propriul lui tată. Nu acționasem cu o seară în urmă. Îmi spusese că aveam

nevoie să aflu mai multe informații, să verific că nu mai exista nimeni altcineva căruia Andrew Martin ar fi putut să-i spună ceva. De asemenea, eram, probabil, mult prea extenuat după întâlnirea mea cu Daniel. Aveam să mai aștept încă o zi, poate chiar două. Acela fusese planul. Gulliver îmi declarase că nu spusese nimănui nimic și că nici nu avea de gând să o facă, dar cine poate fi crezut, oare, în totalitate? Mama lui era ferm convinsă, chiar în clipa aceea, că el era la școală. Și, cu toate acestea, în mod evident, nu era acolo. M-am ridicat de pe bancă și am traversat iarba presărată cu gunoaie spre locul unde stătea Newton și lătra încă.

– Haide, i-am spus, dându-mi seama că ar fi trebuit să fi acționat deja. Trebuie să mergem.

Am ajuns în stradă exact când Gulliver o părăsea, și m-am hotărât să-l urmăresc, să văd unde se ducea. La un moment dat, s-a oprit și și-a scos ceva din buzunar. O cutie. A extras din ea un obiect cilindric, și l-a pus în gură și l-a aprins. S-a întors pe călcăie, dar simțisem că are de gând să facă asta, așa că mă ascunsesem deja după un copac.

A început să meargă din nou. În curând, a ajuns la un drum mai mare. Coleridge Road, așa se numea acesta. Nu voia să stea pe drumul acesta prea mult. Erau prea multe mașini. Prea multe ocazii de a fi văzut. A continuat să meargă și, după o vreme, clădirile s-au terminat și n-au mai fost nici mașini și nici oameni.

Îmi făceam griji că o să se întoarcă, fiindcă prin preajmă nu mai erau copaci – sau orice altceva – în spatele cărora să mă ascund. De asemenea, deși eram destul de aproape din punct de vedere fizic pentru a putea fi văzut dacă și-ar fi întors capul să se uite, eram mult prea departe pentru ca orice formă de manipulare mentală să poată funcționa. În mod cu totul uimitor, totuși, el nu și-a întors capul. Nici măcar o dată.

Am trecut pe lângă o clădire în fața căreia erau o mulțime de mașini goale care străluceau în soare. Clădirea avea cuvântul „Honda” scris pe ea. Înăuntrul vitrinei se zărea un bărbat cu cămașă și cravată care ne privea. Gulliver a tăiat-o atunci peste un câmp acoperit cu iarbă.

În cele din urmă, a ajuns la patru șine din metal întinse pe pământ: linii paralele așezate aproape una de alta și care se întindeau cât vedeai cu ochii. El a stat pur și simplu acolo, absolut nemișcat, așteptând ceva.

Newton s-a uitat la Gulliver și apoi în sus, către mine, cu îngrijorare. A slobozit apoi un scheunat care era, voit, tare.

– Șșt! i-am spus. Liniște!

După o vreme, un tren a apărut în depărtare, apropiindu-se din ce în ce mai mult în timp ce era tractat pe șine. Am observat că pumnii lui Gulliver s-au încleștat și că întregul corp i s-a crispat, stând la doar un metru depărtare de calea trenului. Când trenul era aproape să treacă pe unde stătea băiatul în picioare, Newton a lătrat, dar trenul era prea zgomotos și prea aproape pentru ca Gulliver să-l audă.

Asta era interesant. Poate că nu va trebui să fac nimic. Poate că Gulliver are s-o facă el singur.

Trenul a trecut. Măinile băiatului au încetat să mai stea încleștate în pumni, iar el a părut să se relaxeze. Sau poate că era vorba de dezamăgire. Dar, înainte să-și întoarcă el capul, am început să mă îndepărtez, și l-am târât pe Newton înapoi, și am dispărut din câmpul lui vizual.

Grigori Perelman

Așadar, l-am părăsit pe Gulliver.

Neatins, nevătămat.

M-am întors acasă cu Newton în vreme ce Gulliver a continuat să meargă. Habar nu aveam încotro se ducea, dar îmi era destul de limpede, din lipsa lui de direcție, că nu se îndrepta spre niciun loc precis. Am tras, prin urmare, concluzia că nu urma să se întâlnească nicicum cu nimeni. Într-adevăr, părea să vrea să evite oamenii.

Totuși, știam că rămânea periculos.

Știam că nu numai demonstrarea ipotezei Riemann era problema. Ci și informația că putea fi demonstrată, iar Gulliver deținea această informație, în interiorul craniului său, în vreme ce umbla brambura pe străzi.

Cu toate acestea, mi-am motivat întârzierea prin faptul că mi se spusese să am răbdare. Mi se spusese să descopăr exact cine știa. Dacă progresul uman urma să fie contracarat, atunci trebuia să fiu meticulos. Ar fi fost prematur să-l omor pe Gulliver acum, deoarece moartea sa și aceea a mamei lui trebuiau să fie ultimele fapte pe care să le înfăptuiesc înainte de a stârni suspiciuni.

Da, asta mi-am spus, în timp ce îi desfăceam lesa lui Newton și reintram în casă, accesând apoi computerul acela care stătea pe loc în cameră, introducând cuvintele „Conjectura Poincaré” în căsuța de căutare.

În curând, am descoperit că Isobel avusese dreptate. Această conjectură – care se referea la un număr de legi fundamentale ale topologiei despre sfere și spațiul cu patru dimensiuni – fusese

rezolvată de un matematician rus pe nume Grigori Perelman. La 18 martie 2010 – cu doar trei ani în urmă – se anunțase că el câștigase Premiul Mileniului oferit de Institutul Clay. Numai că el îl refuzase, și premiul, și milionul de dolari care veneau la pachet cu acesta.

„Nu mă interesează banii sau faima, spusese el. Nu am chef să fiu expus ca un animal la grădina zoologică. Nu sunt un erou al matematicii.“

Și acesta nu fusese singurul premiu pe care Perelman îl refuzase. Mai fuseseră și altele. Un premiu prestigios din partea European Mathematical Society, a Societății Europene de Matematică, unul din partea Congresului Internațional al Matematicienilor de la Madrid, precum și Medalia Fields, cel mai mare premiu care se poate oferi în domeniul matematicii. Pe toate le refuzase, alegând, în schimb, să ducă o viață de sărăcie și șomaj, și să aibă grijă de mama sa în vârstă.

Umanii sunt aroganți. Umanii sunt lacomi. Lor nu le pasă de nimic altceva decât de bani și de faimă. Ei nu prețuiesc matematica de dragul matematicii, ci de dragul a ceea ce le poate aduce.

M-am deconectat. Dintr-odată, m-am simțit slab. Îmi era foame. Probabil că asta era explicația. Așa că m-am dus în bucătărie și am căutat de mâncare.

Unt de arahide întregi și crocante

Am mâncat niște capere și apoi un cub concentrat pentru supă, și am ronțait o frunză de la o legumă care arăta ca un băț și se numea țelină. În cele din urmă, am scos niște pâine, un aliment de bază al bucătăriei umane, și m-am uitat în dulapul din bucătărie după ceva de pus pe ea. Zahărul pudră a fost prima mea opțiune. Și apoi am încercat un amestec de ierburi aromatice. Niciuna din variante n-a fost foarte satisfăcătoare. După multă îngrijorare neliniștită și după analizarea informațiilor nutriționale, am hotărât să încerc ceva numit unt de arahide întregi și crocante. L-am pus pe pâine și i-am dat un pic câinelui. Căruia i-a plăcut.

– Ar trebui să-l încerc? l-am întrebat.

„Da, trebuie neapărat să-l încerci”, a părut să fie răspunsul. (Cuvintele câinești nu erau, de fapt și de drept, cuvinte. Erau mai mult precum melodiile. Uneori, melodii tăcute, dar tot melodii, chiar și așa.) „Este, cu adevărat, foarte gustos.”

Nu se înșela.

În timp ce îl plasam în gura mea și începeam să mestec, mi-am dat seama că hrana umană putea fi, de fapt, foarte bună. Nu mă desfătasem niciodată înainte cu mâncare. Acum, dacă stau să mă gândesc la asta, nu mă desfătasem niciodată cu nimic. Și, cu toate acestea, chiar și în mijlocul straniilor mele sentimente de slăbiciune și îndoială, experimentasem plăcerile produse de muzică și de mâncare. Și poate chiar și desfătarea simplă a companiei canine.

După ce am mâncat o felie de pâine cu unt de arahide, am mai făcut încă una pentru fiecare din noi, și apoi încă una. Pofta de

mâncare a lui Newton se dovedea a fi cel puțin pe potriva apetitului meu.

– Nu sunt ceea ce sunt, i-am spus la un moment dat. Tu știi asta, nu-i așa? Vreau să spun, de aceea mi-ai fost atât de ostil la început. De aceea mârâiai ori de câte ori eram în preajma ta. Tu simțeai asta, nu? Mai mult decât ar putea un uman. Tu știai că e ceva diferit.

Tăcerea lui spunea multe. Și, în timp ce mă uitam fix în ochii lui sticloși, cinstiți, am simțit impulsul de a-i spune mai multe.

– Am ucis pe cineva, i-am mărturisit, simțind o senzație de ușurare. Sunt ceea ce oamenii ar categorisi drept un criminal, un termen critic și, în acest caz, care se bazează pe judecăți greșite. Vezi tu, uneori, pentru a salva ceva trebuie să ucizi o părticică din acel ceva. Dar, totuși, un criminal... așa m-ar numi, dacă ar ști. Nu că ei ar putea fi vreodată capabili să știe cum am comis crima. Vezi tu, așa după cum știi, de bună seamă, umanii sunt încă în acel punct al dezvoltării lor în care ei percep diferențe puternice între mentalul și fizicul din *interiorul aceleiași corp*. Ei au spitale de boli mintale și spitale pentru trup, de parcă unul nu l-ar afecta direct pe celălalt. Și astfel, dacă nu pot recunoaște că o minte e direct responsabilă de trupul aceleiași persoane, nu prea au cum să înțeleagă modul în care o minte – fie ea și una umană – poate afecta trupul altcuiva. Eu dețin tehnologia, dar e nevăzută. E înăuntrul meu. Și acum sălășluiește în mâna mea stângă. Îmi permite să iau forma asta, îmi dă posibilitatea să îmi contactez planeta mea și îmi întărește mintea. Mă face capabil să manipulez diverse procese fizice și mentale. Pot folosi telekinezia – uite, uite chiar acum, uite ce fac acum cu capacul borcanului de unt de arahide – și, de asemenea, pot efectua ceva numit hipnoză. Înțelegi tu, acolo de unde vin eu totul e unitar. Minți, trupuri, tehnologii, toate se combină într-o convergență destul de frumoasă.

Telefonul a sunat în acel moment. Mai sunase și mai devreme. Cu toate astea, nu răspunsesem. Erau anumite gusturi, la fel cum erau și anumite cântece de Beach Boys („In my room“, „God Only Knows“, „Sloop John B“) care erau mult prea bune pentru a stâneni degustarea lor.

Dar untul de arahide se terminase de-acum, iar Newton și cu mine ne holbam unul la altul într-o jeluire comună:

– Îmi pare rău, Newton. Dar se pare că ni s-a terminat untul de arahide.

„Asta nu poate fi adevărat. Probabil că te înșeli. Mai verifică o dată.”

Am verificat din nou:

– Nu, nu mă înșel.

„Așa cum trebuie. Verifică așa cum trebuie! N-ai făcut decât să arunci o privire pe fugă.”

Am verificat așa cum trebuie. I-am arătat până și interiorul borcanului. El tot era neîncrezător, așa că am plasat borcanul fix lângă nasul lui, ceea ce era, în mod limpede, exact unde îl dorise. „Ah, vezi, încă mai e ceva. Uite. Uite.” Și el a lins conținutul borcanului până când și el a trebuit să fie de acord, în cele din urmă, că ni se terminase chestia aia. Am râs tare. Nu mai râsesem niciodată. Era un sentiment foarte ciudat, dar nicidecum neplăcut. Și apoi am mers și ne-am așezat pe canapeaua din sufragerie.

„De ce te afli aici?”

Nu știu dacă ochii câinelui mă întrebau asta, dar i-am oferit de îndată răspunsul:

– Mă aflui aici pentru a distruge niște informații. Unele care există în corpurile anumitor mașini și în mințile anumitor umani. Acesta este scopul meu. Cu toate că, de bună seamă, cât timp sunt aici voi strânge, de asemenea, informații. Cam cât de nestatornici sunt ei? Cât de violenți? Cât de periculoși pentru ei înșiși, dar și pentru alții? Iar punctele lor slabe – și chiar că par să existe destul de multe – sunt ele insurmontabile? Sau există totuși o speranță în ceea ce-i privește? Aceste întrebări sunt genul de întrebări pe care le am în minte, deși nu ar trebui. Totuși, în primul și în primul rând, ceea ce am de făcut implică suprimarea.

Newton m-a privit sumbru, dar nu m-a judecat. Și am stat acolo, pe canapeaua purpurie, pentru o vreme. Ceva mi se întâmplase, mi-am dat eu seama, și mi se tot întâmplase de când cu Debussy și cu Beach Boys. Îmi doream să nu le fi pus niciodată. Timp de zece minute am stat în liniște. Această stare de spirit tânguitoare s-a modificat grație distragerii atenției cauzate de deschiderea și închiderea ușii de la intrare.

Era Gulliver. A așteptat în tăcere pe hol pentru un moment sau două, apoi și-a atârnat haina și a dat drumul ghiozdanului. A venit în sufragerie, mergând încet. Nu m-a privit în ochi:

– Să nu-i spui lui mami, bine?

– Ce? am întrebat. Ce să nu-i spun?

Era încurcat:

– Că nu m-am dus la școală.

– În regulă, n-o să-i spun.

S-a uitat la Newton, al cărui cap era din nou în poala mea. Părea nedumerit, dar nu a făcut niciun comentariu. Mi-a întors spatele, s-o ia în sus pe scări.

– Ce făceai lângă șinele de cale ferată? l-am întrebat.

Am văzut cum i s-au încordat mâinile:

– Ce?

– Stăteai, pur și simplu, acolo, în timp ce trenul trecea pe lângă tine.

– *M-ai urmărit?*

– Da. Da, așa am făcut. Te-am urmărit. N-aveam de gând să-ți spun. De fapt, mă surprinde chiar și pe mine că-ți spun asta acum. Dar a avut câștig de cauză curiozitatea mea înnăscută.

El a răspuns doar cu un soi de geamăt în surdină, și s-a îndreptat în sus pe scări.

După o vreme de stat cu un cățel în poală, îți dai seama că există o necesitate: aceea de a-l mângâia. Să nu mă întrebați cum de se întâmplă asta în mod necesar. În mod clar, are de-a face cu dimensiunile părții de sus a corpului uman. În orice caz, am mângâiat câinele și, în timp ce făceam asta, am înțeles că era, de fapt, o senzație plăcută, cu căldura și ritmul ei.

Dansul lui Isobel

În cele din urmă, Isobel s-a întors acasă. M-am dat într-o parte pe canapea pentru a ajunge într-o poziție care să-mi permită să o urmăresc în timp ce intra pe ușa de la intrare. Era de-a dreptul fascinant pentru mine totul, să văd pur și simplu efortul necesar pentru a le face pe toate – împingerea fizică a ușii, extragerea cheii, închiderea ușii și așezarea acelei chei (și a celorlalte legate de ea) într-un coșuleț oval pus pe o piesă de mobilier imobilă. Felul în care ea făcea astfel de acțiuni cu mișcări separate, alunecătoare, care erau aproape ca un dans, fără ca măcar să se gândească la ele! Eu, unul, ar fi trebuit să desconsider astfel de lucruri. Dar nu le desconsideram. Ea părea să acționeze continuu cu mult peste sarcina pe care o îndeplinea, cu mult mai bine. Ca o melodie care se înălța deasupra ritmului. Și, cu toate acestea, ea continua să fie ceea ce era, doar un om.

A mers pe hol, expirând tot drumul, cu chipul ei conținând, în același timp, un zâmbet și o încruntare. Ca și fiul ei, și ea a fost uimită să vadă câinele stând la mine în poală. Și în egală măsură uimită să-l vadă sărind din poala mea și alergând spre ea.

- Ce-i cu Newton? m-a întrebat.
- Cu el?
- Pare plin de viață.
- Așa?
- Da. Și, nu știu, parcă ochii îi sunt mai strălucitori.
- O! Probabil că are de-a face cu untul de arahide. Și cu muzica.
- Unt de arahide? Muzică? Tu nu asculți niciodată muzică. Ați

ascultat muzică?

– Da. Așa am făcut.

S-a uitat la mine cu suspiciune:

– Sigur că da! Înțeleg.

– Am ascultat muzică toată ziua.

– Cum te simți? Vreau să spun, știi tu, în legătură cu Daniel.

– O, e foarte trist, am răspuns. Ziua ta cum a fost?

Ea a oftat:

– A fost în regulă.

Asta fusese o minciună, îmi puteam da seama.

Am privit-o. Am observat că ochii îmi puteau zăbovi cu ușurință asupra ei. Ce se întâmplase? Să fi fost acesta, oare, un alt efect secundar al muzicii?

Presupun că începusem să mă aclimatizez, să mă deprind cu ea și cu umanii în general. Din punct de vedere fizic, cel puțin de dinafară, eram și eu unul. Într-un anumit sens, aceasta începea să fie o nouă normalitate. Dar, chiar și așa, stomacul meu era mult mai puțin întors pe dos de ea decât de vederea celorlalți umani pe care îi zăream trecând prin fața ferestrei și cercetându-mă. De fapt, în ziua aceea, sau într-un anumit moment din ziua aceea, stomacul meu nu a fost chiar deloc întors pe dos.

– Simt că ar trebui să îi dau un telefon lui Tabitha, a spus Isobel. Totuși, e dificil, nu-i așa? Probabil că e potopită. Aș putea să-i trimit doar un e-mail și să-i dau de știre, știi tu, că, dacă aș avea ceva de făcut...

Am da aprobator din cap:

– Asta-i o idee bună.

Ea m-a studiat o vreme:

– Da, a spus, pe o tonalitate mai joasă. Așa cred. A privit telefonul: A sunat cineva?

– Așa cred. Telefonul a sunat de vreo câteva ori.

– Dar nu ai răspuns?

– Nu. Nu, n-am răspuns. Nu prea mă simt în stare să port conversații lungi. Și mă simt blestemat pe moment. Ultima oară când am avut o conversație lungă cu cineva în afară de tine și de Gulliver, ei au sfârșit prin a muri în fața mea.

– Nu mai spune una ca asta.

– Una, cum?

- Într-un mod nesperios. E o zi tristă.
- Știu, am zis. Doar că... încă nu am înțeles pe deplin, cu adevărat. S-a dus să asculte mesajele din telefon. S-a întors.
- Te-au sunat *o grămadă* de oameni.

– O, am răspuns. Cine?

– Mama ta. Dar, te previn, ea s-ar putea să facă acea chestie îngrijorat-opresivă care reprezintă trăsătura ei distinctivă. A auzit de micul tău eveniment de la Corpus Christi. Habar n-am cum. Și cei de la colegiu au sunat, dorind să stea de vorbă cu tine și le-a ieșit destul de bine încercarea de a părea plini de îngrijorare. Apoi un ziarist de la *Cambridge Evening News*. Și Ari. Care-a fost un dulce. Se întreabă dacă te simți în stare să mergeți la un meci de fotbal sâmbătă. Și a mai fost cineva. S-a oprit un moment: A spus că numele ei e Maggie.

– O, da, am răspuns, prefăcându-mă. Desigur. Maggie.

Apoi Isobel a ridicat din sprâncene spre mine. În mod clar, asta însemna ceva, dar nu aveam habar ce. Era frustrant. Vedeți voi, Limba Cuvintelor era doar una dintre limbile folosite de umani. Mai existau multe altele, așa cum am mai arătat. Limba Suspinelor, Limba Momentelor de Tăcere și, cea mai plină de semnificații, Limba Încruntărilor.

Apoi ea a făcut exact opusul, căci sprâncenele i-au ajuns pe cât de jos le era posibil. A oftat și s-a dus în bucătărie.

– Ce-ai făcut cu zahărul pudră?

– L-am mâncat, am spus. A fost o greșeală. Scuze.

– Ei bine, știi, simte-te liber să mai și pui lucrurile de unde le-ai luat.

– Am uitat. Scuze.

– E-n regulă. Doar că am avut o zi tare lungă, asta-i tot.

Am dat din cap aprobator și am încercat să mă port ca un uman:

– Ce vrei să fac? Vreau să spun: ce ar trebui să fac?

– Ei bine, ai putea începe prin a o suna pe mama ta. Dar să nu care cumva să-i spui despre spital. Știi doar cum ești.

– Cum? Cum sunt?

– Ei îi spui mai multe decât îmi spui mie.

Acum, asta chiar că era ceva îngrijorător. Într-adevăr, asta era ceva foarte îngrijorător. Am hotărât să o sun de îndată.

Mama

Oricât de uluitor ar putea să pară, mama este un concept important pentru umani. Ei nu numai că știu cu adevărat cine sunt mamele lor, dar, în multe cazuri, chiar păstrează *legătura* cu acestea pe toată durata vieții lor. Desigur, pentru cineva ca mine, a cărui mamă nu va putea fi niciodată cunoscută, aceasta era o idee foarte exotică.

Atât de exotică, încât mi s-a făcut frică să-i dau urmare. Dar am făcut-o, totuși, deoarece, dacă fiul ei îi spusese prea multe informații, trebuia, în mod evident, s-o știu.

– Andrew?

– Da, mamă. Eu sunt.

– O, Andrew. Ea vorbea pe o tonalitate înaltă. Cea mai înaltă pe care o auzisem vreodată.

– Bună, mamă!

– Andrew, eu și tatăl tău am murit de îngrijorare din cauza ta.

– Oh, am răspuns. Am avut un mic episod. Mi-am pierdut, temporar, mințile. Am uitat să-mi pun haine pe mine. Asta-i tot.

– Asta-i tot ce ai de spus?

– Nu. Nu, nu este. Trebuie să-ți pun o întrebare, mamă. E o întrebare importantă.

– O, *Andrew*! Ce s-a întâmplat? Intră-n materie!

– Materie? Ce materie?

– Isobel e de vină? Te-a cicălit din nou? Despre asta e vorba?

– Din nou?

S-a auzit pârâitul static al unui oftat:

– Da. Ne tot spui de vreun an și mai bine că tu și Isobel ați cam avut dificultăți. Că ea n-a fost pe cât de înțeleghătoare ar fi putut să fie în legătură cu cantitatea de muncă pe care o ai tu de făcut. Că nu ți-a fost alături.

M-am gândit la Isobel și la cum mințise în legătură cu modul în care decursese ziua ei ca să mă oprească să-mi fac griji, la cum îmi făcea de mâncare, la cum îmi mângâia pielea.

– Nu, am spus. Ea e alături de el. De *mine*.

– Și Gulliver? Cu el cum e? Credeam că ea l-a întors împotriva ta. Din cauza trupei ăleia din care voia el să facă parte. Dar tu ai avut dreptate, dragule. El n-ar trebui să-și piardă vremea cu trupele. Nu după toate câte le-a făcut.

– Trupă? Nu știu, mamă. Nu cred că despre asta-i vorba.

– De ce îmi spui „mamă”? Tu nu mi-ai spus niciodată „mamă”.

– Dar ești mama mea. Cum să-ți spun?

– „Mami”. Tu-mi spui „mami”.

– Mami, am zis. Suna precum cel mai straniu cuvânt dintre toate cuvintele straniei: Mami. Mami. Mami. Mami. Mami, ascultă, vreau să știu dacă am vorbit recent cu tine.

Ea nu mă mai asculta:

– Ne-am dori să fi fost acolo.

– Păi, vino! am spus. Eram interesat să văd cum arăta: Vino-ncoace chiar acum.

– Ei bine, dacă n-am locui la peste 19200 de kilometri...

– O, am zis. 19200 de kilometri nu păreau mare lucru: Păi, vino-n după-amiaza asta, atunci.

Mama a râs:

– Văd că ți-ai păstrat simțul umorului.

– Da, am spus. Sunt încă foarte amuzant. Ascultă, am vorbit, cumva, cu tine sâmbăta trecută?

– Nu. Andrew, ți-ai pierdut memoria? Ai amnezie? Te porți de parc-ai avea amnezie.

– Sunt un pic buimac. Asta-i tot. Nu-i vorba de amnezie. Doctorii mi-au spus asta. E doar... Am lucrat din greu în ultima vreme.

– Da, da, știu. Ne-ai spus.

– Așa, ce v-am spus?

– Că abia dacă mai dormeai. Că ai muncit mai din greu decât ai făcut-o vreodată, cel puțin de când ți-ai luat doctoratul.

Apoi a început să-mi ofere tot felul de informații pe care nu le cerusem. A început să-mi vorbească despre osul soldului ei. Îi provoca multă durere. Lua analgezice, dar acestea nu-și mai făceau efectul. Găseam convorbirea aceasta tulburătoare și chiar grețoasă. Ideea de durere *prelungită* îmi era complet străină, ca de pe altă planetă. Umanii se consideră destul de avansați din punct de vedere medical, dar ei încă nu au rezolvat această problemă în vreun mod semnificativ. La fel cum nu au rezolvat încă problema morții.

– Mamă, mami, ascultă, ce știi despre ipoteza Riemann?

– Asta-i chestia la care lucrezi tu, nu-i așa?

– Lucrez? Lucrez. Da. Încă mai lucrez la ea. Și nu am s-o demonstrez niciodată. Acum îmi dau seama de asta.

– O, în regulă, dragul meu. Ei bine, nu-ți bate capul prea mult cu asta, nu te învinovăți. Acum, ascultă...

Destul de curând, se reîntorsese la același subiect și îmi vorbea din nou despre durerea ei. Doctorul îi spusese că ar fi trebuit să obțină o proteză pentru sold. Că acesta ar fi făcută din titan. Aproape că am icnit de spaimă când a rostit asta, dar nu am vrut să-i spun nimic despre titan, de vreme ce umanii, în mod evident, nu aveau habar de el încă. Vor descoperi ei la timpul lor.

Apoi ea a început să discute despre „tatăl” meu și despre felul în care i se înrăutățea starea memoriei. Doctorul îi ceruse să nu mai conducă mașina și părea din ce în ce mai puțin probabil că el va fi capabil să termine cartea despre teoria macroeconomică pe care sperase că o va publica.

– Iar asta mă face să mă îngrijorez în ceea ce te privește, Andrew. Știi doar că nu mai departe de săptămâna trecută ți-am spus ce zisese doctorul, despre cum ar trebui să te sfătuiască să-ți faci o tomografie cerebrală, o scanare a creierului. Chestia asta poate să le fie comună mai multor membri ai unei familii.

– O, am răspuns.

Chiar nu știam ce altceva se pretindea de la mine, ce altceva s-ar fi cuvenit să spun. Adevărul este că doream ca această conversație să se termine. În mod evident, nu le spuseseam nimic părinților mei. Sau, în orice caz, nu-i spuseseam mamei mele, iar, după cum sunau lucrurile, creierul tatălui meu era într-un asemenea hal, încât va fi pierdut, probabil, orice informație i-oi fi oferit. Totodată, și e un „totodată” mare cât casa, discuția asta mă deprima. Mă făcea să mă gândesc la viața umană într-un mod în care nu voiam să mă gândesc

la ea. Viața umană, mi-am dat eu seama, devenea, în mod progresiv, tot mai rea pe măsură ce îmbătrâneai, după cum auzeam. Soseai pe Pământ, cu tălpici și mânuțe de bebeluș, și cu o fericire infinită, apoi această fericire se evaporă încetîșor, pe măsură ce mâinile și picioarele îți deveneau tot mai mari. Apoi, începând din anii adolescenței, fericirea devenea o chestie pe care puteai să o scapi cu totul din strânsoarea ta, și, de îndată ce începea să-ți alunece, căpăta greutate. Era ca și cum cunoașterea faptului că putea să alunece era exact ceea ce o făcea mai dificil de ținut, indiferent cât de mari îți erau tălpile și mâinile.

De ce era chestia asta deprimantă? De ce îmi păsa, câtă vreme nu era sarcina mea să îmi pese?

Din nou, am simțit o imensă gratitudine că eu doar arătam ca o ființă umană și că nu aveam să fiu vreodată *cu adevărat* una.

Ea a continuat să trăncănească. Și, în timp ce făcea asta, am priceput că nu putea să existe nicio consecință la nivel cosmic dacă încetam s-o mai ascult și, având această înțelegere, am închis telefonul.

Mi-am închis ochii, dorind să nu văd nimic, dar am zărit ceva. Am zărit-o pe Tabitha, aplecându-se deasupra soțului ei, în timp ce spuma cu aspirină aluneca din gura acestuia. Mă întrebam dacă mama mea avea aceeași vârstă ca Tabitha sau dacă era mai bătrână.

Când am deschis din nou ochii, mi-am dat seama că Newton stătea în picioare acolo, privind în sus către mine. Ochii lui îmi comunicau că era contrariat: „De ce nu ai spus «La revedere»? De obicei spui «La revedere».”

Bună. Bună. Mă puteți auzi? Sunteți acolo?

Te putem auzi. Suntem aici.

Ascultați, totul e în siguranță. Informațiile au fost distruse. Pentru moment, umanii vor rămâne la nivelul la care sunt. Nu trebuie să vă faceți nicio grijă.

Ai distrus toate dovezile, toate sursele posibile?

Am distrus informațiile din computerul lui Andrew Martin și din computerul lui Daniel Russell. De asemenea, și Daniel Russell însuși a fost distrus. Infarct. Prezenta riscul de a face un infarct, așa că aceasta a fost cauza cea mai logică în circumstanțele date.

I-ai distrus pe Isobel Martin și pe Gulliver Martin?

Nu. Nu, nu i-am distrus. Nu e nevoie să-i distrugem.

Ei nu știu nimic?

Gulliver Martin știe. Isobel Martin, nu. Dar Gulliver nu are niciun motiv să spună ceva.

Trebuie să îl distrugi. Trebuie să îi distrugi pe amândoi.

Nu. Nu e nevoie. Dacă vreți să o fac, dacă voi credeți, într-adevăr, că e necesar, atunci îi pot manipula băiatului procesele neurologice.

Îl pot face să uite ce i-a spus tatăl lui. Nu că *ar ști* ceva cu adevărat, totuși. El nu are o înțelegere reală a matematicii.

Efectele manipulării mintale pe care o vei realiza vor dispărea în momentul în care te vei întoarce acasă. Doar știi asta.

El n-o să spună nimic.

E posibil să fi spus deja ceva. Nu trebuie avută încredere în umani. Nici măcar ei nu au încredere în ei înșiși.

Gulliver nu a spus nimic. Iar Isobel nu știe nimic.

Trebuie să îți duci la îndeplinire însărcinarea. Dacă tu nu îți îndeplinești însărcinarea, altcineva va fi trimis să o ducă la îndeplinire în locul tău.

Nu. Nu. O s-o duc la îndeplinire. Nu vă faceți griji! O să-mi îndeplinesc sarcina.

Partea a II-a

Am ținut o nestemată în degetele mele

*Nu poți spune că A e făcut din B sau viceversa. Toată
masa e o interacțiune.*

RICHARD FEYNMAN

*Suntem cu toții singuri după ceva după care nici noi nu
știm că suntem singuri.*

DAVID FOSTER WALLACE

*Pentru creaturi mici, așa cum suntem noi, vastitatea
devine suportabilă doar prin iubire.*

CARL SAGAN

Somnambulism

Am stat în picioare lângă patul lui în timp ce dormea. Nu știu cât timp am stat, pur și simplu, acolo, în beznă, ascultându-i respirația profundă în timp ce el aluneca mai adânc și tot mai adânc sub vise. Vreo jumătate de oră, probabil.

El nu trăsesese în jos jaluzeaua ferestrei, așa că am privit afară, în noapte. Din unghiul acesta nu era nicio lumină, dar zăream vreo câteva stele. Sori luminând sisteme solare moarte altundeva în galaxie. Oriîncotro poți privi pe cerul lor sau aproape oriîncotro, totul e fără viață. Asta trebuie că-i afectează. Asta trebuie că le dă idei dincolo de starea lor. Asta trebuie că-i înnebunește.

Gulliver s-a răsucit pe o parte și am decis să nu mai aștept. Era acum sau niciodată.

„O să-ți tragi înapoi cuvertura”, i-am spus, cu o voce pe care n-ar fi auzit-o dacă ar fi fost treaz, dar care ajungea fix înăuntru, călărind pe undele-theta, pentru a deveni o poruncă din propriul lui creier. „Și, încetîșor, o să te ridici în pat, picioarele tale vor fi pe preș, iar tu vei respira și îți vei veni în fire, și apoi te vei ridica în picioare.”

Și el a făcut întocmai, într-adevăr, s-a ridicat în picioare. A stat, pur și simplu, acolo, respirând profund și încet, așteptând următoarea poruncă.

„Vei merge spre ușă. Să nu-ți faci griji în legătură cu deschiderea ușii, căci e deschisă deja. Așa. Mergi doar, mergi doar, mergi doar spre ușa ta.”

El a făcut întocmai cum i-am spus. Și era acolo, la ușă, insensibil la tot, cu excepția vocii mele. O voce care avea doar două cuvinte care

trebuiau spuse. *Cazi înainte*. M-am mișcat mai aproape de el. Cumva, acele cuvinte întârziiau să sosească. Aveam nevoie de timp. Încă un minut, cel puțin.

Eram acolo, mai aproape, și puteam să-i miros parfumul somnului de pe el. Al umanității. Și mi-am amintit: *Trebuie să îți duci la îndeplinire însărcinarea. Dacă tu nu îți îndeplinești însărcinarea, altcineva va fi trimis să o ducă la îndeplinire în locul tău*. Am înghițit în sec. Gura îmi era atât de uscată, că mă durea. Am simțit întinderea universului în spatele meu, o forță enormă, deși neutră. Neutralitatea timpului, a spațiului, a matematicii, a logicii, a supraviețuirii. Mi-am închis ochii.

Am așteptat.

Înainte să-i deschid, am fost înșfăcat de gât. Abia dacă mai puteam respira.

El se întorsese cu 180 de grade, iar mâna lui stângă mă ținea de gât. Am tras-o la o parte, dar acum ambele lui mâini erau strânse-n pumni care se legănau spre mine, sălbatic, cu furie, lovindu-mă aproape de tot atâtea ori de câte ori nu mă nimereau.

M-a lovit în cap, pe o parte. M-am tras înapoi, departe de el, dar se mișca înainte cu aceeași viteză cu care mă retrăgeam. Ochii îi erau deschiși. Acum mă vedea. Mă vedea și nu mă vedea, în același timp. Aș fi putut, desigur, să spun „stop”, dar nu am făcut-o. Poate că voiam să fiu martorul direct al violenței umane, chiar și al violenței inconștiente, pentru a înțelege importanța însărcinării mele. Dacă o înțelegeam, aveam să fiu capabil să o duc la îndeplinire. Da, asta trebuie să fi fost. Asta ar fi putut, totodată, să explice de ce m-am lăsat să sângerez atunci când el mi-a tras un pumn în nas. Ajunsesem la birou de-acum și nu aveam unde să mă mai retrag, așa că am stat, pur și simplu, acolo, în timp ce el continua să-mi lovească mereu capul, gâtul, pieptul, brațele. Urla acum, cu gura pe cât de larg căscată îi era posibil, arătându-și dinții.

– Raaah!

Acest urlat l-a trezit. Picioarele i s-au înmuiat și el aproape că s-a prăbușit pe podea, dar și-a revenit în timp.

– Eu..., a spus. Pentru o clipă, nu a avut habar unde se afla. M-a văzut, în beznă, și de data asta s-a auzit un suspin conștient: Tati?

Am dat aprobator din cap, în timp ce un firicel subțire de sânge îmi ajungea în gură. Isobel alerga în sus pe scări, spre pod:

– Ce se-ntâmplă aici?

– Nimic, am răspuns. Am auzit un zgomot și am urcat scările.
Gulliver mergea ca un somnambul, asta-i tot.

Isobel a aprins lumina și a icnit când mi-a văzut fața:

– Îți curge sânge!

– Nu-i nimic. Nu știa ce făcea.

– Gulliver?

Gulliver stătea pe marginea patului său de-acum, ferindu-se de lumină. Și el se uita la fața mea, dar n-a spus absolut nimic.

Eram un nu eram

Gulliver a vrut să se ducă înapoi în pat. Să doarmă. Așa că, zece minute mai târziu, Isobel și cu mine eram singuri, iar eu ședem pe marginea căzii, în baie, în timp ce ea puneă o soluție antiseptică numită TCP pe o dischetă de vată și tampona cu aceasta, cu blândețe, o tăietură de pe fruntea mea, apoi de pe buză.

Acum, acestea erau răni pe care le-aș fi putut vindeca și eu cu un singur gând. Să simți durerea uneori era suficient pentru a o anula. Și, cu toate acestea, chiar în timp ce antisepticul ustura la contactul cu fiecare tăietură, rănilor rămâneau. Le-am forțat să rămână. Nu puteam să îi îngădui ei să devină bănuitoare. Dar să fi fost vorba doar despre asta?

– Ce-ți mai face nasul? m-a întrebat. L-am zărit în oglindă. Cu o pată de sânge în jurul unei nări.

– E în regulă, am răspuns pipăindu-l. Nu e spart.

Ochii ei s-au mijit, în pură concentrare:

– Asta de pe fruntea ta e chiar nasoală. Și o să fie o ditamai vânătaia acolo. Probabil că el te-a lovit chiar tare. Ai încercat să-l oprești?

– Da, am mințit. Așa am făcut. Dar el a continuat.

Puteam s-o miros. Mirosuri curate, umane. Mirosurile cremelor pe care le folosea pentru spălarea și emolieră feței. Mirosul șamponului ei. O dâră delicată de amoniac care abia dacă putea să intre în competiție cu mireasma puternică a antisepticului. Ea era, fizic, mai aproape de mine decât fusese vreodată. I-am privit gâtul. Avea pe el două alunițe negre, care erau aproape una de alta,

cartografiind niște stele binare necunoscute. M-am gândit la Andrew Martin sărutând-o. Asta era ceea ce făceau umanii. Ei se sărutau. Ca atât de multe alte lucruri umane, nu avea niciun sens. Sau poate că, dacă încercai să le faci, raționamentul uman avea să se dezvăluie.

– El a spus ceva?

– Nu, am răspuns. Nu. A țipat doar. A fost foarte primitiv.

– Nu știi, între tine și el, nu se mai termină niciodată.

– Ce nu se mai termină niciodată?

– Grijă.

A pus vata pătată de sânge într-o pubelă mică de lângă chiuvetă.

– Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău pentru tot. Pentru trecut și pentru prezent.

O scuză spusă în timp ce simțeam o durere surdă m-a făcut să mă simt pe cât de aproape puteam de o ființă umană. Aproape că aș fi putut scrie o poezie.

Ne-am dus înapoi în pat. Ea mi-a ținut mâna în întuneric. Am dat-o, cu blândețe, la o parte.

– L-am pierdut, a spus ea. Mi-a luat o clipă să înțeleg că vorbea despre Gulliver.

– Ei bine, am răspuns, poate că trebuie, pur și simplu, să-l acceptăm așa cum este, chiar dacă e diferit de ceea ce cunoșteam.

– Pur și simplu, nu-l înțeleg. Știi, e fiul nostru. Și-l cunoaștem de șaisprezece ani. Dar, cu toate acestea, mă simt de parcă nu l-aș cunoaște deloc.

– Ei bine, poate că ar trebui să încercăm să nu mai înțelegem atât de mult și să acceptăm mai mult.

– Asta-i un lucru foarte dificil. Și unul foarte straniu venind din gura ta, Andrew.

– Așadar, presupun că următoarea întrebare este: cu mine cum rămâne? Pe mine mă înțelege?

– Nu cred că tu însuși te înțelege, Andrew.

Nu eram Andrew. Știam că nu eram Andrew. Dar, în egală măsură, mă pierdeam pe mine însumi. Eram un nu eram, asta era problema. Stăteam întins în pat cu o femeie umană pe care acum puteam aproape să o prețuiesc ca fiind frumoasă, încă simțind, în mod voit, usturimea antisepticului în rănilor mele și gândindu-mă la strania, dar fascinanta ei piele, și la felul în care avusese grijă de mine. Nimeni în tot universul nu avusese vreodată grijă de mine. (Voi n-ați făcut-o, nu-i așa?) Noi aveam de acum tehnologie care să

aibă grijă de noi, și noi nu aveam nevoie de emoții. Noi eram singuri. Noi munceam împreună pentru conservarea noastră, dar, din punct de vedere emoțional, nu aveam nevoie de nimeni. Noi aveam nevoie doar de puritatea adevărului matematic. Și, cu toate acestea, mă temeam că aveam să adorm, pentru că în momentul când aveam să adorm, rănilor mele aveau să se vindece și în acea clipă nu voiam să se întâmple una ca asta. Chiar atunci, am descoperit o alinare stranie, dar reală în durere.

Aveam atât de multe griji acum! Atât de multe întrebări!

– Crezi că umanii pot fi cunoscuți vreodată? am întrebat-o.

– Am scris o carte despre Carol cel Mare. Așa sper.

– Dar umanii, în starea lor naturală, sunt buni sau răi, tu cum ai zice să sunt? Poți avea încredere în ei? Sau starea lor naturală e definită doar de violență și lăcomie, și cruzime?

– Ei bine, asta e cea mai veche întrebare care există.

– Tu ce crezi?

– Sunt obosită, Andrew. Îmi pare rău.

– Da, și eu. Ne vedem mâine-dimineață.

– Noapte bună!

– Noapte bună!

Am rămas treaz o vreme, în vreme ce Isobel se cufunda în somn. Problema era că încă nu mă obișnuisem cu noaptea. E posibil să nu fi fost la fel de întuneric pe cât crezusem la început că avea să fie. Existau lumina Lunii, și a stelelor, licărirea aerului, felinarele stradale și lumina soarelui împrăștiată înapoi spre noi de praful interplanetar, dar umanii tot își petreceau jumătate din timpul lor într-o umbră profundă, întunecată. Asta, eram sigur, era unul dintre principalele motive pentru care existau relații personale și sexuale pe aici. Nevoia de a simți alinare în întuneric. Și era o alinare să stau lângă ea. Așa că am stat, pur și simplu, acolo, ascultând cum respirația ei se mișcă înăuntru și în afară, cu un sunet ca al mareei unei mări exotice. Într-un anumit moment, degetul meu mic l-a atins pe al ei, în dubla-noapte de sub cuvertură, și de data aceasta l-am menținut pe al meu acolo și mi-am imaginat că eram, cu adevărat, ce credea ea că sunt. Și că eram legați, uniți. Doi umani, suficient de primitivi pentru a le păsa cu adevărat unul de altul. Era un gând alinător și acela care m-a condus în jos, spre somn, către acele stele ce se tot întunecă ale minții.

S-ar putea să am nevoie de mai mult timp.

Nu ai nevoie de timp.

O să omor pe cine trebuie să omor, nu vă faceți griji în privința asta.

Nu ne facem griji.

Dar nu mă aflu aici doar pentru a distruge informații. Mă aflu aici pentru a le aduna. Asta este ceea ce ați spus, nu-i așa? Chestii despre înțelegerea matematicii pot fi citite de-a lungul și de-a latul universului. Știu asta. Nu vorbesc despre neuro-scintilații. Vorbesc despre chestiile care nu pot fi surprinse decât de aici, de pe Pământul însuși. Care să ne ofere o mai bună cunoaștere despre cum trăiesc umanii. A trecut mult timp de când a fost cineva aici, cel puțin în termeni cronologici umani.

Explică de ce ai nevoie de mai mult timp pentru asta. Complexitatea necesită timp, dar umanii sunt primitivi. Ei reprezintă cele mai superficiale mistere din câte există.

Nu. Vă înșelați! Ei există, simultan, în două lumi – lumea aparențelor și lumea adevărului. Firele care conectează aceste lumi pot lua multe forme. Atunci când am ajuns prima oară aici, nu am înțeles anumite lucruri. Spre exemplu, nu înțelegeam de ce hainele sunt atât de importante. Sau de ce o vacă moartă devine carne de vită, sau de ce iarba tăiată într-un anumit fel pretinde să nu se calce pe ea, sau de ce animalele de companie ale unei gospodării erau atât de importante pentru ei. Umanii se tem de natură și îi liniștește într-

o mare măsură atunci când pot să își demonstreze lor înșiși că dețin stăpânirea asupra ei. De aceea există peluzele, și de aceea lupii au evoluat devenind câini, și de aceea arhitectura lor se bazează pe forme care nu sunt naturale. Dar, cu adevărat, natura, natura pură e doar un simbol pentru ei. Un simbol al naturii umane. Acestea sunt interșanjabile. Așadar, ceea ce vreau să spun...

Ce vrei să spui?

Ce vreau să spun e că e nevoie de timp pentru a-i înțelege pe umani, deoarece nici ei nu se înțeleg pe ei înșiși. Au purtat hainele pentru atât de mult timp! Haine metaforice. Despre asta vorbesc. Acesta este prețul civilizației umane – pentru a o crea, ei au nevoie să închidă ușa către eurile lor adevărate. Așa că sunt pierduți, așa înțeleg eu. Și de aceea au inventat arta: cărțile, muzica, filmele, piesele de teatru, pictura, sculptura. Le-au inventat ca punți înapoi către ei înșiși, înapoi către cine sunt cu adevărat. Dar, oricât de aproape ar ajunge, vor fi pentru totdeauna la mare depărtare. Ce vreau să spun, presupun, e că noaptea trecută eram pe punctul de a omorî un băiat. Gulliver. El era pe punctul să cadă pe scări în somn, dar adevărata lui fire a ieșit la suprafață și m-a atacat.

Cu ce te-a atacat?

Cu el însuși. Cu brațele lui. Cu mâinile lui. Era încă adormit, dar ochii îi erau deschiși. El m-a atacat pe mine sau pe mine, acela care crede el că sunt. Tatăl lui. Și era furie pură.

Umanii sunt violenți. Asta nu-i nicidecum vreo noutate.

Nu, știu. Știu. Dar el s-a trezit și nu a mai fost violent. Asta-i lupta pe care o au de dus. Și cred că, dacă am înțelege un pic mai mult natura umană, atunci am ști mai bine ce acțiune să întreprindem în viitor, atunci când vor face alte progrese. În viitor, când o altă criză a suprapopulării va apărea, s-ar putea ca Pământul să devină o opțiune viabilă pentru specia noastră. Așa că, de bună seamă, vor fi de ajutor cât mai multe informații posibile despre psihologia și societatea umane, și despre comportamentul uman.

Ei sunt definiți de lăcomie.

Nu toți. Spre exemplu, există un matematician pe nume Grigori Perelman. El a refuzat bani și premii. Are grijă de mama lui. Noi avem o imagine deformată. Cred că ar fi folositor pentru noi toți dacă aș face, în continuare, cercetări.

Dar nu ai nevoie de cei doi umani pentru asta.

O, am nevoie.

De ce?

Pentru că ei cred că știu cine sunt. Și am o șansă reală să îi văd. Așa cum sunt ei, cei adevărați. În spatele zidurilor pe care le-au construit pentru ei înșiși. Și, dacă tot vorbim de ziduri, Gulliver nu mai știe nimic acum. I-am anulat cunoștințele despre ceea ce i-a spus tatăl său în ultima lor noapte împreună. Câtă vreme sunt aici, nu e niciun pericol.

Trebuie să acționezi în curând. Nu ai o eternitate la dispoziție.

Știu. Nu vă faceți griji. Nu voi avea nevoie de o eternitate.

Ei trebuie să moară.

Da.

Mai vast decât cerul

– A fost psihoza somnului, i-a spus Isobel lui Gulliver ziua următoare la micul dejun. O mulțime de oameni au avut-o și o au. O mulțime de oameni perfect normali și sănătoși mintal. Precum bărbatul acela din trupa R.E.M. Și el a avut-o, și se presupune că e pe cât de drăguț poate fi un star rock.

Nu mă văzuse. Tocmai intrasem în bucătărie. Dar acum mi-a remarcat prezența și a fost uimită la vederea mea:

– Fața ta, a spus. Noaptea trecută era numai tăieturi și vânătăi. E total vindecată.

– Trebuie să fi fost mai bine decât arăta. Noaptea e posibil să exagereze lucrurile.

– Da, dar chiar și așa...

A aruncat o privire spre fiul ei, care se lupta acum, stânjenit, cu fulgii lui de cereale, și a hotărât să nu meargă mai departe.

– S-ar putea să ai nevoie să-ți iei ziua asta liberă, fără școală, Gulliver, a spus Isobel.

Mă așteptam ca el să aprobe, având în vedere că prefera o educație care presupunea holbatul la șinele de cale ferată. Dar băiatul s-a uitat la mine, s-a gândit un moment și a concluzionat:

– Nu. Nu. E-n regulă. Mă simt bine.

Mai târziu, nu mai eram decât eu și Newton în casă. Vedeți voi, eu încă mă mai recuperam, mă refăceam. Re-facere. Cel mai uman dintre toate cuvintele, sensul fiind că viața sănătoasă normală ascunde, acoperă ceva – violența care există dedesubt, violența pe care o văzusem în Gulliver în noaptea dinainte. Să fii sănătos

înseamnă să fii făcut, acoperit. Îmbrăcat. Literal și metaforic. Dar, cu toate acestea, trebuia să aflu ce zace dedesubt, ceva care să le satisfacă pe gazde și să justifice întârzierea pe care mi-o permisesem în îndeplinirea însărcinării mele. Am descoperit un vraf de hârtii legate cu o bandă de cauciuc. Era în șifonierul lui Isobel, ascuns printre toate acele haine esențiale, îngălbenindu-se de bătrânețe. Am mirosit o pagină și am ghicit că avea cel puțin un deceniu vechime. Hârtia de deasupra avea scrise pe ea cuvintele *Mai vast decât cerul*, împreună cu acestea: „Un roman de Isobel Martin.” Un roman? Am citit un pic din el și mi-am dat seama că, deși numele personajului principal era Charlotte, aceasta ar fi putut, la fel de bine, să fie numită Isobel.

„Charlotte s-a auzit oftând: o mașină veche, eliberând presiunea.

Totul o apăsa, o împovăra. Micile ritualuri ale existenței sale zilnice – umplerea mașinii de spălat vase, luatul de la școală, gătitul – toate fuseseră făcute ca și cum s-ar fi aflat sub apă. Rezervele de energie reciprocă împărtășite de o mamă și de copilul ei fuseseră monopolizate de Oliver, a recunoscut ea acum.

Acesta alergase ca un sălbatic de când îl luase de la școală, trăgând întruna cu *blaster*-ul acela extraterestru albastru sau ce-o mai fi fost arma aceea. Ea nu știa de ce mama sa i-l cumpărase. De fapt, știa. Pentru a demonstra că avea dreptate.

– Băieții de cinci ani vor să se joace cu arme, Charlotte. E ceva natural. Nu poți să îi văduvești de firea lor.

– Mori! Mori! Mori!

Charlotte a închis ușa cuptorului și a potrivit comutatorul temporizat.

S-a întors doar pentru a-l vedea pe Oliver cum își îndrepta uriașa lui armă albastră spre fața ei.

– Nu, Oliver, a spus, prea obosită pentru a se mai lupta cu mânia abstractă care îi învăluia lui trăsăturile. Nu o împușca pe mămica.

El și-a menținut poza, a tras cu pușca, scoțând cu aceasta niște sunete ieftine, de bălci de vreo câteva ori în plus, apoi a fugit afară din bucătărie, pe hol, și a exterminat zgomotos extraterestrii invizibili în timp ce gonia în sus pe scări. Ea și-a amintit murmurul confuz, liniștit, care producea ecouri al coridoarelor universității și și-a dat seama că dorul de el era ca un soi de durere. Dorea să se întoarcă, să predea din nou, dar își făcea griji că era posibil să fi

plecat prea târziu. Concediul de maternitate se întinsese până devenise un concediu permanent, și tot crescuse credința că ea ar fi putut să fie împlinită ca soție și mamă, arhetipul istoric, «stând cu picioarele pe pământ», așa cum o povățuise întotdeauna mama ei, câtă vreme soțul său cel ambițios se asigura că nu avea să plonjeze sub stratul de nori desupra căruia zbura.

Charlotte a scuturat din cap cu o exasperare teatrală, de parcă ar fi fost observată de un public de urmăritori-de-mame cu chipuri severe care îi examinau progresul și luau notițe pe foi prinse pe planșete cu clame. Era adesea conștientă de natura stângace a stilului ei de a fi părinte, de modul în care trebuise să-și creeze un rol în afara sinelui său, o partitură care fusese deja schițată pentru ea.

«Nu o împușca pe mămica.»

S-a ghemuit și a privit prin ușa din geam a cuptorului. *Lasagna* va fi gata peste vreo patruzeci și cinci de minute, iar Jonathan încă nu se întorsese de la conferința lui.

S-a ridicat înapoi în picioare și s-a dus în sufragerie. Sticla care se hâțâna a dulăpiorului cu băuturi licărea, strălucind ca o promisiune falsă. A răsucit cheia veche și a deschis ușa. O minimetropolă de sticle cu tărie se scălda în umbra neagră.

S-a întins după «zgârie-norul» ca Empire State Building, după sticla de gin albastru Bombay Sapphire, și și-a turnat bonificația de seară.

Jonathan.

A întârziat joia trecută. A întârziat și joia asta.

Ea a recunoscut acest fapt în timp ce se prăbușea pe canapeluță, dar nu s-a apropiat prea mult de acesta. Soțul ei era un mister pe care nu mai avea energia să-l dezlege. În orice caz, se știa că prima regulă a căsătoriei e: rezolvă misterul și vei pune capăt iubirii.“

Vasăzică, familiile rămâneau, adesea, împreună. Nevestele stăteau, uneori, cu soții lor și se împăcau singure cu orice fel de nefericire simțeau scriind romane și ascunzându-le în fundul șifonierelor proprii. Mamele se împăcau și cu copiii lor, indiferent cât de dificili erau acești copii, indiferent cât de aproape de nebunie își împingeau aceștia părinții.

În orice caz, acolo m-am oprit din citit. Am simțit că era o imixtiune. Știu că asta-i una bună venind de la cineva care trăia în

interiorul soțului ei, în identitatea acestuia. Am pus romanul înapoi la locul lui în șifonier, sub haine.

Mai târziu, i-am spus ce găsisem.

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă, iar obrații i-au devenit roșii. Nu știam dacă era vorba de îmbujorare sau de mânie. Poate că era câte puțin din fiecare.

– Era ceva intim, personal. N-ar fi trebuit să-l vezi niciodată.

– Știu. Tocmai de aceea am vrut să-l văd. Doream să te înțeleg.

– De ce? Nu capeți niciun pic de glorie universitară și niciun premiu de-un milion de dolari dacă mă dezlegi pe mine, Andrew. N-ar trebui să-ți mai bagi nasul peste tot.

– N-ar trebui ca un soț să-și cunoască nevasta?

– Asta chiar că-i una bună rău venind tocmai din partea ta!

– Ce-nseamnă asta?

Ea a oftat:

– Nimic. Nimic. Scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

– Ar trebui să spui absolut orice simți că trebuie să spui.

– Asta-i o politică bună! Dar cred că asta ar însemna că noi am fi divorțat undeva, prin 2002, după o estimare nu prea precisă.

– Da? Poate că ai fi fost mai fericită dacă ai fi divorțat de el, vreau să spun de mine, în 2002.

– Ei bine, nu vom ști niciodată.

– Nu.

Și telefonul a sunat. Era cineva pentru mine.

– Bună?

Era un bărbat. Vocea lui suna nepăsător și familiar, dar avea în ea și curiozitate:

– Hei, Ari la telefon!

– O, bună, Ari! Știam că Ari se presupunea că e cel mai bun prieten al meu, așa că am încercat să sun prietenos: Ce mai faci? Cum merge căsnicia ta?

Isobel s-a uitat la mine cu o încruntătură emfatică, dar nu cred că el m-a auzit cum trebuie.

– Ei bine, tocmai ce m-am întors de la chestia aia din Edinburgh.

– O, am spus, încercând să pretind că știam care era „chestia aia din Edinburgh”. Desigur. Da. Chestia aia din Edinburgh.

Bineînțeles. Cum a fost?

– A fost bine. Mda, a fost bine. Am reluat legătura cu gașca de la

St Andrew's. Ascultă, amice, aud că ai cam avut o săptămână de pomină.

– Mda. Am avut. A fost o săptămână și jumătate pentru mine.

– Așa că nu eram sigur dacă mai ai chef de fotbal.

– Fotbal?

– Cambridge cu Kettering. Am putea să bem și-o halbă de bere și să stăm un pic la taclale despre chestia aia supersecretă despre care mi-ai zis ultima oară când am vorbit.

– Secretă? Fiecare moleculă din mine era acum în stare de alarmă: Ce secret?

– Nu cred c-ar trebui s-o radiodifuzez.

– Nu. *Nu*. Ai dreptate. N-o spune cu voce tare! De fapt, n-o spune nimănui. Isobel era de-acum în hol, privindu-mă cu suspiciune: Dar, pentru a-ți răspunde, da, o să merg la fotbal.

Și am apăsat butonul roșu de pe telefon, frânt de oboseală din cauza probabilității că s-ar putea să trebuiască să cârmesc direcția unei alte vieți umane spre non-existență.

Câteva secunde de tăcere la micul dejun

Devii altceva. O specie diferită. Asta e partea ușoară. E doar o simplă rearanjare moleculară. Tehnologia noastră internă poate face asta, fără nicio problemă, cu comenzile corecte și modelul corect după care să lucreze. Nu există niciun ingredient nou în univers, și umanii – indiferent cum vor fi arătând ei – sunt făcuți, aproximativ, din aceleași lucruri ca și noi.

În cealaltă chestie, totuși, constă dificultatea. În chestia aia care se întâmplă când te uiți în oglinda din baie și vezi noul tău eu și nu mai vrei să vomیți în chiuvetă la vederea chipului propriu, așa cum ai tot vrut în fiecare dintre celelalte dimineți. Și când porți haine și îți dai seama că începe să ți se pară a fi un lucru destul de normal să faci asta.

Și când mergi în jos pe scări și zărești o formă de viață care se presupune că e fiul tău mâncând pâine prăjită, ascultând o muzică pe care doar el o poate auzi, și când îți ia o secundă – sau două, trei, patru secunde – să îți dai seama că, de fapt, acela nu este fiul tău. Că el nu înseamnă nimic pentru tine. Nu doar atât: el trebuie să nu însemne nimic pentru tine.

Totodată, nevasta ta. Soția ta nu e soția ta. Soția ta care te iubește, dar care, de fapt, nu te prea place, din cauza a ceva ce tu n-ai făcut niciodată, dar care nu are cum să fie mai rău, din punctul ei de vedere, decât ceea ce ai să faci. Ea este de pe altă planetă. Ea este de pe altă planetă în cel mai mare grad posibil. O primată ai cărei cei mai apropiați verișori, din punct de vedere evolutiv, sunt niște indivizi păroși și trăitori în copaci care-și târâie pe pământ încheieturile degetelor de la mâini și care sunt cunoscuți sub numele

de cimpanzei. Și, cu toate acestea, când totul îți este străin, de pe altă planetă, atunci străinul de pe altă planetă îți devine familiar, iar tu începi să o apreciezi pe ea așa cum o apreciază umanii. Poți să o privești când își bea sucul ei roz de grepfruit și se uită fix la fiul ei cu niște ochi îngrijorați și neajutorați. Vezi că pentru ea a fi părinte înseamnă să stea pe un mal și să își privească de acolo copilul aflat într-o ambarcațiune vulnerabilă cum se îndreaptă în larg, spre ape din ce în ce mai adânci, nădăjduind, dar neștiind cu siguranță, că va exista pământ undeva, înainte, departe.

Și îi poți vedea frumusețea. Dacă frumusețea pe Pământ e la fel ca peste tot altundeva: ideală prin aceea că e ațăătoare și de nerezolvat, creând un soi delicios de perplexitate.

Eram perplex. Eram pierdut.

Îmi doream să am o rană nouă, doar pentru ca ea să poată avea grijă de mine.

– La ce te uiți? m-a întrebat ea.

– La tine, am spus.

Ea s-a uitat la Gulliver. El nu ne putea auzi. Apoi ea s-a uitat înapoi la mine, la fel de perplexă ca mine.

Suntem îngrijorați. Ce faci?

V-am spus.

Ei bine?

Acumulez informații.

Pierzi timpul.

Nu îl pierd. Știu ce fac.

Nu s-a dorit niciodată să dureze atât.

Știu. Dar am învățat multe despre umani. Ei sunt cu mult mai complicați decât am crezut noi la început. Ei sunt, uneori, violenți, dar mult mai des au grijă unii de alții. Există mai multă bunătate în ei decât orice altceva, sunt convins de asta.

Ce vrei să spui?

Nu știu ce vreau să spun. Sunt perplex. Unele lucruri au încetat să mai aibă sens.

Asta se întâmplă, uneori, pe o planetă nouă. Perspectiva se schimbă pentru a deveni aceea a locuitorilor. Dar perspectiva noastră nu s-a schimbat. Înțelegi asta?

Da. Chiar înțeleg.

Rămâi pur!

Așa voi face.

Viață/moarte/fotbal

Umanii sunt una dintre puținele specii de ființe inteligente din galaxie care nu au rezolvat cu adevărat problema morții. Și, cu toate acestea, ei nu își petrec toată viața cârâind și urlând de groază, sfâșiindu-și propriile trupuri cu ghearele sau rostogolindu-se pe podea. Unii umani fac asta – i-am văzut în spital –, dar acei umani sunt considerați a fi cei nebuni.

Acum, luați în considerare următoarele.

O viață umană e, în medie, de 80 de ani pământeni sau de aproximativ 30000 de zile pământene. Ceea ce înseamnă că ei se nasc, își fac vreo câțiva prieteni, mănâncă vreo câteva mese, se căsătoresc, sau nu se căsătoresc, au un copil sau doi, sau nu au niciunul, beau vreo câteva mii de pahare de vin, au raporturi sexuale de câteva ori, descoperă o gălmă undeva, simt un pic de regret, se întreabă unde o fi zburat timpul, știu că ar fi trebuit să facă totul în mod diferit, își dau seama că ar fi făcut totul la fel, și după aceea mor. Se duc în marele nimic negru. Afară din spațiu. Afară din timp. Cel mai neînsemnat dintre zerourile neînsemnate. Și asta-i tot, întregul calabalâc. Totul închis pe aceeași planetă mediocră.

Dar, la un nivel fundamental, umanii nu par să își petreacă întreaga lor viață într-o stare catatonică.

Nu. Ei fac alte lucruri. Lucruri precum acestea:

- se spală;
- ascultă;
- se ocupă de grădinărit;
- mănâncă;

- șofează;
- muncesc;
- sunt cuprinși de dor;
- câștigă bani ușor;
- se holbează;
- beau;
- oftează;
- lecturează;
- se joacă;
- fac plajă;
- se plâng;
- fug;
- fac calambururi;
- le pasă;
- socializează;
- fantazează;
- gugălesc;
- sunt părinți;
- renovează;
- iubesc;
- dansează;
- se fut;
- regretă;
- dau greș;
- se străduiesc;
- speră;
- dorm.

O, și fac sport.

După câte se pare, mie, sau, mai degrabă, lui Andrew îi plăcea sportul. Iar sportul care îi plăcea era fotbalul.

Din fericire pentru profesorul universitar Andrew Martin, echipa de fotbal cu care ținea era Cambridge United, una dintre acelea care evitau cu succes pericolele și trauma existențială aduse de victorie. Să ții cu Cambridge United, am descoperit, însemna să ții cu ideea de eșec. Să privești cum picioarele membrilor unei întregi echipe evită, fără greș, simbolul sferic al Pământului părea să le producă mari frustrări suporterilor lor, dar aceștia, în mod evident, nu ar fi acceptat ca lucrurile să se desfășoare în alt chip. Adevărul este,

vedeți voi, că, oricât de mult ar cere ei permisiunea de a nu fi de acord cu asta, umanilor nu le place, de fapt, să câștige. Sau, mai degrabă, lor le place să câștige vreme de zece secunde, dar, dacă ei continuă să câștige, sfârșesc prin a trebui, cu adevărat, să se gândească la alte lucruri, precum viața și moartea. Singurul lucru care le place umanilor mai puțin decât să câștige e să piardă, dar, cel puțin, în legătură cu asta se mai poate face ceva. Cu o victorie absolută nu mai e nimic de făcut. Și ei trebuie, pur și simplu, să-i facă față.

Așadar, eram acolo, la meci, să văd cum Cambridge United juca împotriva unei echipe numite Kettering. Îl întrebam pe Gulliver dacă dorea să vină cu mine – ca să pot să-l supraveghez –, iar el spusese cu sarcasm: „Mda, tati, cât de bine mă cunoști!”

Prin urmare, eram doar eu și Ari, sau, pentru a-i conferi tot titlul său, profesorul universitar Arirumadhi Arasaratham. Așa cum am spus, acesta era cel mai apropiat prieten al lui Andrew, deși aflasem de la Isobel că eu nu aveam, cu adevărat, prieteni adevărați. Mai degrabă cunoștințe. În orice caz, Ari era un „expert” (conform definiției umane) în fizică teoretică. El era destul de rotund, de parcă ar fi vrut nu doar să urmărească mingea de fotbal, ci și să *devină* una.

– Așa, a spus el, în timpul unei perioade când Cambridge United nu deținea mingea (asta vrea să spună, în orice perioadă din timpul meciului), cum mai merg lucrurile?

– *Lucrurile?*

El și-a îndesat niște chipsuri în gură și nu a făcut nicio încercare de a le ascunde soarta care le aștepta:

– Știi tu, mi-am făcut un pic griji în privința ta. A râs. Era râsul pe care îl folosesc masculii umani pentru a-și ascunde emoțiile: Ei bine, spun griji, a fost, mai degrabă, o ușoară neliniște. Spun o ușoară neliniște, dar, de fapt, a fost, mai degrabă ceva precum: „n-o fi luat-o pe urmele lui Nash?”

– Ce vrei să spui?

El mi-a zis ce dorise să spună. După câte se pare, matematicienii umani au obiceiul să înnebunească. El mi-a dat o listă de nume – Nash, Cantor, Gödel, Turing –, și eu am dat din cap aprobator, în timp ce le rostea, de parcă numele acelea ar fi însemnat ceva. Iar apoi el a spus „Riemann”.

– Riemann?

– Am auzit că nu mai mâncai mare lucru, așa că m-am gândit mai degrabă la Gödel decât la Riemann, de fapt, mi-a spus el.

Când zicea Gödel, am aflat eu mai târziu, el se referea la Kurt Gödel, un alt matematician german. În orice caz, ciudăţenia psihologică a acestuia consta în faptul că el credea că toată lumea încerca să îi otrăvească mâncarea. Așa că încetase cu totul să mai mănânce. În conformitate cu această definiție a nebuniei, Ari părea, într-adevăr, să fie foarte sănătos la cap.

– Nu, n-am făcut una dintre crizele alea. Acum mănânc. În special sandviciuri cu unt de arahide.

– Sună, mai degrabă, a Presley, a spus el râzând. Și apoi mi-a aruncat o privire serioasă. Îmi dădeam seama că era serios pentru că înghițise deja, dar nu mai pusese nicio altă fărâmbă de mâncare în gură: Pentru că, știi, numerele prime sunt ale dracului de serioase, omule. Un rahat tare serios. Te pot face să-ți pierzi mințile. Sunt ca sirenele. Te cheamă cu frumusețea lor izolată și, înainte să ai habar ce se-nâmplă, ești vârat în niște căcaturi mentale majore. Și apoi am auzit despre *corpus*-ul tău gol în față la Corpus Christi și m-am gândit că te-ai cam tăcănit oleacă.

– Nu. N-am luat-o razna, n-am sărit de pe fix, i-am răspuns. Sunt pe fix. Ca un tren. Sau la fix ca un ceas deșteptător.

– Și Isobel? Totu-i în regulă între tine și Isobel?

– Da, am zis. Ea e nevasta mea. Și eu o iubesc. Totul e minunat. Minunat.

S-a încruntat la mine. Apoi și-a aruncat o clipă privirea spre teren să vadă dacă fotbalistii lui Cambridge United erau pe undeva, prin apropierea mingii. A părut ușurat să vadă că nu erau.

– Pe bune? Totu-i în regulă?

Vedeam că avea nevoie de mai multe confirmări:

– „Pân’ n-am iubit, nici c-am trăit“.

El și-a scuturat capul și a afișat o expresie facială pe care acum pot să o clasific, în mod sigur, ca fiind una de uluire:

– De unde-i asta? Shakespeare? Tennyson? Marvell?

Am clătinat din cap:

– Nu. E din Emily Dickinson. Am tot citit o mulțime din poeziile ei. Și, de asemenea, din ale lui Anne Sexton. Și, totodată, din ale lui Walt Whitman. Poezia pare să spună multe despre noi. Știi, despre noi, ființele umane.

– Emily Dickinson? Tu citezi din Emily Dickinson la un meci?

– Da.

Am simțit, din nou, că înțelesesem greșit contextul. Totul pe aici are de-a face cu contextul. Nu există nimic care să fie potrivit, corect în orice ocazie. Nu pricepeam. Aerul are întotdeauna hidrogen în el oriunde ai fi. Dar asta era, în mare, singurul lucru cu adevărat constant. Care era marea deosebire care făcea ca recitarea unui vers dintr-o poezie de dragoste să fie ceva nepotrivit în acest context? Habar n-aveam.

– Sigur, a spus el și a făcut o pauză pentru geamătul uriaș, comun care s-a auzit când Kettering a marcat un gol. Am gemut și eu. Să gemi era, de fapt, destul de distractiv și, cu siguranță, cel mai agreabil aspect al spectatoricirii, al urmăririi sporturilor. E posibil ca eu să fi exagerat totuși un pic, judecând după privirile care mi s-au aruncat. Sau poate că ei mă văzuseră pe internet: OK, a zis Ari. Și ce simte Isobel în legătură cu tot?

– Tot?

– Tu, Andrew. Ce crede ea? Știe despre...

Ăsta era momentul meu. Am inspirat:

– Secretul pe care ți l-am spus?

– Mda.

– Despre ipoteza Riemann?

Fața lui s-a încrețit de nedumerire:

– Ce? Nu, omule. Asta dacă nu cumva te-ai mai culcat, pe deasupra, și cu vreo ipoteză.

– Păi, și-atunci care era secretul?

– Că ți-o tragi cu o studentă.

– O, am spus, simțindu-mă ușurat. Așadar, fără îndoială, n-am zis nimic despre muncă ultima oară când te-am văzut.

– Nu. Numai de data asta, n-ai zis. S-a întors înapoi la fotbal: Așadar, ai de gând să dai totul în vileag despre studenta asta?

– Memoria mea e un pic în ceață, să fiu sincer.

– Asta chiar că-i convenabil. Alibiul perfect. Dacă va afla Isobel. Nu că tu ai fi tocmai omul meciului, don juanul perfect, în ochii ei.

– Ce vrei să spui?

– Nu vreau să te jignesc, omule, dar mi-ai cam spus care-i părerea ei despre tine.

– Și care e părerea ei despre... am ezitat... despre *mine*?

El și-a apăsât o ultimă mână plină de chipsuri în gură și a dat-o pe

gât cu băutura aceea dezgustătoare, fosforică și cu aromă de acid numită coca-cola.

– Părerea ei este că ești un ticălos egoist.

– De ce crede una ca asta?

– Poate pentru că tu chiar *ești* un ticălos egoist. Apoi, noi toți suntem niște ticăloși egoiști.

– Suntem?

– O, da. E-n ADN-ul nostru. Dawkins ⁹ a subliniat asta pentru noi, cu multă, multă vreme în urmă. Dar tu, omule, ei bine, gena ta egoistă e la un cu totul alt nivel. La tine, îmi închipui, gena ta egoistă e similară cu a aceluia care i-a zdrobit capul cu o piatră penultimului om din Neanderthal și după-aia s-a-ntors pe călcâie și i-a futut nevasta.

El a zâmbit și a continuat să privească meciul. A fost un meci lung. Altundeva în univers, s-au format stele, în timp ce altele au încetat să mai existe. Era acesta, oare, scopul existenței umane? Era de găsit, oare, scopul existenței lor undeva, în plăcerea sau, măcar, în *simplitatea dezinvoltă* a unui meci de fotbal? În cele din urmă, meciul a luat sfârșit.

– Țsta a fost grozav, am mințit, în timp ce ieșeam de pe stadion.

– A fost? Am pierdut cu patru la zero.

– Da, dar în timp ce l-am urmărit, nu m-am gândit nici măcar o dată la mortalitatea mea sau la celelalte diferite dificultăți pe care forma noastră muritoare ni le va aduce mai târziu în viață.

El a părut, din nou, nedumerit. Avea de gând să spună ceva, dar a fost întrecut de cineva care mi-a aruncat o cutie goală de bere în cap. Chiar dacă fusese aruncată din spate, am simțit-o venind spre mine și m-am ferit repede din calea ei. Ari a fost stupefiat de reflexele mele. Așa cum a fost, cred, și aruncătorul-cutiei.

– Oi, căcănarule, a spus aruncătorul-cutiei, tu ești dementu' ăla de pe web. Despuiatu'. Nu ți-e olecuță cald? Cu toate țealele alea pe tine?

– Cară-te, dracului, de-aici, amice, a spus Ari nervos.

Bărbatul a făcut exact opusul.

Aruncătorul de cutii venea la pas spre noi. Avea obraji roșii și ochi foarte mici, și păr negru slinos. Era flancat de doi dintre prietenii lui. Toți trei aveau chipuri pregătite pentru violență. Obraji-Roșii s-a aplecat mai aproape de Ari:

– Ce-ai zis, barosane?

– Trebuie c-a fost și-un „dracului” pe-acolo, a spus Ari, și, cu siguranță, un „cară-te”.

Bărbatul a înșfăcat haina lui Ari:

– Te crezi deștept?

– În mod moderat.

I-am ținut brațul bărbatului:

– Ia-ți laba de pe mine, poponaru’ naibii, a răspuns el. Vorbeam cu ticălosu-ăl gras.

Îmi doream să-l rănesc. Nu mai vrusesem niciodată să rănesc pe cineva – doar avusesem nevoie s-o fac, și e o mare diferență între acestea două. Cu această persoană însă, exista, în mod clar, dorința de a-l răni. Am auzit scrâșnetul respirației sale și felul în care i se contractau plămânii. În doar câteva secunde, se întindea după inhalatorul lui.

– Noi o să ne vedem de drum, am spus, ușurând presiunea de pe pieptul lui. Iar voi trei n-o să ne mai deranjați din nou.

Ari și cu mine am mers pe jos spre casă și nimeni nu ne-a urmărit.

– Fir-aș al dracului, a spus Ari. Ce-a fost aia?

Nu i-am răspuns. Cum aș fi putut? Ce fusese aceea era ceva ce Ari n-ar fi putut înțelege niciodată.

Norii se adunau cu repeziciune. Cerul se întuneca.

Părea că avea să plouă. Uram ploaia, așa cum v-am mai spus. Știam că ploaia pământeană nu era formată din acid sulfuric, dar ploaia, orice fel de ploaie, era ceva ce nu puteam îndura. M-a cuprins panica.

Am început să alerg.

– Așteaptă! a strigat Ari, care alerga în urma mea. Ce faci?

– Ploaie! am spus, dorindu-mi ca, de jur împrejurul Cambridge-ului să fi existat un dom. Nu pot *suferi* ploaia.

Becul

– Te-ai distrat? m-a întrebat Isobel la întoarcere.

Stătea în partea de sus a unei forme de tehnologie primitivă („o scară pliantă”) schimbând o altă formă de tehnologie primitivă („un bec”).

– Da, am spus. Am gemut bine. Dar, să fiu sincer cu tine, nu cred că mă voi mai duce vreodată.

Ea a scăpat noul bec pe jos. Acesta s-a spart.

– La naiba! Nu mai avem încă unul.

Arăta aproape ca și cum era posibil să plângă din cauza acestui fapt. A coborât de pe scară și eu m-am holbat în sus, la becul mort care încă mai atârna acolo. M-am concentrat tare de tot. Un moment mai târziu, acesta funcționa din nou.

– Țsta chiar c-a fost un mare noroc. În cele din urmă, nici nu trebuia schimbat.

Isobel se uita fix la lumină. Iluminarea aurie de pe pielea ei era destul de fermecătoare, dintr-un oarecare motiv. Felul în care transforma umbra. O făcea să fie ea însăși, într-un mod încă și mai distinctiv.

– Cât de straniu! a spus ea. Apoi s-a uitat în jos, la sticla spartă.

– Mă ocup eu de asta, am zis.

Iar ea mi-a zâmbit, iar mâna ei a atins-o pe a mea și i-a transmis un puls rapid de recunoștință. Și apoi ea a făcut ceva la care nu mă așteptam deloc. M-a îmbrățișat tandru, cu sticla spartă încă la picioarele noastre.

Am respirat-o în străfundul meu. Îmi plăcea căldura corpului ei

lipit de al meu și am înțeles patosul de a fi uman. De a fi o creatură muritoare care este, în esență, singură, dar care are nevoie de mitul apropierii și viețuirii cu ceilalți. Prieteni, copii, iubiți. Era un mit atrăgător. Era un mit în care puteai locui cu ușurință.

– Oh, Andrew! a spus ea.

Nu știm ce voia să spună cu această simplă proclamare a numelui meu, dar, atunci când ea mi-a mângâiat spatele, m-am trezit că-l mângâiam și eu pe al ei și că spuneam cuvintele care păreau, cumva, cele mai potrivite:

– E-n regulă, e-n regulă, e-n regulă...

La cumpărături

M-am dus la înmormântarea lui Daniel Russell. Am privit cum sicriul este coborât în pământ și cum pământul este presărat pe capacul coșciugului de lemn. Erau o mulțime de oameni acolo, cei mai mulți dintre ei îmbrăcați în negru. Câțiva plâneau.

După aceea, Isobel a vrut să mergem și să vorbim cu Tabitha care arăta diferit față de ultima oară când o văzusem. Arăta mai bătrână, cu toate că nu trecuse decât o săptămână. Nu plângea, dar părea să facă eforturi să nu plângă.

Isobel i-a mângâiat brațul:

– Ascultă, Tabitha, vreau doar să știi că suntem aici. Indiferent de ce ai nevoie, suntem aici.

– Îți mulțumesc, Isobel. Asta chiar înseamnă foarte mult. Chiar înseamnă.

– Fie și chestiile de bază. Dacă nu te simți în stare să mergi la supermarket. Vreau să spun, supermarketurile nu sunt chiar locurile cele mai pline de compătimire.

– Asta-i foarte drăguț din partea ta. Știu că poți să faci cumpărături online, dar nu le-am prins deloc rostul până acum.

– Ei bine, nu-ți face griji! O să-i dăm noi de capăt, cumva.

Și chiar așa s-a și întâmplat. Isobel s-a dus să aducă ea însăși cumpărăturile altui uman, și a și plătit pentru ele, și a venit acasă și mi-a spus că arătam mai bine.

– Chiar arăt?

– Da. Arăți din nou ca tine însuși.

Funcția Zeta

– Ești sigur că ești gata? m-a întrebat Isobel luna următoare, dimineața, în timp ce îmi mâncam primul sandvici cu unt de arahide al zilei.

Și Newton mă întreba același lucru. Fie asta, fie mă-ntreba ceva despre sandvici. I-am aruncat și lui o bucățică.

– Da. Voi fi bine. Ce-ar putea să meargă anapoda?

Și asta a fost momentul în care Gulliver a slobozit un sunet ca un geamăt batjocoritor. Singurul sunet pe care îl scosese toată dimineața.

– Ce s-a întâmplat, Gulliver? am întrebat.

– Totul, a spus. Nu a dezvoltat răspunsul. În loc de asta, și-a lăsat cerealele nemâncate și s-a repezit ca o vijelie în sus pe scări.

– Ar trebui să mă duc după el?

– Nu, a răspuns Isobel. Lasă-i ceva timp.

Am dat aprobator din cap.

Aveam încredere în ea.

Timpul era, în definitiv, disciplina ei de studiu.

O oră mai târziu, eram în biroul lui Andrew. Era pentru prima oară când fusesem aici de când ștersesem e-mailul către Daniel Russell. De data aceasta nu mai eram pe grabă și puteam să asimilez câteva detalii. De vreme ce el era un profesor universitar, existau cărți care acopereau fiecare perete, iar totul era astfel conceput, încât, din orice unghi te-ai fi uitat la el, ai fi zărit o carte.

M-am uitat la câteva dintre titluri. Care păreau foarte primitive în

principal. O istorie a numerației binare și a altora non-decimale. Geometria hiperbolică. Cartea acoperirii unui plan cu poligoane hexagonale. Spirale logaritmice și proporția de aur.

Era și o carte scrisă de Andrew însuși. Una pe care n-o remarcasem ultima oară când fusesem aici. Era o carte subțire numită *Funcția Zeta*. Avea pe copertă cuvintele „Exemplar necorectat”. M-am asigurat că ușa era încuiată și apoi m-am așezat în scaunul lui și am citit fiecare cuvânt.

Și ce lectură deprimantă a fost, trebuie să mărturisesc! Era o carte despre ipoteza Riemann și despre ceea ce părea să fie căutarea lui zadarnică de a o demonstra și de a explica de ce spațiile dintre numerele prime creșteau în felul în care creșteau. Tragedia stătea în înțelegerea disperării cu care el dorea s-o rezolve – și, desigur, după ce scrisese cartea, el chiar o rezolvase, totuși beneficiile pe care și le imaginase nu aveau să fie fructificate vreodată, pentru că eu distrusesem demonstrația. Și am început să mă gândesc la efectul pe care, în esență, descoperirea noastră matematică echivalentă – aceea pe care am ajuns să o cunoaștem drept Cea de-a Doua Teorie de Bază a Numerelor Prime – îl avusese asupra noastră. Cum ne permisesse să facem toate câte le putem face. Să călătorim prin univers. Să populăm alte lumi, să ne transformăm în alte trupuri. Să trăim atât cât vrem să trăim. Să căutăm mințile altora, visele altora. Toate acestea.

Funcția Zeta oferea totuși o listă a tuturor lucrurilor pe care umanii le înfăptuiseră. Principalii pași pe această cale. Progresele care îi ajutaseră să avanseze spre civilizație. Focul, asta fusese o chestie importantă. Plugul. Tiparul. Motorul cu aburi. Microcipul. Descoperirea ADN-ului. Și umanii erau primii care se felicitau pe ei înșiși pentru toate astea. Dar necazul era, pentru ei, că niciodată nu făcuseră saltul pe care cele mai multe forme de viață inteligentă din univers îl făcuseră.

Ah, ei construiseră rachete și sonde spațiale, și sateliți. Câteva dintre acestea chiar *funcționau*. Cu toate acestea, matematica lor îi decepționase până acum. Încă nu făcuseră chestiile cele mari. Sincronizarea creierelor. Crearea computerelor care gândeau liber. Tehnologia automată. Călătoria intergalactică. Și, pe măsură ce citeam, am înțeles că eu opream toate aceste ocazii. Eu le omorâsem viitorul.

A sunat telefonul. Era Isobel.

– Andrew, ce faci? Prelegerea ta trebuia să înceapă acum zece minute.

Era supărată, dar într-un mod plin de îngrijorare. Încă mai simțeam asta ca pe ceva ciudat, și nou, să am pe cineva care își făcea griji în privința mea. Nu înțelegeam cu totul această îngrijorare sau ce câștiga ea din faptul că era așa, dar trebuie să mărturisesc că îmi plăcea destul de mult să fiu obiectul acestei îngrijorări:

– O, da, îți mulțumesc că mi-ai amintit. Mă voi duce. Pa, aaa, draga mea.

Fii atent. Noi ascultăm.

Problema cu ecuațiile

Am intrat în amfiteatru. Era o încăpere spațioasă, făcută în mare parte din copaci tăiați.

Erau acolo o mulțime de oameni care se holbau la mine. Aceștia erau studenți. Unii aveau pixuri și hârtii. Alții aveau computere. Toți așteptau cunoașterea. Am examinat cu grijă încăperea. Erau 102 dintre ei, în total. Acesta e întotdeauna un număr neliniștitor, așa cum e, înțepenit între două numere prime. Am încercat să descopăr nivelul de cunoștințe al studenților. Vedeți voi, nu voiam să întrec măsura, să exagerez. M-am uitat în spatele meu. Acolo era o tablă albă unde se presupunea că trebuiau scrise cuvinte și ecuații, dar nu era nimic pe ea.

Am ezitat. Și, în timpul acelei ezitări, cineva mi-a simțit slăbiciunea. Cineva din rândul din spate. Un mascul de vreo douăzeci de ani, cu o hălăciugă de păr blond și un tricou pe care scria: „Ce parte din $N = R \times f^s \times f^p \times n^e \times f^l \times f^i \times f^c \times L$ nu pricepi?”

El a chicotit la gândul spiritului, al simțului umorului pe care avea să îl afișeze și a strigat: „Păreți un pic prea exagerat de îmbrăcat azi, profesore!” A mai chicotit un pic și chicotitul lui a devenit contagios: hohotele de râs urlător s-au întins ca focul peste tot amfiteatrul. În câteva momente, toată lumea de acolo râdea. Ei bine, toată lumea cu excepția unei persoane, a unei femele.

Această femelă non-hohotitoare se uita la mine cu concentrare. Avea păr roșcat ondulat, buze pline și ochi mari. Înfățișarea ei avea un soi de franchețe surprinzătoare. O deschidere care îmi aducea

aminte de o floare a morții. Avea un cardigan și părul ei răsucit pe un deget.

– Liniștiți-vă! le-am spus celorlalți. Asta-i foarte amuzant. M-am prins. Port haine și tu te referi la o ocazie când nu am purtat haine. Foarte amuzant. Crezi că e o glumă, ca atunci când Georg Cantor a spus că omul de știință Francis Bacon a scris piesele de teatru ale lui William Shakespeare sau ca atunci când John Nash a început să vadă bărbați cu pălării care nu erau, de fapt, acolo. Asta chiar c-a fost amuzant. Minteă umană e un platou limitat, dar aflat la mare înălțime. Petrece-ți viața la limitele exterioare ale acestuia și, ups, s-ar putea să cazi peste margine. Tinere, tu te afli în siguranță, chiar în mijlocul platouașului tău. Deși îți apreciez îngrijorarea, trebuie să spun că mă simt cu mult mai bine acum. Sunt îmbrăcat cu chiloți și șosete, și pantaloni, și până și cu o cămașă.

Oamenii râdeau din nou, dar de data aceasta simțeam că râsul lor era mai călduros. Și mi-a făcut ceva mie, înăuntru, această căldură. Așa că apoi am izbucnit și eu în râs. Nu din cauza a ceea ce tocmai spuseseam, pentru că nu înțelegeam cum de fusese amuzant. Nu. Râdeam de mine însumi. De faptul imposibil că eram acolo, pe cea mai absurdă planetă și, cu toate acestea, de fapt, chiar îmi plăcea că eram acolo. Și am simțit un impuls de a spune cuiva cât de bine te simțeai, în formă umană, când râdeai. Ușurarea pe care o producea! Și am dorit să îi spun cuiva despre asta și mi-am dat seama că nu voiam să le spun gazdelor. Voiam să-i spun lui Isobel.

În orice caz, am susținut prelegerea. După câte se părea, se presupunea că aveam să vorbesc despre ceva numit „geometrie post-euclidiană”. Dar nu voiam să vorbesc despre asta, așa că le-am vorbit despre tricoul băiatului.

Formula matematică scrisă pe el era ceva ce se numea ecuația lui Drake. Era o ecuație nascocită pentru a calcula probabilitatea existenței unei civilizații avansate în galaxia Pământului, sau în ceea ce umanii numesc galaxia Calea Laptelui. (Asta-i felul în care oamenii se împacă, de voie, de nevoie, cu vastitatea întinderii spațiului cosmic. Spunând că arată ca o împrăscătură de lapte vărsat. Ceva din frigider scăpat pe jos care poate fi șters într-o secundă.)

Așadar, ecuația era:

$$N = R \times f_p \times n_e \times f_l \times f_i \times f_c \times L$$

N reprezenta numărul de civilizații avansate din galaxie cu care ar fi fost posibilă comunicarea; R era rata anuală medie de formare a stelelor; f_P era părticica din aceste stele cu planete; n^e era numărul mediu al acelor planete care aveau ecosistemul potrivit pentru a susține viața; f^l era fracția acelor planete unde viața chiar urma să se dezvolte; f^i era fracția dintre planetele de mai sus care puteau dezvolta inteligența; f^c reprezenta fracția dintre acelea unde o tehnologie de civilizație avansată din punct de vedere tehnologic și comunicativ s-ar putea dezvolta. Iar L era durata de viață a acestei etape comunicative.

Diferiți astrofizicieni priviseră toate aceste date și hotărâseră că trebuie să existe, de fapt, milioane de planete în galaxie care să conțină viață, și chiar și mai multe în universul luat în ansamblu. Și unele dintre acestea erau sortite să aibă viață avansată cu o tehnologie foarte bună. Aceasta era, desigur, adevărat. Dar umanii nu s-au oprit, pur și simplu, acolo. Ei au născocit și un paradox. Ei au spus: „Stai un pic, asta n-are cum să fie corect! Dacă există atât de multe civilizații extraterestre cu capacitatea de a comunica oricând cu noi, atunci noi am fi aflat-o pentru că ei *ne*-ar fi contactat.”

– Ei bine, asta-i adevărat, nu-i așa? a spus masculul al cărui tricou începuse toată această deviere.

– Nu, am zis. Nu, nu este. Pentru că ecuația ar trebui să mai aibă câteva alte fracții acolo. Spre exemplu, ar trebui să mai aibă...

M-am întors pe călcâie și am scris pe tabla din spatele meu:

$$f_{cgas}$$

– Fracția cui se sinchisește să viziteze sau să comunice cu Pământul.

Și apoi:

$$f_{dsbthdr}$$

– Fracția cui s-a sinchisit, dar umanii nu s-au prins.

Nu era chiar dificil să-i faci pe studenții umani la matematică să râdă. Într-adevăr, n-am întâlnit niciodată o subcategorie de forme de

viață atât de *desperate* să râdă –, dar, cu toate astea, te făcea să te simți bine. Pentru câteva momente scurte, m-a făcut să mă simt chiar un pic mai mult decât bine.

Am simțit căldură și, nu știu, un soi de iertare sau acceptare din partea acestor studenți.

– Dar, ascultați, am spus, nu vă faceți griji! Extraterestrii ăia de acolo, de sus... ei habar n-au ce ratează.

Aplauze. (Când umanilor le place ceva, ei își bat palmele una de alta. Nu are niciun sens. Dar când fac asta pentru tine, îți încălzește creierul.)

Și apoi, la finalul prelegerii, femeia care se holba a venit la mine. Floarea deschisă.

A stat aproape de mine. În mod normal, când umanii stau în picioare și își vorbesc unul altuia, ei încearcă să lase niște aer între ei, din motive de respirat și de bune maniere și de limitarea claustrofobiei. Cu aceasta, era foarte, foarte puțin aer.

– Am sunat, a spus, cu gura ei plină, cu o voce pe care o mai auzisem înainte, să întreb de tine. Dar nu erai acolo. Ai primit mesajul meu?

– O! O, da. *Maggie*. Am primit mesajul.

– Ai părut să fii în formă maximă azi.

– Mulțumesc, m-am gândit să fac ceva un pic diferit.

Ea a râs. Râsul ei era prefăcut, dar ceva în legătură cu falsitatea lui mă ațâța, din motive de nepătruns.

– Mai avem încă primele noastre zile de joi din fiecare lună? m-a întrebat.

– Ah, da, am spus, cu totul și cu totul buimăcit. Primele zile de joi ale lunii vor fi lăsate intacte.

– Asta-i bine. Vocea ei părea caldă și amenințătoare, precum vântul care gonește peste tărâmurile pustiite din sud, de la mine de acasă: Și, ascultă, mai știi conversația aia profundă pe care am avut-o în noaptea dinainte să devii zuglagazaga?

– Zuglagazaga?

– Știi tu. Înainte de numărul tău de la Corpus Christi.

– Ce ți-am spus? Mintea mea e un pic în ceață când vine vorba de noaptea aia, asta-i tot.

– O, genul de chestii pe care nu le poți spune în amfiteatrele unde se țin prelegeri.

– Chestii matematice?

– De fapt – și corectează-mă dacă mă înșel –, dar chestiile matematice *sunt* însuși genul de lucruri pe care le poți spune în amfiteatre.

Mi-am pus întrebări despre această femeie, despre această fată, și, în mod și mai precis, mi-am pus întrebări despre felul de relație pe care îl avusese cu Andrew Martin.

– Da. O, da. Desigur.

Această Maggie nu știa nimic, mi-am spus.

– În orice caz, a spus ea, ne mai vedem.

– Da. Da. Pa.

Ea s-a îndepărtat și eu am privit-o cum se îndepărtează. Pentru un moment, nu a existat niciun fapt în univers cu excepția aceluia care avea legătură cu o femelă umană numită Maggie care se îndepărta de mine. Nu mi-a plăcut de ea, dar nu am nicio idee de ce.

Violetul

Peste puțin timp, eram în cafeneaua colegiului, cu Ari, bând un suc de grepfruit în timp ce el își luase o cafea plină de zahăr și un pachet de chipsuri cu aromă de carne de vită.

– Cum a mers, amice?

Am încercat să nu-i prind respirația cu aromă de vacă:

– Bine. Bine. I-am instruit în legătură cu viața extraterestră.

Ecuția Drake.

– Nu-i un pic în afara teritoriului tău?

– În afara teritoriului meu?

– Din punctul de vedere al materiei predate.

– Matematica reprezintă toate materiile.

El și-a boțit, și-a înșurubat parcă fața:

– Le-ai zis și de Paradoxul lui Fermi?

– De fapt, ei mi-au spus.

– E tot numai un rahat.

– Crezi?

– Ei bine, de ce, futu-i, ar vrea o formă de viață extraterestră să vină aici?

– Asta-i, în mare, ceea ce am spus și eu.

– Vreau să spun, personal, cred că fizica ne spune că e o planetă pe-acolo, pe sus, cu viață pe ea. Dar nu cred că noi pricepem ce căutăm sau ce contur va lua această formă de viață. Cu toate că eu cred că asta va fi secolul în care o vom descoperi. Sigur, cei mai mulți oameni nu vor s-o găsească. Până și aceia care pretind că vor. Nu vor pe bune.

– Nu vor? De ce nu?

El și-a ridicat mâna. Un semnal pentru mine să am răbdare în vreme ce el completa sarcina importantă de a mesteca și apoi de a înghiți chipsurile care erau la el în gură:

– Fiin'că îi deranjează pe oameni. Ei o transformă într-un banc. Ai cei mai străluciți fizicieni ai lumii din zilele noastre care spun toți, iar și iar, și iar, pe cât de simplu sunt în stare s-o spună, că e musai să existe viață în univers. Și alți oameni fac asta, de asemenea – și vreau să spun, oameni de-ăia înguști la minte, în principal – știi tu, oamenii care cred în semne astrologice, genul de oameni ai căror strămoși obișnuiau să descopere sorții în rahat de bou. Dar nu sunt numai ei, mai există și alți oameni, de asemenea, oameni care s-ar cuveni să știe ceva mai bine ce și cum – și toți ăștia spun că extraterestrii sunt, în mod evident, o născocire, pentru că *Războiul lumilor* a fost o născocire și *Întâlnire de gradul trei* a fost o născocire, și, cu toate că lor le-au plăcut filmele astea, și-au cam format o prejudecată în capul lor că nu te poți bucura de extraterestri decât ca ficțiune. Pentru că, dacă ai crede în ei ca adevăruri, ai spune lucrul pe care fiecare descoperire științifică nepopulară din istorie l-a spus.

– Și care-i asta?

– Că ființele umane nu sunt în centrul lucrurilor. Știi tu, planeta se află pe o orbită în jurul Soarelui. Asta a fost un banc al dracului de ilar pe la 1500, dar Copernic nu era actor de comedie. El era, pare-se, cel mai puțin amuzant bărbat din toată Renașterea. El îl făcea pe Rafael să arate ca Richard Pryor. Dar spunea adevărul gol-goluț, fir-ar să fie. Planeta chiar e pe o orbită în jurul Soarelui. Dar asta era ceva *extrem, excentric*, îți zic eu. Sigur, el s-a asigurat că avea să fie mort până când avea să fie publicată teoria. L-a lăsat pe Galileo să facă față dezaprobării tuturor.

– Așa-i, am spus. Da.

În timp ce ascultam, am observat că aveam o durere în spatele ochilor și că ea devenea tot mai ascuțită. La marginile viziunii mele era o pată violet.

– O, și animalele au sisteme nervoase, a continuat Ari, între sorbituri adânci din cafeaua sa. Și pot simți durerea. Și descoperirea asta i-a enervat pe vreo câțiva oameni la vremea ei. Și unii oameni tot nu vor să creadă că lumea e atât de bătrână pe cât e, pentru că asta ar însemna că ar trebui să accepte adevărul că oamenii, în această zi care este istoria Pământului, au fost pe-aici, prin preajmă

pentru mai puțin de un minut. Noi suntem pișatul din miez de noapte în veci, asta-i tot ce suntem.

– Așa-i, am spus, masându-mi pleoapele.

– Istoria înregistrată reprezintă doar lungimea timpului cât îți ia să tragi apa. Și acum știm că n-avem nici liber-arbitru, iar oamenii se enervează și din cauza asta. Așa că, dacă și când îi vor descoperi pe extraterestri, ei vor fi, pe bune, teribil de întorși pe dos, pentru că va trebui să știm, o dată pentru totdeauna, că nu-i nimic cu adevărat unic sau special în ceea ce ne privește. El a oftat și s-a uitat cu atenție în interiorul pungii lui de chipsuri goale: Așa că înțelegi de ce e ușor să respingi viața extraterestră ca pe un banc, unul numai bun pentru adolescenții care au și încheieturile mâinilor, și imaginațiile exagerat de active.

– Ce s-ar întâmpla, l-am întrebat, dacă un extraterestru adevărat ar fi găsit pe Pământ?

– Tu ce crezi că s-ar întâmpla?

– Habar n-am. De-aia te întreb pe tine.

– Ei bine, cred că, dacă extraterestrii ar avea inteligența de a veni până aici, atunci ar avea și mintea de a nu dezvălui că sunt extraterestri. E posibil ca ei să fi fost deja pe-aici. E posibil să fi ajuns în chestii care nu arătau deloc precum „navel” SF. E posibil ca acestea să nu fi fost OZN-uri. E posibil să nu fie implicat deloc zborul și să nu existe niciun obiect zburător pe care să nu reușim să-l identificăm. Cine mama dracului știe? Poate că erau doar ne... 10

M-am îndreptat în scaun, drept ca o lumânare. În stare de alertă:

– Ce?

– Ne. Ca în: fără OZ. Neidentificate. *Neidentificate*.

– În regulă. Dar ce-ar fi dacă, nu știu cum, ei ar fi identificați. Dacă ei ar fi „I” 11. Ce-ar fi dacă oamenii ar ști că un extraterestru trăiește printre ei?

După ce am pus aceste întrebări, peste tot, de jur împrejurul cafenelei, au apărut niște firișoare violet în aer, pe care nimeni nu părea să le observe.

Ari și-a dat pe gât ultima înghițitură de cafea și apoi a meditat un moment. Și-a scărpinat fața cu degetele sale cărnoase:

– Ei bine, ca să spun așa, n-aș vrea să fiu în pielea celui ticălos amărât.

– Ari, am spus. Ari, eu sunt acel...

„Ticălos amărât”, asta e ceea ce aveam de gând să spun. Dar n-am

făcut-o pentru că exact atunci, în acel moment precis, în capul meu s-a auzit un zgomot. Era sunetul celei mai înalte frecvențe posibile și era extrem de tare. Acompaniindu-l și potrivindu-se cu el ca intensitate, era durerea din spatele ochilor mei, care devenise infinit mai rea. Era cea mai chinuitoare durere pe care o experimentasem vreodată, și era o durere asupra căreia nu aveam niciun fel de control.

Să îmi doresc să nu mai fie acolo nu mai era același lucru cu dispariția ei, și asta m-a contrariat. Sau ar fi făcut-o, dacă aș mai fi avut capacitatea de a gândi dincolo de durere. Așa că am continuat să mă gândesc numai și numai la durere și la sunet, și la culoarea violet. Dar această căldură ascuțită, care pulsa și mă apăsa în spatele ochilor, a devenit prea mult, n-o mai puteam suporta.

– Ce se-ntâmplă, amice?

În momentul ăsta deja mă țineam cu mâinile de cap, încercând să-mi închid ochii, numai că ei refuzau să se închidă.

M-am uitat la fața nerasă a lui Ari, apoi la cei câțiva oameni din cafenea, și la fata cu ochelari care stătea în picioare în spatele teighelei. Ceva li se întâmpla lor, tuturor, și întregului spațiu. Totul se dizolva într-un violet cald, cu diverse nuanțe, o culoare mai familiară mie decât oricare alta.

– Gazdele, am spus cu voce tare și, aproape simultan, durerea a început să crească și mai mult. Opriți-vă, ah, opriți-vă, ah, opriți-vă!

– Omule, eu chem salvarea, a spus Ari, pentru că eram deja pe podea de-acum. Într-o mare de violet care se învârtejea.

– Nu.

Am luptat împotriva ei. M-am ridicat în picioare.

Durerea s-a micșorat.

Țiuitul a devenit un vâjâit de intensitate scăzută.

Violetul s-a estompat.

– N-a fost nimic, am spus.

Ari a râs nervos:

– Nu-s expert, dar, pe cinstite, chiar c-a arătat ca și cum ar fi fost ditamai cevaul.

– N-a fost decât o durere de cap. Un fulger de durere. O să mă duc la doctor și o să verific.

– Așa și trebuie să faci. Chiar că trebuie s-o faci.

– Da. Așa voi face.

M-am așezat. O durere rămăsese, ca un memento, pentru o vreme, împreună cu câteva firișoare eterice în aer pe care numai eu le puteam vedea.

– Aveai de gând să spui ceva. Despre o altă viață.

– Nu, am răspuns liniștit.

– Sunt destul de sigur că urma s-o faci, omule.

– Mda, ei bine... Cred c-am uitat.

Și, după aceea, durerea a dispărut cu totul, iar aerul și-a pierdut până și ultima dâră de violet.

Posibilitatea existenței durerii

Nu le-am pomenit nimic lui Isobel sau lui Gulliver. Știam că nu era înțelept s-o fac, pentru că știam că durerea fusese un avertisment. Și, în plus, chiar dacă aș fi vrut să îi spun, n-aș fi făcut-o, pentru că Gulliver tocmai sosise acasă cu un ochi învinețit. Când pielea umană se învinețește, ea capătă diferite nuanțe. Griuri, maroniuri, tonuri de albastru și de verde. Printre ele, și un violet mat. Un violet frumos, care te-mpietrea.

– Gulliver, ce s-a întâmplat?

Mama lui a pus această întrebare de vreo câteva ori, destul de multe, în seara aceea, dar nu a primit niciodată un răspuns satisfăcător. El a intrat în debaraua micuță din spatele bucătăriei și a închis ușa.

– Te rog, Gull, ieși afară de acolo, a spus mama lui. Trebuie să vorbim despre asta.

– Gulliver, ieși afară de acolo, am adăugat și eu.

În cele din urmă, el a deschis ușa:

– Lăsați-mă-n pace, lăsați-mă *singur* doar!

Acel „singur” a fost spus cu așa o forță dură, rece, încât Isobel a hotărât că, de fapt, cel mai bine era să-i îndeplinim această dorință, așa că noi am rămas la parter în vreme ce el și-a târșăit picioarele în sus pe scări, spre camera lui.

– Va trebui să sun la școală mâine în legătură cu asta.

Nu am spus nimic. Desigur, aveam să îmi dau seama mai târziu, aceasta a fost o greșeală. Ar fi trebuit să-mi încalc promisiunea făcută lui Gulliver și ar fi trebuit să-i spun ei că băiatul nu se mai

dușese la școală. Dar nu am făcut-o, pentru că nu era datoria mea s-o fac. Eu chiar aveam o datorie de îndeplinit, dar nu față de umani. Nici măcar față de aceștia. În special nu față de aceștia. Și era o datorie pe care deja dădeam greș în a o îndeplini, așa cum îmi transmisese avertismentul din după-amiaza aceea, din cafenea.

Totuși, Newton avea un sentiment diferit al datoriei și el a luat-o în sus, pe trei șiruri de scări, pentru a fi cu Gulliver. Isobel nu știa ce să facă, așa că a deschis ușile câtorva dulapuri, s-a holbat înăuntru, a oftat, apoi a închis din nou ușile.

– Ascultă, m-am trezit spunând, el va trebui să-și descopere propria cale și va trebui să facă propriile greșeli.

– Trebuie să aflăm cine i-a făcut una ca asta, Andrew. Asta-i ce trebuie să facem. Oamenii nu pot, pur și simplu, să meargă de colo până colo violentând alte ființe umane în halul ăsta. Pur și simplu nu pot face asta. După ce cod etic trăiești tu care să îți permită să fii atât de indiferent în legătură cu asta?

Ce-aș fi putut spune?

– Îmi pare rău. Nu sunt indiferent. Țin la el, desigur că țin.

Iar lucrul înfricoșător, faptul absolut îngrozitor căruia trebuia să-i fac față era că aveam dreptate. Chiar țineam. Vedeți voi, avertismentul dăduse greș. Ba, mai mult decât atât, avusese efectul opus.

Asta începe să se întâmple când știi că e posibil ca tu să simți durere asupra căreia nu deții niciun control. Devii vulnerabil. Pentru că posibilitatea existenței durerii e locul de unde izvorăște iubirea. Iar asta, pentru mine, era, într-adevăr, o veste teribil de proastă.

Acoperișuri povârnite

(și alte moduri în care poți face față ploii)

*...Un somn ce pune capăt
Și suferinței inimii, și-atâtor
Dureri ce date-s cărnii.*

WILLIAM SHAKESPEARE, *Hamlet* [12](#)

Nu puteam să dorm.

Bineînțeles că nu puteam. Trebuia să-mi fac griji în legătură cu un întreg univers.

Și, pe deasupra, mai și ploua.

Am hotărât să o las pe Isobel în pat și să mă duc să stau de vorbă cu Newton. M-am îndreptat încet în jos pe scări, cu mâinile peste urechi, încercând să anulez sunetul apei din nori care cădea și bătea darabana în ferestre. Spre dezamăgirea mea, Newton dormea buștean în coșul lui.

La reîntoarcerea mea în sus pe scări, am observat altceva. Aerul era mai rece decât ar fi trebuit să fie, iar răceala venea de deasupra, în loc să vină de dedesubt. Asta era împotriva ordinii firii. M-am gândit la ochiul lui învinețit și m-am gândit la lucruri mai de demult.

M-am îndreptat în sus pe scări, spre pod și am observat că totul aici era așa cum trebuia să fie. Computerul, posterele cu Dark

Matter, mulțimea aleatorie de șosete – vasăzică, totul, cu excepția lui Gulliver însuși.

O bucată de hârtie a zburat spre mine, purtată de adierea care venea de la fereastra deschisă. Pe ea erau doar trei cuvinte:

„Îmi pare rău.“

M-am uitat pe fereastră. Afară erau doar noaptea și stelele tremurătoare ale acestei galaxii, cea mai străină și, totuși, cea mai familiară dintre toate.

Undeva, dincolo de acest cer, era casa mea. Mi-am dat seama că aș putea să mă întorc acum acolo dacă aș fi vrut. Aș putea, pur și simplu, să-mi duc la îndeplinire îndatorirea și să fiu înapoi în lumea mea cea fără pic de durere. Fereastra era înclinată sub același unghi cu acoperișul care, precum atât de multe acoperișuri de pe aici, era astfel conceput, încât să conducă ploaia cât mai departe. A fost destul de ușor pentru mine să ies pe fereastră afară, dar pentru Gulliver trebuie să fi fost un mare efort.

Chestia dificilă pentru mine era ploaia însăși.

Era neobosită.

Înmuietore de piele.

L-am văzut stând pe margine, aproape de bara jgheabului de pe acoperiș, cu genunchii strânsi la piept. Arăta ca și cum i-ar fi fost frig și ar fi fost mânjit, neîngrijit. Și, văzându-l acolo, l-am privit nu ca pe o entitate specială, ca pe o colecție exotică de protoni, electroni și neutroni, ci ca pe o – pentru a folosi un termen uman –, ca pe o persoană. Și m-am simțit, nu știu, înrudit cu el, ca și cum aș fi avut o legătură cu el. Nu în sensul cuantic conform căruia totul are legătură cu toate celelalte, și în care fiecare atom comunică și negociază cu fiecare dintre toți ceilalți atomi. Nu. Țsta era un alt nivel. Un nivel mult, mult mai greu de înțeles.

Pot să-i curm viața?

Am început să merg spre el. Nu era deloc ușor, ținând cont de forma labei piciorului uman și de unghiul de 45 de grade sub care era înclinat acoperișul și de țiglele ude – cuarț lustruit și mică potasică – pe care trebuia să mă sprijin.

Când m-am apropiat, el s-a întors și m-a văzut.

– Ce faci? m-a întrebat.

Era înspăimântat. Țsta era cel mai important lucru pe care l-am remarcat.

– Eram pe punctul de a te întreba eu pe tine același lucru.

– Tati, pleacă doar.

Ce spunea el avea sens. Vreau să spun, aş fi putut, pur şi simplu, să-l las acolo. Aş fi putut scăpa de ploaie, de îngrozitoare senzaţie a acelei ape care cădea pe pielea mea subţire şi non-vasculară şi să mă duc înăuntru. Şi acela a fost momentul când a trebuit să înfrunt motivul pentru care eram cu adevărat acolo, afară.

– Nu, am spus, spre propria mea nedumerire. Nu am să fac asta. Nu am să plec.

Am alunecat un pic. S-a desprins o ţiglă, a lunecat, a căzut şi s-a zdrobit de pământ. Pocnetul l-a trezit pe Newton, care a început să latre.

Ochii lui Gulliver s-au mărit, apoi capul i-a zvâcnit. Întregul său trup părea plin de o nervoasă planificare.

– Să nu faci asta, am spus.

El a lăsat să-i scape ceva. Care a aterizat în rigolă. Cilindrul mic din plastic care conţinuse douăzeci şi opt de pastile de diazepam. Gol de-acum.

Am păşit mai aproape. Citisem suficientă literatură umană pentru a putea să-mi dau seama că sinuciderea era o opţiune reală aici, pe Pământ. Şi totuşi, cu toate acestea, mă întrebam de ce acestea trebuiau să mă deranjeze pe mine.

Mă transformam într-un nebun.

Îmi pierdeam raţiunea.

Dacă Gulliver dorea să se sinucidă, atunci, în mod logic, asta ar fi rezolvat o problemă majoră. Iar eu ar fi trebuit să mă dau deoparte, în spate şi să las să se întâmple asta.

– Gulliver, ascultă-mă. Să nu sari! Crede-mă, nu eşti nicicum suficient de sus pentru a garanta că te vei omorî.

Asta era adevărat, dar, din câte puteam eu calcula, exista totuşi o foarte bună şansă ca el să cadă şi să moară din cauza impactului. Caz în care nu ar mai fi nimic ce aş putea face pentru a-l ajuta. Rănile pot fi, întotdeauna, vindecate. Moartea e moarte. Zero la pătrat e tot zero.

– Îmi aduc aminte cum înotam cu tine, a spus el, pe când aveam opt ani. Când eram în Franţa. Îţi aminteşti noaptea aceea când m-ai învăţat cum să joc domino?

S-a uitat înapoi, la mine, dorind să zărească un semn de recunoaştere pe care nu i-l puteam oferi. Era dificil să-i văd ochiul învineţit în lumina asta; era prea multă întunecime în jurul feţei lui

care ar fi putut să fi fost, la fel de bine, numai o vânătaie.

– Da, i-am răspuns. Sigur că-mi amintesc.

– Mincinosule! Nu-ți amintești.

– Ascultă, Gulliver, hai să mergem înăuntru! Hai să vorbim despre asta în casă. Dacă tot vei mai vrea să te omori, o să te duc pe o clădire mai înaltă.

Gulliver nu părea să asculte, în timp ce am continuat să pășesc pe țiglele alunecoase spre el.

– Asta-i ultima amintire bună pe care o am, a spus el. Părea sincer.

– Hai, hai, asta nu poate fi adevărat.

– Ai vreo idee cum e? Să fiu fiul tău?

– Nu. Nu am.

El a arătat spre ochiul său:

– Așa. Așa e.

– Gulliver, îmi pare rău.

– Știi cum e să te simți prost tot timpul?

– Tu nu ești prost.

Încă mai stăteam în picioare. Modul uman ar fi fost de a te târî în jos pe spate, dar asta ar fi luat prea mult timp. Așa că am continuat să fac pași șovăitori pe țigle, aplecându-mă în spate doar suficient, într-o negociere continuă cu forța de atracție gravitațională.

– Sunt prost. Sunt un nimeni.

– Nu, Gulliver, nu ești. Ești ceva. Ești...

El nu mă asculta.

Diazepamul începea să pună stăpânire pe el.

– Câte pastile ai luat? l-am întrebat. Pe toate?

Eram aproape lângă el, mâna mea aproape era la o distanță suficient de mică încât să-l pot apuca de umăr, în timp ce ochii i se închideau și el dispărea în somn sau în rugăciune.

O altă țigla s-a desprins. Am alunecat pe-o parte, pierzându-mi echilibrul pe țiglele unse de ploaie, până când am rămas atârnat de bara jgheabului de pe acoperiș. Aș fi putut să mă cațăr înapoi sus cu ușurință. Problema nu era asta. Problema era că Gulliver se înclina în față.

– Gulliver, așteaptă! Trezește-te! Trezește-te, Gulliver!

Înclinarea a prins avânt.

– Nu!

A căzut și eu am căzut odată cu el. Mai întâi interior, un soi de

cădere emoțională, un urlet tăcut într-o genune, iar apoi și fizic. Am luat viteză prin aer cu o repeziciune înspăimântătoare.

Mi-am rupt picioarele.

Vasăzică, asta era intenția mea. Lasă picioarele să preia durerea, iar nu capul, pentru că o să mai am nevoie de cap. Dar durerea era imensă. Pentru un moment mi-am făcut griji că picioarele nu se vor revindeca. Și numai vederea lui Gulliver care zăcea complet inconștient pe pământ la câțiva metri distanță a fost aceea care mi-a oferit puterea de a mă concentra. Din urechea lui curgea sânge. Pentru a-l vindeca știam că va trebui, mai întâi de toate, să mă vindec pe mine însumi. Și așa s-a și întâmplat. Simpla dorință ca asta să se întâmple era de ajuns, dacă ți-o doreai suficient de tare, cu tipul potrivit de inteligență.

Acestea fiind spuse, regenerarea celulară și reconstrucția osoasă mi-au luat totuși o grămadă de energie, în special de vreme ce pierdeam mult sânge și avusesem fracturi multiple. Dar durerea s-a diminuat în timp ce o oboseală ciudată, intensă a pus stăpânire pe mine, iar gravitația a încercat să mă înșface și să mă ținutuiască la pământ. Mă durea capul, dar nu ca rezultat al căderii, ci din cauza efortului implicat de restaurarea fizică.

M-am ridicat în picioare, amețit. Am reușit să mă mișc spre locul unde zăcea Gulliver, solul orizontal care, pentru mine, se povârnea acum mai rău decât acoperișul.

– Gulliver! Haide! Mă auzi? Gulliver?

Aș fi putut striga după ajutor, știam asta. Dar ajutorul ar fi însemnat o ambulanță și un spital. Ajutorul însemna umani care bâjbâie de jur împrejur prin bezna propriei ignoranțe medicale. Ajutor însemna întârziere și o moarte cu care se presupunea c-ar fi trebuit să fiu de acord, dar nu puteam fi.

– Gulliver?

Nu exista niciun puls. El era mort. Probabil că ajunsesem cu câteva secunde prea târziu. Puteam detecta prima scădere, foarte micuță, a temperaturii corpului său.

Rațional vorbind, ar fi trebuit să mă resemnez cu acest fapt.

Și totuși...

Citiseram mult din opera lui Isobel, așa că știam că întreaga istorie a umanității era plină de oameni care încercaseră împotriva celor mai vitrege șanse. Unii reușiseră, cei mai mulți dăduseră greș, dar asta nu-i oprise. De orice altceva ai putea să le acuzi pe aceste primat

specifice, trebuie să recunoști că ele pot fi *pline de hotărâre*. Și pot spera. O, da, chiar că pot spera.

Iar speranța era, adesea, irațională. Nu avea niciun sens. Dacă ar fi avut sens, atunci ar fi fost numită, ei bine, *sens, înțelepciune*. Cealaltă chestie în legătură cu speranța era că presupunea efort. Țsta era esențialul spațiului de acasă de la mine, că oferea confortul unei existențe perfect lipsite de efort. Și, cu toate acestea, iată-mă. Sperând. Și nu numai că stăteam acolo, în mod pasiv, urându-i, de la distanță, să-i fie mai bine. Desigur că nu. Mi-am pus mâna mea stângă – mâna mea cu daruri – pe inima lui, și am început să lucrez.

Chestia cu pene

Era istovitor.

M-am gândit la stele binare. O uriașă roșie și o pitică albă, una lângă alta, energia vitală a uneia fiind absorbită în a celeilalte. Moartea lui era un fapt căruia credeam că îi pot demonstra netemeinicia sau că îl pot *descuraja*.

Dar moartea nu era o pitică albă. Era un pic dincolo de asta. Era o gaură neagră. Și, de îndată ce treceai dincolo de orizontul evenimentului, te aflai într-un teritoriu dificil.

„Tu nu ești mort. Gulliver, tu nu ești mort.”

Am tot ținut-o așa, străduindu-mă, pentru că știam ce este viața, îi înțelegeam natura, caracterul, insistența încăpățanată.

Viața, în special viața umană, era un act de sfidare. Nu ar fi trebuit niciodată să existe, și, cu toate acestea, exista într-un incredibil număr de locuri de la o margine la alta a unei cantități aproape infinite de sisteme solare.

Nu exista ceva numit imposibil. Știam asta, pentru că mai știam că totul era imposibil, și că, prin urmare, singurele posibilități din viață erau imposibilitățile.

Un scaun putea înceta oricând să mai fie un scaun. Asta era fizica cuantică. Și puteai manipula atomii dacă știai cum să le vorbești.

„Tu nu ești mort, tu nu ești mort.”

Mă simțeam îngrozitor. Valuri de efort pârjolitor de oase, care produceau durere la niveluri profunde, mă sfâșiau ca niște erupții solare. Și, cu toate astea, el încă zăcea acolo. Chipul lui, am observat pentru prima oară, arătând precum acela al mamei sale. Senin, fragil

ca un ou, prețios.

O lumină a venit din interiorul casei. Probabil că Isobel se sculase, din cauza lătratului lui Newton dacă nu din altă cauză, dar nu eram conștient de asta. Eram conștient doar de faptul că Gulliver era, brusc, iluminat și, puțin după aceea, am simțit cea mai slabă pâlpare a unui puls sub mâna mea.

Speranță.

– Gulliver, Gulliver, Gulliver...

Un alt puls.

Mai puternic.

Sfidătoarea bătaie de tobă a vieții. Un ritm sincopat, care își așteaptă melodia.

Duh-dum.

Și iar, și iar, și iar.

El era viu. Buzele îi zvâcneau, ochii lui învinețiți i se mișcau precum un ou pe punctul de a ecloza. Unul s-a deschis. La fel a făcut și celălalt. Pe Pământ, ochii erau aceia care contau. Vedeai persoana, și viața din interiorul ei, dacă vedeai ochii. Și eu l-am văzut pe el, acest băiat distrus, sensibil, și am simțit, pentru un moment, mirarea extenuată a unui tată. Ar fi trebuit să fie un moment pe care să îl savurez, dar nu a fost. Eram potopit de durere și de violet.

Mă simțeam pe mine însumi pe punctul de a mă prăbuși pe solul strălucitor de ud.

Sunetul unor pași în spatele meu. Și acela a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca bezna să vină și să își ceară drepturile, împreună cu rememorata poezie, în timp ce Emily Dickinson venea, rușinoasă, spre mine prin violet și îmi șoptea în ureche:

*Nădejdea e-un ceva cu pene
Ce-n suflet se cocoată,
Și cânt-un cântec fără de cuvinte,
Ce ea nicicând nu-l gată.*

Raiul e un loc unde nu se întâmplă niciodată nimic

Eram înapoi acasă, pe Vonnadoria, și totul era exact așa cum fusese dintotdeauna. Iar eu eram exact așa cum fusesem dintotdeauna, printre ele, printre gazde, fără să simt nicio durere și nicio spaimă.

Lumea noastră frumoasă, fără război, unde puteam fi fermecat de cea mai pură matematică pentru întreaga veșnicie.

Orice uman care ar ajunge aici, uitându-se la peisajele noastre violete, ar putea, la fel de bine, să creadă că a ajuns în rai.

Dar ce se întâmplă în rai?

Ce faci acolo?

După o vreme, oare nu poftesti niște defecte? Iubire și poftă carnală, și neînțelegeri, și, poate, chiar un pic de violență pentru a însufleți un pic lucrurile? Oare, lumina nu are nevoie de umbră? Nu are? Poate că nu are nevoie. Poate că nu pricepeam eu care e esențialul. Poate că esențialul era să exiști cu o absență a durerii. Da, să exiști cu absența durerii. Da, poate că asta era singurul țel de care aveai nevoie în viață. Cu siguranță, acesta fusese țelul, dar ce se întâmpla dacă tu, unul, nu solicitaseși niciodată țelul acela pentru că tu te-ai născut după ce el fusese atins? Eram mai tânăr decât gazdele. Nu le împărtășeam prețuirea pentru cât de norocos eram. Nu o mai făceam de acum. Nici măcar într-un vis.

Între

M-am trezit.

Pe Pământ.

Dar eram atât de slăbit, încât mă reîntorceam la starea mea originală. Auzisem despre asta. Într-adevăr, înghițisem o capsulă-de-cuvinte despre asta. Mai degrabă decât să-ți permită să mori, corpul tău se reîntorcea la starea lui originală, pentru că, de fapt, cantitatea de energie suplimentară folosită pentru a fi altcineva era mult mai folositoare pentru a servi la menținerea conservării vieții tale. Și pentru asta și erau acolo toate darurile, într-adevăr. Pentru autoconservare. Protejarea eternității.

Ceea ce era minunat, în teorie. În teorie, era o idee grozavă. Dar singura problemă era că acesta era Pământul. Iar starea mea originală nu era echipată pentru aerul de aici sau pentru gravitație, sau pentru contactul față în față. Nu voiam să mă vadă Isobel. Pur și simplu, nu se putea întâmpla una ca asta.

Și astfel că, de îndată ce am simțit cum atomii mei mă mănâncă și mă furcă, se încălzesc și se transformă, i-am spus lui Isobel să facă exact ceea ce și făcea deja: să aibă grijă de Gulliver.

Și, în timp ce ea se ghemuia, cu spatele la mine, m-am ridicat în picioarele care, în acel punct, erau, în mod distinct, de forme umane. Apoi m-am mutat – la jumătatea distanței între două forme contrastante – de-a lungul grădinii din spatele casei. Din fericire, aceasta era mare și întunecată, cu o mulțime de flori și tufișuri, și copaci în spatele cărora să te poți ascunde. Așa am și făcut. M-am ascuns printre florile frumoase. Și am văzut-o pe Isobel cum mă

căuta, chiar și în timp ce chema o ambulanță pentru Gulliver.

– Andrew! a spus ea la un moment dat, în timp ce Gulliver se ridica în picioare.

A alergat chiar în grădină, să arunce o privire. Dar am rămas nemîșcat.

– Unde-ai dispărut?

Plămânii au început să-mi ardă. Aveam nevoie de mai mult azot.

N-ar fi fost nevoie decât de un cuvânt în limba mea maternă.

Acasă. Singurul pe care gazdele erau pregătite să-l audă, și aș fi fost înapoi acolo. Așadar, de ce nu l-am rostit? Pentru că nu-mi dusesem la îndeplinire însărcinarea? Nu. Nu era vorba despre asta. Nu aveam să îmi termin niciodată însărcinarea. Aceasta era învățătura pe care noaptea aceea mi-o adusese. Atunci de ce? De ce alegeam riscul și durerea în locul opuselor lor? Ce se întâmplase cu mine? Ce era greșit?

Acum Newton a venit în grădină. El a străbătut-o repede, adulmecând plantele și florile până când m-a simțit stând acolo. Mă așteptam ca el să latre și să atragă atenția asupra mea, dar nu a făcut-o. Pur și simplu s-a uitat fix la mine, cu ochii ca niște cercuri albe, și a părut să știe exact cine era, cine stătea acolo, între tufele de ienupăr. Dar a rămas tăcut.

Era un câine bun.

Și îl iubeam.

Nu pot s-o fac.

Știm.

Oricum, n-are niciun sens s-o fac.

Are toate sensurile.

Eu nu cred că Isobel și Gulliver ar trebui răniți.

Noi credem că ai fost corupt.

Nu am fost corupt. Am dobândit mai multe cunoștințe. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

Nu. Ai fost infectat de ei.

Infectat? Infectat? Cu ce?

Cu emoții.

Nu. Nu am fost. Asta nu-i adevărat.

Este adevărat.

Ascultați, emoțiile au logică. Fără emoții umanilor nu le-ar păsa unii de alții și, dacă nu le-ar păsa unii de alții, specia lor s-ar fi stins demult. Să ai grijă de alții reprezintă aici autoconservarea. Tu ai grijă de cineva, ții la cineva, și cineva are grijă și ține la tine.

Vorbești ca unul dintre ei. Tu nu ești om. Tu ești unul dintre noi. Noi suntem una.

Știu că nu sunt om.

Noi credem că ai nevoie să vii acasă.

Nu.

Trebuie să vii acasă.

Eu n-am avut niciodată o familie.

Noi suntem familia ta.

Nu. Nu-i același lucru.

Noi te vrem acasă.

Trebuie ca eu să cer să vin acasă și n-am s-o fac. Voi puteți să interferați cu mintea mea, dar nu o puteți controla.

Mai vedem noi.

Două săptămâni în Dordogne și o cutie de domino

Ziua următoare eram în sufragerie. Eu și Isobel. Newton era sus, la etaj, cu Gulliver, care era adormit acum. Noi verificasem ce face, dar Newton rămăsese totuși acolo, de strajă.

– Ce mai faci? m-a întrebat Isobel.

– N-a fost moarte, am spus. Ținând seama că m-am ridicat în picioare.

– I-ai salvat viața, a zis Isobel.

– Nu cred. Nici măcar n-a trebuit să-i fac SVB (suport vital de bază). Doctorul a spus că nu avea decât răni minore.

– Nu-mi pasă ce-a spus doctorul. El a sărit de pe acoperiș. Asta ar fi putut să-l ucidă. De ce n-ai strigat după mine?

– Am strigat. Era o minciună, în mod evident, dar tot cadrul era o minciună. Credința că eu eram soțul ei. Totul era pură ficțiune: Chiar am strigat după tine.

– Ai fi putut să mori și tu.

(Trebuie să recunosc că umanii pierd o mulțime de timp – aproape tot timpul – cu chestii ipotetice. Aș putea fi bogat. Aș putea fi celebru. S-ar fi putut să fiu lovit de un autobuz. Aș fi putut să mă nasc cu mai puține alunițe și sâni mai mari. Aș fi putut să petrec mai mult timp în tinerețea mea învățând limbi străine. Ei probabil că folosesc optativul-potențial mai mult decât oricare altă formă de viață cunoscută.)

– Dar nu am murit. Sunt viu. Hai să ne concentrăm asupra acestui lucru.

– Ce s-a întâmplat cu pastilele tale? Erau în dulapul din bucătărie.

– Le-am aruncat.

Asta, în mod evident, era o minciună. Chestia neclară era: pe cine protejam? Pe Isobel? Pe Gulliver? Pe mine însumi?

– De ce? De ce le-ai aruncat?

– N-am crezut că era o idee bună să le am zăcând pe aici. Știi tu, ținând cont de starea lui.

– Dar erau de diazepam. Țsta-i Valium. Nu ai cum să faci o supradoză din Valium, ai avea nevoie de vreo mie de pastile!

– Nu. Știu asta.

Chiar atunci beam o ceașcă de ceai. De fapt, îmi place ceaiul. E cu mult mai bun decât cafeaua. Avea gustul confortului.

Isobel a dat din cap aprobator. Și ea bea ceai. Ceaiul părea să facă lucrurile mai bune. Era o băutură caldă făcută din frunze, folosită în vremurile de criză ca o modalitate de a reinstaura normalitatea.

– Știi ce mi-au spus? m-a întrebat ea.

– Nu. Ce? Ce ți-au spus?

– Mi-au spus că el ar putea să rămână în spital.

– Corect.

– A depins de mine. A trebuit să le spun dacă eu credeam că el prezintă riscul de a se sinucide sau nu. Și le-am spus că eu cred că ar fi și mai expus acestui risc acolo, decât aici, acasă. Mi-au spus că, dacă va mai încerca din nou ceva de genul ăsta, atunci nu vor mai avea nicio altă opțiune. Va fi internat, iar ei îl vor supraveghea.

– O, ei bine, *noi* îl vom supraveghea. Eu așa aș spune. Spitalul ăla e plin de nebuni. Oameni care cred că sunt de pe alte planete. Chestii de-astea.

Ea a zâmbit trist și a suflat și a provocat unde dintr-o parte într-alta a băuturii sale:

– Da. Da. Va trebui s-o facem.

Am încercat ceva:

– E din cauza mea, nu-i așa? A fost vina mea, a zilei când nu am purtat haine.

Ceva care avea legătură cu această întrebare i-a schimbat complet starea de spirit. Chipul lui Isobel a împietrit, a devenit mai dur:

– Andrew, tu chiar crezi, pe bune, că asta a avut de-a face cu o singură zi? Cu căderea ta nervoasă?

– Ah! am spus.

Știam că exclamația asta nu era deloc potrivită împrejurărilor. Dar nu aveam nimic altceva de spus. „Ah” era, întotdeauna, cuvântul la care apelam, acela cu care umpleam spațiile goale. Era un ceai verbal. Acest „ah” ar fi trebuit, de fapt, să fie un „nu”, pentru că eu nu credeam deloc că toate astea aveau de-a face cu o singură zi. Credeam că aveau de-a face cu mii și mii de zile, dintre care în cele mai multe nu fusesem pe-acolo pentru a le observa. Așa că „ah” era cel mai potrivit.

– Asta n-a avut legătură cu un anumit eveniment. A avut legătură cu totul. În mod evident, nu e exclusiv vina ta, dar tu n-ai prea fost cu adevărat *acolo*, nu-i așa, Andrew? Pe tot parcursul vieții lui sau, cel puțin, de când ne-am mutat înapoi în Cambridge, tu, pur și simplu, nu te-ai aflat prin preajmă.

Mi-am amintit ceva ce Gulliver îmi spusese pe acoperiș:

– Și cu Franța cum rămâne?

– Ce?

– L-am învățat să joace domino. Am înotat cu el într-o piscină. În Franța. Țara. Franța.

Ea s-a încruntat contrariată:

– Franța? Ce? Dordogne? Două săptămâni în Dordogne și o cutie de domino împruțită! Asta-i cartea ta de Monopoly cu „Leși pe gratis din închisoare”? Asta înseamnă pentru tine să fii tată?

– Nu. Nu știu. Eu doar ofeream un... un exemplu puternic despre felul în care era el.

– El?

– Vreau să spun eu. Despre cum eram eu.

– Ai fost *acolo* pentru noi în vacanțe. Da. Da, ai fost. Asta dacă nu cumva erau vacanțe de lucru. Haide, zău așa, adu-ți aminte cum a fost la Sidney! Și la Boston! Și la Seoul! Și la Torino! Și, și... și la Düsseldorf!

– O, da, am spus, holbându-mă la cărțile necitite de pe rafturi ca la niște amintiri pe care nu le-am trăit, totuși. Îmi aduc aminte ca și cum ar fi ieri. Desigur.

– Abia dacă te vedeam. Și când chiar te vedeam, erai întotdeauna atât de stresat în legătură cu prelegerea pe care trebuia s-o susții sau cu oamenii pe care trebuia să-i întâlnești. Și toate certurile alea pe care le aveam! Pe care le mai avem încă. Până când, știi tu, până te-ai îmbolnăvit. Și te-ai făcut bine. Haide, Andrew, știi bine ce vreau să spun. Astea nu sunt știri de ultimă oră, nu-i așa?

– Nu. Deloc. Așadar, în ce altceva am mai dat greș?

– Nu ai dat greș. Nu e vorba despre o lucrare academică ce trebuie evaluată *inter pares*. Aici nu-i vorba despre succes sau eșec. E vorba de viața noastră. Nu înfășor ceea ce spun într-un limbaj care să judece. Încerc doar să-ți spun adevărul obiectiv.

– Vreau doar să știu. Spune-mi! Spune-mi ce-am făcut. Sau n-am făcut.

Ea s-a jucat cu lăntișorul ei de aur:

– Ei bine, haide, zău așa! A fost întotdeauna la fel. Între doi și patru ani n-ai venit niciodată acasă la timp fie și pentru o singură băiță sau poveste de noapte bună. Îți sărea țandăra tot timpul în legătură cu orice se punea în calea ta și a muncii tale. Sau, dacă mă apropiam vreodată fie și pe departe de a pomeni că eu îmi sacrificasem cariera pentru această familie – pe vremea aceea când făcusem deja sacrificii *reale* –, tu nici măcar nu-ți amânai un termen-limită de predare a unei cărți. M-ai fi făcut una cu pământu’.

– Știu, îmi pare rău, am spus, gândindu-mă la romanul ei, *Mai larg decât cerul*. Am fost îngrozitor. Am fost. Cred că ție ți-ar fi fost mai bine fără mine. Cred, uneori, că ar fi trebuit să plec și să nu mă mai întorc niciodată.

– Nu fi copil! Parc-ai fi mai tânăr decât Gulliver.

– Sunt serios. M-am purtat urât. Cred, uneori, că ar fi mai bine dacă aş pleca și nu m-aş mai întoarce niciodată. În veci.

Asta chiar c-a năucit-o și-a făcut-o să schimbe direcția. Își mai ținea încă mâinile-n șolduri, dar privirea urâtă i s-a mai îndulcit. A tras adânc aer în piept.

– Am nevoie de tine aici. Știi doar că am nevoie de tine aici.

– De ce? Ce ofer eu acestei relații? Nu înțeleg.

Ea și-a închis ochii strâns, strâns de tot. A șoptit:

– Aia chiar c-a fost ceva minunat!

– Ce?

– Ce-ai făcut acolo. Sus, pe acoperiș. A fost minunat.

Ea a compus apoi cea mai complexă expresie facială pe care am văzut-o vreodată la vreun uman. Un soi de bațjocură frustrată, cu o tentă de simpatie care, încet-încet, s-a înmuiat într-un umor profund, amplu, culminând în iertare și ceva ce n-am recunoscut prea bine, dar care cred că e posibil să fi fost dragoste.

– Ce ți s-a întâmplat? a întrebat ea cu o șoptă, nimic mai mult decât o răsuflare structurată.

– Ce? Nimic. Nu mi s-a întâmplat nimic. Ei bine, un colaps mental. Dar l-am depășit. În afară de asta – nimic, și am spus asta cu frivolitate, încercând s-o fac să zâmbească.

Și chiar a zâmbit, dar tristețea și-a cerut repede drepturile asupra ei. S-a uitat în sus, către tavan. Începeam să înțeleg aceste forme de comunicare nonverbală:

– O să stau eu de vorbă cu el, am spus, simțindu-mă, oarecum, robust și autoritar. Oarecum real. Oarecum uman: O să stau de vorbă cu el.

– Nu trebuie s-o faci.

– Știu, am zis și m-am ridicat în picioare, gata din nou să ajut când se presupunea că ar fi trebuit să fiu rănit.

Relaționare socială

În esență, relaționarea socială pe Pământ era destul de limitată. Spre deosebire de Vonnadonia, tehnologia de sincronizare a creierelor încă nu exista, așa că abonații nu puteau comunica telepatic unii cu alții, ca parte a unei adevărate conștiințe colective, a unei minți a stupului. Nici nu puteau păși în visele celuilalt, pentru a se plimba un pic de colo până colo, gustând delicatețe imaginare în peisaje selenare exotice. Pe Pământ, relaționarea socială presupunea, în general, să stai jos, în fața unui computer nesimțitor, lipsit de conștiință de sine, și să dactilografiezi cuvinte despre cum ai avea nevoie de o cafea și să citești apoi despre cum alți oameni au nevoie de cafea, în tot acest timp uitând cu totul să-ți faci, în realitate, o cafea. Era spectacolul de știri pe care ei toți îl așteptaseră. Era spectacolul în care știrile puteau fi toate numai și numai despre ei.

Dar, la capitolul avantaje, rețelele de computere umane, am descoperit, erau rizibil de ușor de spart, de vreme ce toate sistemele lor de securitate se bazau pe numere prime. Așa că am intrat în computerul lui Gulliver și am schimbat numele tuturor persoanelor care îl terorizaseră pe Facebook în „Sunt cauza supremă a rușinii” și le-am interzis permisiunea de a mai posta ceva care să conțină cuvântul „Gulliver”, apoi le-am infectat pe toate cu un virus de computer pe care l-am poreclit „Puricele”, după o poezie încântătoare [13](#). Acest virus s-a asigurat că singurele mesaje pe care ei aveau să mai fie vreodată capabili să le trimită erau acelea care conțineau cuvintele: „Sunt rănit, așa că-i rănesc pe ceilalți”.

Pe Vonnadonia nu făcusem niciodată ceva atât de răzbunător. Nici

nu mă simțisem vreodată chiar atât de satisfăcut.

Mereul e compus din acum-uri

Ne-am dus în parc să-l plimbăm pe Newton. Parcurile erau cea mai obișnuită destinație pentru plimbarea câinilor. O părticică din natură – iarbă, flori, copaci – căreia nu i se permitea totuși să fie cu adevărat naturală. Tot așa cum câinii erau niște lupi pervertiți, parcurile erau niște păduri pervertite. Umanii le iubeau pe amândouă, probabil pentru că și umanii erau, ei bine, pervertiți. Florile erau frumoase. După iubire, florile erau probabil cea mai bună reclamă pe care planeta Pământ se putea hotărî s-o folosească.

– N-are niciun sens, a spus Gulliver, în timp ce ne așezam pe o bancă.

– Ce nu are sens?

L-am privit pe Newton cum amușina florile, mai vioi decât oricând.

– Sunt bine. Nicio stricăciune. Până și ochiul e mai bine.

– Ai fost norocos.

– Tati, înainte să ies pe acoperiș, am înghițit douăzeci și opt de pastile de diazepam!

– Ar fi fost nevoie de mai multe.

S-a uitat la mine, furios pentru că spusese asta, de parcă l-aș fi umilit. Folosind cunoștințe împotriva lui.

– Mama ta mi-a spus asta, am adăugat. Nu știam.

– Nu voiam ca tu să mă salvezi.

– Nu te-am salvat. Ai avut, pur și simplu, noroc. Dar eu chiar cred că ar trebui să ignori sentimentele de felul acela. A fost doar un moment din viața ta. Mai ai încă mult mai multe zile de trăit. Vreo

douăzeci și patru de mii de zile în plus de trăit, probabil. Ceea ce înseamnă o grămadă de momente. Poți face multe lucruri mărețe în timpul ăsta. Ai putea citi o mulțime de poezii.

– Ție nu-ți place poezia. Țăsta-i unul dintre puținele fapte concrete pe care le știu despre tine.

– A început să-mi placă din ce în ce mai tare... Ascultă, am zis, nu te sinucide! Să nu te sinucizi vreodată! Pur și simplu, ăsta-i sfatul meu: să nu te sinucizi.

Gulliver a scos ceva din buzunar și și l-a pus în gură. Era o țigară. A aprins-o. Am întrebat dacă aş putea încerca și eu. Gulliver a părut tulburat de cererea asta, dar mi-a întins-o. Am tras din filtru și mi-am adus fumul în plămâni. Apoi am tușit.

– Care-i scopul chestiei ăsteia? l-am întrebat pe Gulliver.

El a ridicat din umeri.

– E o substanță care creează dependență și o rată mare a mortalității. Am crezut că ar fi trebuit să aibă un sens.

I-am înmănat țigara înapoi lui Gulliver.

– Mulțam, a mormăit el, contrariat încă.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta, i-am spus, e-n regulă.

El a mai tras un fum, și apoi și-a dat, brusc, seama că nici asupra lui nu mai avea niciun efect. A aruncat țigara cu un bobârnac, într-un arc abrupt, spre iarbă.

– Dacă vrei, am spus, am putea juca domino când vom ajunge acasă. Am cumpărat o cutie azi-dimineață.

– Nu, mulțumesc.

– Sau am putea merge în Dordogne.

– Ce?

– Să mergem să înotăm.

El a clătinat din cap:

– Tu cam ai nevoie de niște pastile în plus.

– Da. Poate. Mi le-ai mâncat tu pe toate. Am încercat să zâmbesc, jucăuș, și să încerc să folosesc ceva mai mult umor pământean: Căcănarule!

A urmat o tăcere lungă. Ne-am uitat cum Newton amușina de jur împrejurul circumferinței unui copac. De două ori.

Un milion de sori au făcut implozie. Și apoi Gulliver a dat în vileag totul:

– Tu habar n-ai cum a fost, a zis. Am toate așteptările astea

aruncate asupra mea doar pentru că sunt fiul tău. Profesorii mei îți citesc cărțile. Și se uită la mine ca la un măr stricat care-a picat din mărețul pom care e Andrew Martin. Știi, băiatul sus-pus care a fost exmatriculat din școala lui cu internat. Acela care a dat foc lucrurilor. Ai cărui părinți s-au dat bătuți în ceea ce-l privește. Nu că m-ar mai deranja astea acum. Dar până și în vacanțe, tu tot nu erai niciodată prin preajmă. Tu erai mereu altundeva. Sau, pur și simplu, făceai ca totul să fie tensionat și oribil între tine și mami. E doar un rahat totul. Ar fi trebuit să faci ceea ce trebuia și să fi divorțat cu ani și ani în urmă. Voi n-aveți nimic în comun.

M-am gândit la toate astea. Și n-am știut ce să spun. Mașinile treceau pe lângă noi pe drumul din spatele nostru. Sunetul pe care-l făceau era, cumva, foarte melancolic, ca hurelul de bas al unui *bazadean* adormit:

- Cum se numea trupa ta?
- Cei Pierduți, mi-a răspuns.

O frunză a căzut și mi-a aterizat în poală. Era moartă și maronie. Am ținut-o în mână și, cumva necaracteristic mie, am simțit o empatie stranie. Poate că se întâmpla din cauză că acum, deoarece puteam empatiza cu umanii, puteam empatiza cu aproape orice. Prea multă poezie de Emily Dickinson, asta era problema. Emily Dickinson mă transforma într-un uman. Dar nu chiar *atât* de uman. Aveam o durere mocnită de cap și o mică greutate de oboseală în ochi, în vreme ce frunza devenea verde.

Am dat-o la o parte repede, dar era prea târziu.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Gulliver, holbându-se la frunza care plutea acum, dusă de o boare de vânt.

Am încercat să-l ignor. El a întrebat din nou.

– Nu i s-a întâmplat nimic frunzei, am spus.

El a uitat de frunza pe care era posibil s-o fi zărit-o în momentul în care a văzut două adolescente și un adolescent de vârsta lui plimbându-se pe drumul care mergea prin spatele parcului. Fetele au început să-și râdă în pumni când ne-au văzut. Mi-am dat seama că, în esență, există două mari categorii de râsete umane, iar acesta nu era din genul cel bun.

Băiatul era chiar băiatul pe care-l văzusem pe pagina de Facebook a lui Gulliver. Theo „Afacere cu Futatul” Clarke.

Gulliver parcă a intrat la apă.

– Uite-i pe Marțienii Martin! Ciudaților!

Gulliver s-a făcut mic pe bancă, paralizat de rușine.

M-am întors, i-am evaluat structura fizică și potențialul dinamic ale lui Theo.

– Fiul meu poate să te bată până te face una cu pământul, i-am strigat. Poate să-ți aplatizeze fața și să-i dea o formă geometrică mai atrăgătoare.

– *Futu-i mama mă-sii*, tati, a spus Gulliver, ce faci? El e ăla care mi-a rasolit fața.

L-am privit. Era o gaură neagră. Violența era, toată, îndreptată spre înăuntru. Sosise vremea ca el s-o împingă în cealaltă direcție:

– Vino! i-am spus. Ești un uman. A venit timpul să te porți ca un uman.

Violență

– Nu, a spus Gulliver.

Dar era prea târziu. Theo deja traversa strada.

– Mda, oi fi vreun comic acum, nu? a spus el, în timp ce se îndrepta, țănoș, spre noi.

– Va fi al dracului de amuzant să te văd pierzând în fața afurisitului meu de fiu, dacă asta e ceea ce vrei să spui, futu-i! am zis.

– Mda, ei bine, tati e profesor de taekwondo. El m-a învățat cum să mă bat.

– Ei bine, tatăl lui Gulliver e matematician. Așa că el câștigă.

– Mda, sigur.

– O să pierzi, i-am spus băiatului și m-am asigurat că aceste cuvinte aveau să străbată tot drumul până la el și că aveau să rămână acolo, ca niște pietre într-un heleșteu puțin adânc.

Theo a râs și a sărit cu o ușurință îngrijorătoare peste un zid jos din piatră care împrejmuia parcul, iar fetele l-au urmat. Acest băiat, Theo, nu era la fel de înalt ca Gulliver, dar era mult mai solid construit. Aproape că îi lipsea gâtul, iar ochii lui erau atât de apropiați, încât păreau la granița ciclopismului. Mergea înainte și înapoi pe iarbă prin fața noastră, făcându-și încălzirea, dând pumni și lovind cu piciorul prin aer.

Gulliver era palid ca laptele.

– Gulliver, i-am spus, ai căzut de pe un acoperiș ieri. Băiatul ăsta nu e o cădere de la doisprezece metri înălțime. N-are absolut nimic. Nici pic de profunzime. Știi cum o să lupte.

– Da, a spus Gulliver. O să lupte bine.

– Dar tu ai surpriza de partea ta. Ție nu ți-e frică de nimic. Și trebuie să-ți dai seama că acest Theo simbolizează tot ceea ce tu ai urât vreodată. El e eu. El e vremea proastă. El e sufletul primitiv de pe internet. El e nedreptatea sorții. Ți cer, cu alte cuvinte, să lupți cu el așa cum te-ai luptat în somn cu mine. Scapă de tot. Scapă de toată rușinea și de conștiință, și bate-l! Pentru că poți.

– Nu, a spus Gulliver. Nu pot.

Mi-am coborât vocea, am invocat darurile:

– Poți. El are aceleași ingrediente biochimice ca și tine în interiorul lui, numai cu o activitate neurală mai puțin impresionantă. Am văzut că Gulliver părea buimăcit, așa că l-am bătut ușor cu degetul pe o parte a capului și am spus: E vorba numai și numai de oscilații.

Gulliver s-a ridicat în picioare. I-am prins lesa de zgardă lui Newton. Acesta a scheunat, simțind care era atmosfera.

Am privit cum Gulliver străbate porțiunea acoperită cu iarbă. Nervos, încordat, de parcă ar fi fost tras de o funie invizibilă.

Cele două fete mestecau ceva pe care nu plănuiau să-l înghită și chicoteau entuziasmate. Theo părea și el emoționat. Unor umani nu numai că le place violența, dar ei chiar tânjesc după ea, mi-am dat seama. Nu pentru că și-ar dori durerea, ci pentru că ei au deja o durere și vor să li se abată atenția de la acest soi de durere de un alt soi de durere, mai puțin intensă.

Apoi Theo l-a lovit pe Gulliver. Și l-a lovit din nou. De fiecare dată în față, trimițându-l, clătinându-se, în spate. Newton a hârâit, vrând să se bage și el, dar l-am ținut pe loc, acolo unde era.

– Ești un afurisit de nimeni, a spus Theo, ridicându-și piciorul prin aer spre pieptul lui Gulliver. Acesta l-a prins însă de picior, iar Theo a șchiopătat o vreme sau, cel puțin, atât cât să arate ridicol.

Gulliver s-a uitat la mine, în tăcere, prin aerul nemișcat.

Apoi Theo era la pământ, iar Gulliver i-a permis să se ridice înainte ca un întrerupător nevăzut să-și schimbe poziția și el să devină sălbatic, dând pumni de parcă ar fi încercat să scape de propriul trup, de parcă acesta ar fi fost ceva ce ar fi putut fi scuturat și aruncat. Și destul de repede după aceea, celălalt băiat sângera și cădea pe spate în iarbă, cu capul balansându-i-se pentru o clipă în spate și căzând pe o tufă de trandafiri. El s-a ridicat și și-a atins ușor fața cu degetele, a văzut sângele și atunci a arătat de parcă acesta ar fi fost un mesaj pe care nu se așteptase niciodată să-l primească.

– În regulă, Gulliver, am spus, a venit vremea să mergem acasă. M-am dus la Theo. M-am ghemuit lângă el: Acum ai terminat, ai înțeles?

Theo a înțeles. Fetele erau tăcute, dar încă mai mestecau, chiar dacă la jumătate din viteza inițială. Cu viteza unei vaci. Am ieșit afară din parc. Gulliver abia dacă avea vreo zgârietură.

– Cum te simți?

– L-am rănit.

– Da. Cum te face asta să te simți? A fost cathartic?

El a ridicat din umeri. Urma unui zâmbet s-a ascuns undeva, în interiorul buzelor lui. M-a speriat, cât de aproape e violența de suprafața civilizată a ființei umane. Nu violența în sine mă îngrijora, ci cantitatea de efort pe care o depuneau pentru a o ascunde. Un homo sapiens fusese un vânător primitiv care se deșteptase în fiecare zi cunoscând faptul că ar putea ucide. Și acum, echivalentul acelei cunoașteri era doar că el se trezea în fiecare zi și cumpăra ceva. Așa că era important, pentru Gulliver, să elibereze ceea ce eliberase doar în somn afară, în lumea din trezie.

– Tati, tu nu ești tu însuși, nu-i așa? a spus el, înainte de a ajunge înapoi acasă.

– Nu, am răspuns. Nu cu adevărat.

Am așteptat o altă întrebare, dar niciuna nu a mai sosit.

Gustul pielii ei

Nu eram Andrew. Eram ei. Și noi ne-am trezit, și dormitorul încă luminat era coagulat cu violet și, cu toate că nu mă durea capul, îl simțeam extrem de strâmt, de parcă craniul meu ar fi fost un pumn, iar creierul, săpunul pe care acesta l-ar fi strâns.

Am încercat să sting lumina, dar întunericul nu a avut niciun efect. Violetul a rămas, extinzându-se și scurgându-se dintr-o parte într-alta a realității precum cerneala vărsată.

– Plecați! le-am îndemnat pe gazde. Plecați *departe*!

Dar ele dețineau puterea asupra mea. *Voi*. Dacă voi citiți asta. Voi dețineți o teribilă putere. Și eu mă pierdeam pe mine însumi, și știam asta pentru că m-am răsucit în pat și am zărit-o pe Isobel în întuneric, cu spatele la mine. Am zărit forma ei, pe jumătate ascunsă sub cuvertură. Mâna mea i-a atins partea din spate a gâtului. Nu am simțit nimic pentru ea. *Noi* nu am simțit nimic pentru ea. Noi nici măcar n-o vedeam ca pe Isobel. Ea era, pur și simplu, un uman. În felul în care, pentru un uman, o vacă sau un pui, sau un microb sunt, pur și simplu, o vacă sau un pui, sau un microb.

Și, în timp ce îi atingeam gâtul gol, am dobândit citirea. Era tot ce ne trebuia. Ea era adormită, și tot ce trebuia să facem noi era să îi oprim inima să mai bată. Era, cu adevărat, foarte ușor. Noi ne-am mișcat mâna un pic mai jos, i-am simțit inima, care încă îi mai bătea printre coaste. Mișcarea mâinii noastre a trezit-o oarecum, și ea s-a întors, adormită, și a spus, cu ochii încă închiși: „Te iubesc”.

„Te”, adică pe tine, la singular, și aceasta a fost o chemare pentru mine sau pentru minele-Andrew care credea ea că sunt, și atunci am

reușit să-i înving, să devin eu însumi din nou, și nu doar un noi, iar gândul că ea tocmai scăpase de la o moarte care fusese la un fir de păr distanță m-a făcut să-mi dau seama de intensitatea sentimentelor mele pentru ea.

– Ce s-a întâmplat?

Nu i-am putut spune, așa că, în loc de asta, am sărutat-o. Sărutul este ceea ce umanii fac atunci când cuvintele au ajuns într-un loc de unde nu mai pot evada. Este o schimbare de macaz spre un alt limbaj. Sărutul este un act de sfidare, poate chiar un război. „Nu ne puteți atinge”, asta este ceea ce transmite un sărut.

– Te iubesc, i-am spus și, în timp ce-i miroseam pielea, am știut că nu dorisem niciodată pe nimeni sau nimic mai mult decât o doream pe ea, dar pofta de ea era una înfricoșătoare acum. Și aveam nevoie să continui să-mi subliniez punctul de vedere:

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Și după aceea, după stânjenitoarea dare la o parte a ultimului strat subțire de haine, cuvintele s-au retras, redevenind sunetele care fuseseră cândva. Am făcut sex. O fericită încâlcire de membre calde și dragoste încă și mai caldă. O contopire fizică și psihologică ce a invocat un soi de lumină interioară, o fosforescență bio-emoțională care era copleșitoare în splendoarea ei. M-am întrebat de ce ei nu erau mai mândri de asta. De această magie. M-am întrebat de ce, dacă tot trebuie să aibă steaguri, de ce nu optau, pur și simplu, pentru unul cu o imagine a sexului.

După aceea, am ținut-o în brațe și ea m-a ținut pe mine și i-am sărutat cu duioșie fruntea în timp ce vântul se izbea de fereastră.

Ea a adormit.

Am privit-o în beznă. Doream s-o protejez și s-o mențin în siguranță. Apoi m-am dat jos din pat.

Aveam ceva de făcut.

Eu rămân aici.

Nu poți. Ai daruri care nu sunt făcute pentru planeta aceea. Umanii vor deveni suspicioși.

Ei bine, atunci, vreau să fiu deconectat.

Nu putem permite așa ceva.

Ba da, puteți. Trebuie s-o faceți. Darurile nu sunt indispensabile. Tocmai asta e ideea. Nu pot permite să se amestece cineva în mintea mea.

Noi am fost cei care ne-am amestecat în mintea ta. Încercăm să o reparăm.

Isobel nu știe nimic despre nicio demonstrație. Ea nu știe. Lăsați-o în pace! Lăsați-o! Lăsați-ne în pace pe toți! Vă rog. N-o să se întâmple nimic.

Tu nu vrei nemurirea? Tu nu vrei să ai șansa de a te reîntoarce acasă sau de a vizita orice alt loc din univers, altul decât planeta aia singuratică pe care domiciliezi acum?

Corect!

Nu vrei să ai șansa de a lua și alte forme? De a te reîntoarce la firea ta originală?

Nu. Vreau să fiu un uman. Sau pe cât de aproape aş putea fi eu un uman.

Nimeni în toate istoriile noastre nu a cerut vreodată să piardă darurile.

Ei bine, acesta este un fapt pe care va trebui să-l aduceți la zi acum.

Îți dai seama ce înseamnă asta?

Da.

Vei fi prins în capcana acestui corp care nu se poate regenera singur. Vei îmbătrâni. Te vei îmbolnăvi. Vei simți durere și vei ști pentru totdeauna – spre deosebire de restul speciei ignorante căreia vrei să-i aparții –, vei ști că tu ai ales acea suferință. Îți vei fi pricinuit singur asta.

Da. Știu asta.

Prea bine. Ți-a fost dată pedeapsa supremă. Și nu o face să fie mai puțin o pedeapsă faptul că ai cerut-o. Acum ai fost deconectat. Darurile au dispărut. Tu ești acum un uman. Dacă vei declara că ești de pe o altă planetă, nu vei avea niciodată vreă dovadă. Ei te vor crede nebun. Și pentru noi nu e nicio diferență. E ușor să-ți ia altcineva locul.

Nu o să trimiteți pe nimeni în locul meu. Ar fi o cheltuire de resurse. Nu are niciun sens pentru misiune. Alo? Mă ascultați? Mă auziți? Alo? Alo? Alo?

Ritmul vieții

Umanii sunt interesați numai și numai de iubire și, cu toate acestea, ei nu o înțeleg. Dacă ar înțelege-o, atunci ar dispărea.

Tot ce știu e că-i ceva înfricoșător. Și umanii sunt foarte înspăimântați de ea, motiv pentru care au emisiunile de tip „Cine știe câștigă”. Pentru a-și lua mintea de la ea și a se gândi la altceva.

Iubirea e înfiorătoare pentru că te trage într-un câmp energetic puternic, o gaură neagră supra-masivă care arată ca nimic din afară, dar care, din interior, pune sub semnul întrebării fiecare lucru rezonabil pe care îl știi. Te pierzi pe tine, cum m-am pierdut eu pe mine însumi, în cea mai fierbinte dintre anihilări.

Te face să simți lucruri prostești – chestii care sfidează orice logică. Optezi pentru suferință în locul calmului, pentru mortalitate în locul nemuririi, și pentru Pământ în locul casei tale.

M-am trezit simțindu-mă îngrozitor. Ochii mă mâncau din cauza oboselii. Spatele îmi era înțepenit. Mă durea un genunchi și auzeam un ușor țiuit. Sunete care aparțineau regiunii de sub suprafața unei planete veneau dinspre stomacul meu. În general, senzația pe care o simțeam era una de descompunere conștientă.

Pe scurt, mă simțeam uman. Mă simțeam în vârstă de patruzeci și trei de ani. Și acum, că luasem decizia de a rămâne, eram plin de anxietate.

Această anxietate nu era una legată doar de soarta mea fizică. Era dată de cunoașterea faptului că, într-un anumit moment din viitor, gazdele aveau să trimită pe altcineva. Și ce voi fi eu capabil să fac,

acum, că nu mai aveam niciun dar în plus față de umanul mediu?

La început, a fost o angoasă. Dar aceasta a pălit, treptat, odată cu trecerea timpului și nu se întâmpla nimic. Griji mai mărunte au început să îmi ocupe mintea. Spre exemplu, voi fi capabil să fac față acestei vieți? Ceea ce cândva păruse exotic începea să se simtă mai degrabă monoton pe măsură ce lucrurile s-au statornicit într-un ritm al lor. Era ritmul uman arhetipal care se desfășura cam așa: spălat, micul dejun, verificat internetul, muncă, prânz, muncă, cină, discutat, privit televizorul, citit o carte, mers în pat, pretins că dormi, și apoi dormitul adevărat.

Aparținând, așa cum aparținusem, unei specii care nu cunoscuse decât o singură zi, cu adevărat, inițial, a fost ceva destul de palpitant să am un soi de ritm, de orice fel ar fi fost. Dar acum, că eram ținuit aici pentru totdeauna, am început să nu mai pot suferi lipsa de imaginație a umanilor. Credeam că ei ar fi trebuit să fi încercat măcar să adauge un pic mai multă diversitate modurilor lor de a proceda. Vreau să spun, aceasta era o specie a cărei principală scuză pentru că nu făcea ceva era „dac-am fi avut mai mult timp...”. Perfect valabilă până când îți dădeai seama că ei *chiar aveau* mai mult timp. Nu o eternitate, de bună seamă, dar aveau ziua de mâine. Și ziua de după ziua de mâine. Și ziua de după ziua de după ziua de mâine. De fapt, ar fi trebuit să scriu „ziua de după...” de treizeci de mii de ori înainte de ultimul „mâine” pentru a ilustra timpul pe care îl avea la îndemână un uman.

Problema aflată în spatele lipsei de împlinire umană era un deficit nu doar de timp, ci de imaginație. Ei descoperiseră o zi care funcționa pentru ei și apoi se limitaseră la ea și o repetaseră, cel puțin între zilele de luni și vineri. Chiar dacă nu mai funcționa pentru ei – așa cum era, adesea, cazul –, ei tot se limitau la ea. Apoi schimbau un pic lucrurile și făceau ceva un pic mai amuzant în zilele de sâmbătă și duminică.

O propunere inițială pe care aș fi dorit să le-o fac ar fi fost să schimbe chestiile pe dos. Spre exemplu, să aibă cinci zile amuzante și două neamuzante. În felul acesta – numiți-mă un geniu matematic – ei ar fi avut mai multă distracție. Dar, după cum stăteau lucrurile, nu existau nici măcar două zile pentru distracție. Ei nu aveau decât sâmbetele, pentru că deja zilele de luni erau prea aproape de duminici pentru a mai fi pe placul acestora, de parcă zilele de luni ar fi fost un *collapsar*, o stea colapsată în sistemul solar al săptămânii, una cu o atracție gravitațională excesiv de puternică.

Cu alte cuvinte, o șeptime din zilele umane funcționau destul de bine. Celelalte șase nu erau foarte bune, iar cinci dintre acestea erau, în mare, cam aceeași zi repetată.

Adevărata dificultate, pentru mine, o reprezentau diminețile.

Diminețile erau dificile pe Pământ. Te trezeai mai obosit decât te culcaseși. Spatele te durea. Gâtul te durea. Pieptul părea strâns de anxietatea care provenea din faptul că erai muritor. Și apoi, pe deasupra tuturor acestora, trebuia să faci atât de multe lucruri înainte ca ziua să înceapă măcar. Principala problemă erau chestiile pe care trebuia să le faci pentru a fi prezentabil.

Un uman, în mod tipic, trebuie să facă următoarele lucruri. El sau ea se va scula din pat, va ofta, se va întinde, se va duce la toaletă, va face duș, își va șampona părul, își va pune conditioner pe păr, se va spăla pe față, se va bărbieri, își va da cu deodorant, se va spăla pe dinți (*cu fluor!*), își va usca părul, își va pieptăna părul, își va pune o cremă de față, se va farda, va verifica totul în oglindă, își va alege hainele în funcție de vreme și de situație, se va îmbrăca apoi cu acele haine, va verifica din nou totul în oglindă – și asta e doar ceea ce se întâmplă înainte de micul dejun. E o minune că ei se mai dau jos din pat! Dar o fac, în mod repetat, de mii de ori fiecare. Și nu numai atât – ei o fac singuri-singurei, fără nicio tehnologie care să-i ajute. Poate doar cu ajutorul unei mici activități electrice în periutele și föhn-urile lor, dar nimic mai mult de atât. Și totul doar pentru a reduce mirosul corporal și numărul firelor de păr, și halena fetidă, și rușinea.

Adolescenții

Un alt lucru care adaugă putere neobositei forțe de gravitație care ține-n strânsoare această planetă era toată îngrijorarea pe care Isobel o avea din cauza lui Gulliver. Ea își ciupea buza de jos destul de mult și se uita fix, în gol, afară, pe fereastră. Îi cumpărasem lui Gulliver o chitară bas, dar muzica pe care o interpreta el era atât de deprimantă, încât conferea întregii case o neîncetată coloană sonoră a disperării.

– Mă tot gândesc la diverse lucruri, a spus Isobel, când i-am zis că toată îngrijorarea asta era nesănătoasă. Când a fost exmatriculat din școală. El a vrut asta. A vrut să fie exmatriculat. Era un soi de sinucidere academică. Îmi fac griji, știi. A fost întotdeauna nepriceput când a venit vorba să formeze relații cu oamenii. Îmi amintesc primul raport pe care l-a primit la grădiniță. Se spunea că s-a împotrivit, că n-a vrut să-și creeze vreo legătură cu cineva. Vreau să spun, știu că are prieteni, dar lui i-a fost întotdeauna dificil să-și facă prieteni. N-ar trebui să existe și niște iubite, până acum? E un băiat atrăgător.

– Prietenii sunt importanți? Care-i scopul lor?

– Legăturile, Andrew. Gândește-te la Ari. Prietenii sunt modul în care luăm legătura cu lumea. Îmi fac griji, uneori, că el nu e fixat aici. În lume. De viață. Îmi amintește de Angus.

Angus, după câte se pare, era fratele ei. El își pusese capăt vieții pe la vreo treizeci de ani din cauza problemelor financiare. M-am întristat când ea mi-a spus asta. Trist pentru toți umanii cărora le era ușor să se simtă rușinați de diverse lucruri. Ei nu erau singura formă

de viață din univers care cunoștea sinuciderea, dar erau una dintre cele mai entuziaste când venea vorba de a se sinucide. Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun ei că el nu se ducea la școală. Am hotărât că ar trebui.

– Ce? a întrebat Isobel. Dar mă auzise prea bine: O, Doamne! Păi, și-atunci, ce face?

– Nu știu, am spus. Se plimbă de colo până colo, cred.

– Se plimbă de colo până colo?

– Când l-am văzut eu, se plimba.

Ea era furioasă de acum, și muzica pe care o cânta Gulliver (destul de tare, în acel moment) nu era de niciun ajutor.

Și Newton mă făcea să mă simt vinovat cu ochii lui.

– Ascultă, Isobel, hai doar să...

Era prea târziu. Isobel a rupt-o la fugă în sus pe scări. A izbucnit inevitabilă ceartă. Nu auzeam decât vocea lui Isobel. Gulliver era prea tăcut și vorbea prea jos, mai jos decât chitara bas. „De ce nu te-ai dus la școală?” striga mama lui. Am urmat-o, cu senzație de vomă în stomac și o durere surdă în cap.

Eram un trădător.

El a strigat la mama lui, iar mama lui a strigat înapoi. El a menționat ceva despre mine care îl împingeam să se bată, dar, din fericire, Isobel n-avea nicio idee despre ce vorbea el:

– Tati, nenorocitele! mi-a spus el la un moment dat.

– Dar chitara? Asta a fost ideea mea.

– Vasăzică, ai ajuns să mă cumperi acum?

Adolescenții, mi-am dat eu seama, erau destul de dificili. În același mod în care colțul de sud-est al galaxiei Derridean era dificil.

Ușa lui s-a trântit. Am folosit tonul corect:

– Gulliver, calmează-te! Îmi pare rău. Nu încerc decât să fac ce e mai bine pentru tine. Învăț și eu din mers. Fiecare zi e o lecție, iar la unele lecții dau greș.

N-a mers. Dacă nu cumva mersul ăsta presupunea ca Gulliver să dea cu piciorul în ușa lui, de furie. Isobel s-a dus, în cele din urmă, la parter, dar eu am rămas acolo. O oră și treizeci și opt de minute de stat jos pe covorul din lână bej aflat de cealaltă parte a ușii.

Newton a venit să mi se alăture. L-am mângâiat. El mi-a lins încheietura mâinii cu limba lui aspră. Am rămas chiar acolo, cu capul aplecat spre ușă.

– Îmi pare rău, Gulliver, am spus. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Și îmi pare rău că te-am făcut de răs.

Uneori, singura putere de care ai nevoie e persistența. În cele din urmă, el a ieșit afară. S-a uitat doar la mine, cu mâinile vârate în buzunar. S-a sprijinit de rama ușii:

– Ai făcut, cumva, ceva pe Facebook?

– Se poate să fi făcut.

A încercat să nu zâmbescă.

N-a mai spus mare lucru după aceea, dar a venit la parter și ne-am uitat la televizor împreună. La o emisiune de tip „cine știe câștigă” numită „Vrei să fii milionar?”. (De vreme ce emisiunea le era destinată umanilor, aceasta era o întrebare retorică.)

Apoi, puțin după aceea, Gulliver s-a dus în bucătărie să vadă cât de multe cereale și lapte poate să vâre într-un castron (mai multe decât v-ați putea imagina), și a dispărut înapoi în pod. Exista sentimentul că înfăptuisem ceva. Isobel mi-a spus că rezervase bilete pentru a vedea o montare avangardistă a lui *Hamlet* la Arts Theatre. Era o piesă, pare-se, despre un tânăr prinț suicidar care vrea să îl omoare pe bărbatul care i-a luat locul tatălui său.

– Gulliver va sta acasă, a spus Isobel.

– Așa ar fi înțelept.

Vin australian

– Am uitat să-mi iau pastilele azi.

Isobel a zâmbit:

– Ei bine, o noapte fără n-are cum să strice. Vrei un pahar de vin?

Cum nu mai încercasem vinul înainte, am spus da, pentru că într-adevăr părea să fie o substanță venerată. Era o noapte blândă, așa că Isobel mi-a turnat un pahar de vin și am stat afară, în grădină.

Newton a hotărât să rămână înăuntru. Am privit la lichidul galben transparent din pahar. L-am gustat și am simțit fermentarea. Cu alte cuvinte, am gustat viața de pe Pământ. Pentru că tot ceea ce trăiește aici fermentează, îmbătrânește, se îmbolnăvește. Dar, în timp ce lucrurile își urmează declinul de la starea de coacere, puteau să aibă un gust minunat, mi-am dat eu seama.

Apoi am chibzuit la pahar. Acesta fusese distilat dintr-o stâncă, așa că știa multe lucruri. Știa și vârsta universului, pentru că era universul.

Am luat o altă sorbitură.

După cea de-a treia, am început cu adevărat să-i înțeleg rostul, și el a început să facă oarece, ceva plăcut creierului. Uitam de durerile surde ale trupului meu și de grijile ascuțite ale minții. Până să termin cel de-al treilea pahar, eram foarte, foarte beat. Eram atât de beat, încât m-am uitat la cer și am crezut că văd două luni.

– Îți dai seama că bei vin australian, nu-i așa? m-a întrebat ea.

La care eu am răspuns:

– O!

– Tu *urăști* vinul australian.

– Așa fac? De ce? am întrebat-o.

– Pentru că ești un snob.

– Ce-i un snob?

Ea a râs și s-a uitat la mine pieziș:

– Cineva care nu obișnuia să stea cu familia lui, să se uite împreună la televizor, mi-a răspuns. Niciodată.

– O!

Am mai băut. La fel a făcut și ea.

– Poate că devin unul din ce în ce mai mic, am spus.

– Orice este posibil.

Ea a zâmbit. Încă era exotică pentru mine. Asta era evident, dar acum avea un exotism plăcut. Mai mult decât doar plăcut, de fapt.

– De fapt, orice chiar *este* posibil, i-am spus, dar nu am intrat în explicațiile matematice.

Ea și-a pus brațul în jurul meu. Nu știam ce prevede eticheta în astfel de cazuri. Era acesta momentul în care se presupunea că ar trebui să recit poezii scrise de oameni morți sau se presupunea că ar trebui să-i masez anatomia? N-am făcut nimic. Am lăsat-o doar să-mi mângâie spatele în timp ce mă uitam fix în sus, dincolo de termosferă, și priveam cum cele două luni alunecă împreună și devin una.

Observatorul

Ziua următoare am avut o mahmureală.

Mi-am dat seama că, dacă beția era felul în care oamenii uitau că erau muritori, atunci mahmurelile erau felul în care își readuceau aminte. M-am trezit cu o durere de cap. Cu gura uscată și cu un stomac întors pe dos. Am lăsat-o pe Isobel în pat și m-am dus la parter, după un pahar cu apă, apoi am făcut duș. M-am îmbrăcat și m-am dus în sufragerie să citesc poezie.

Aveam senzația ciudată, dar reală, că eram urmărit. Senzația a crescut și a tot crescut. M-am ridicat în picioare, m-am dus la fereastră. Afară, strada era pustie. Casele mari, statice, din cărămidă roșie stăteau, pur și simplu, acolo, ca niște vehicule descărcate pe o pistă de aterizare. Dar am rămas totuși privind afară. Am crezut că am văzut ceva reflectat de una dintre ferestre, o siluetă lângă o mașină. O siluetă umană, poate. Ochii mei probabil că îmi jucau feste. Doar eram mahmur, în fond.

Newton și-a apăsât nasul de genunchiul meu. El a eliberat un scheunat bizar, înalt.

– Nu știu, am spus.

M-am holbat din nou afară, pe fereastră, departe de reflexii, către realitatea nemijlocită. Și apoi l-am văzut. Întunecat, plutind aproape de aceeași mașină parcată. Mi-am dat seama ce era. Era creștetul unui cap uman. Avusesem dreptate. Cineva se ascundea de privirea mea fixă.

– Așteaptă aici, i-am spus lui Newton. Păzește casa.

Am fugit afară, am străbătut aleea și am ieșit în stradă, la timp

pentru a vedea cum cineva o rupea la fugă după colț. Un bărbat, îmbrăcat cu jeanși și un tricou negru. Chiar și din spate, și de la distanță, bărbatul m-a izbit ca fiindu-mi familiar, dar nu m-am putut gândi unde îl văzusem.

Am dat colțul, dar nu mai era nimeni acolo. Era doar o altă stradă pustie de suburbie, și încă una lungă. Prea lungă pentru persoana aceea pentru a fugi până la capătul ei. Ei bine, nu era tocmai pustie. Era o femelă umană bătrână acolo, mergând spre mine și târând după ea un cărucior pentru cumpărături. M-am oprit din fugă.

– Bună, a spus ea zâmbind.

Pielea ei era ridată de vârstă, în felul specific speciei sale. (Cel mai bun mod de a gândi la procesul de îmbătrânire în relație cu o față umană e să îți imaginezi o hartă a unei zone de pământ inocent care devine, încet-încet, un oraș cu multe trasee lungi și șerpuite.)

Cred că ea mă cunoștea:

– Bună, i-am răspuns.

– Ce mai faci?

M-am uitat de jur împrejur, încercând să stabilesc care erau posibilele căi de scăpare. Dacă ei făcuseră să alunece în jos unul dintre pasaje, atunci puteau fi oriunde. Existau vreo două sute de posibilități evidente.

– Sunt, sunt bine, am răspuns. Bine.

Am străfulgerat cu privirea în jur, dar nu am fost răsplătit. „Cine fusese omul acela?” m-am întrebat. „Și de unde era?”

Din când în când, în zilele care au urmat, am mai avut acea senzație din nou, senzația că sunt privit, urmărit. Dar nu am surprins niciodată nici măcar o privire fugară a observatorului meu, ceea ce era ciudat și m-a condus către doar două posibilități. Fie eu deveneam prea greoi la minte și prea uman, fie persoana pe care o căutam, aceea pe care o puteam simți uneori privindu-mă, pe coridoarele universității sau în supermarketuri, era prea ascuțită la minte pentru a fi prinsă.

Cu alte cuvinte: ceva care nu era uman.

Am încercat să mă conving că asta era ridicol. Eram aproape capabil să mă conving că propria minte îmi era ridicolă și că, de fapt, nu văzusem niciodată nimic altceva decât alți umani. Că eram, de fapt, profesorul universitar Andrew Martin și toate celelalte lucruri nu fuseseră decât un soi de vis.

Da, aproape că puteam să fac astea.

Aproape.

Cum să vezi pentru totdeauna

*Că nu se va mai întoarce nicicând
E ceea ce face viața atât de dulce.*

EMILY DICKINSON

Isobel era în fața laptopului, în sufragerie. O prietenă de-a ei americană scria un blog despre istoria antică și Isobel colabora cu un comentariu la un articol despre Mesopotamia. Am urmărit-o fermecat.

Luna Pământului era un loc mort, lipsit de atmosferă.

Nu avea niciun mod de a-și vindeca cicatricele. Nu era ca Pământul sau ca locuitorii acestuia. Eram uimit de felul în care timpul dregea atât de repede lucrurile pe această planetă.

M-am uitat la Isobel și am văzut un miracol. Era ridicol, știu. Dar un uman, în felul lui mărunț, era un soi de înfăptuire miraculoasă, dacă vorbim în termeni matematici.

Pentru început, nu existase o probabilitate prea mare că mama și tatăl lui Isobel aveau să se întâlnească. Și, chiar dacă ei s-ar fi întâlnit, șansele ca ei să aibă un copil împreună fuseseră destul de reduse, dacă ținem cont de numeroasele agonii și torturi care înconjoară întregul proces uman de ieșit la întâlniri romantice.

Mama ei trebuie că avusese cam o sută de mii de ouă care să ovuleze în interiorul ei, iar tatăl ei trebuie că avusese cinci trilioane de spermatozoizi în aceeași perioadă de timp. Dar chiar și atunci, chiar dacă unul din cinci sute de milioane de milioane de milioane

de șanse de a exista era un îngrozitor eufemism, și nici nu se apropia măcar de a face dreptate incredibilei întâmplări a apariției vieții umane.

Vedeți voi, când te uiți la fața unui uman, trebuie să înțelegi norocul care a adus acea persoană acolo. Isobel Martin avusese un total de 150000 de generații înaintea ei, și asta includea doar umanii. Asta însemna că existaseră 150000 de copulații din ce în ce mai puțin probabile care avuseseră drept rezultat apariția unor copii din ce în ce mai puțin probabili. Asta însemna o șansă într-un cvadrilion de înmulțit cu un alt cvadrilion pentru fiecare generație.

Sau aproximativ douăzeci de mii de ori mai mult decât numărul atomilor din univers. Dar până și acela era doar începutul, pentru că umanii apăruseră cu doar vreo trei milioane de ani pământeni în urmă, cu siguranță, o perioadă foarte scurtă comparativ cu cele trei bilioane și jumătate de când viața apăruse pe această planetă.

Prin urmare, din punct de vedere matematic, dacă e să rotunjim un pic rezultatul, nu exista nici măcar o șansă pentru ca Isobel Martin să fi putut exista. O șansă de un zero în zece-la-puterea-lui-totdeauna. Și, cu toate acestea, iat-o, în fața mea, și eram destul de uluit de toate acestea; chiar eram. Dintr-odată, m-a făcut să înțeleg de ce religia era așa o mare chestie pe aici. Pentru că, desigur, Dumnezeu nu putea să existe. Apoi, nici umanii nu ar fi trebuit să existe. Așadar, dacă ei credeau în ei înșiși – trebuia să meargă mai departe raționamentul logic –, atunci de ce să nu creadă și în ceva care era doar cu o fracțiune mai puțin probabil?

Nu știu cât timp m-am uitat la ea în felul acesta.

– Ce îți trece prin minte? m-a întrebat ea, închizându-și laptopul. (Acesta este un detaliu important. Aduceți-vă aminte: ea a *închis* laptopul.)

– O, numai niște chestii.

– Spune-mi!

– Ei bine, mă gândeam la cum viața este atât de miraculoasă, încât nicio fărâmbă din ea nu merită titlul de „realitate”.

– Andrew, sunt un pic uluită de felul în care toată viziunea ta despre lume și viață a devenit atât de romantică!

Era ridicol că dădusem greș să o văd.

Ea era frumoasă. O femeie de patruzeci și unu de ani, suspendată în echilibru, delicat, între tânăra care fusese și bătrâna care avea să

devină. Această istorică inteligentă și care tampona răni. Această persoană care putea plăti cumpărăturile altei persoane fără niciun alt motiv decât acela de a fi de ajutor.

Acum știam și alte lucruri. Știam că ea fusese un bebeluș urlător, un copil care învățase să meargă, o școlăriță dornică să învețe, o adolescentă care asculta Talking Heads în dormitorul ei în timp ce citea cărți scrise de A.J.P. Taylor.

Știam că fusese studentă la universitate și că studiase trecutul și încercase să-i interpreteze modelele.

Fusese, simultan, o tânără îndrăgostită, plină de mii de speranțe, încercând să ghicească viitorul la fel de bine ca și trecutul.

Fusese învățată istoria britanică și europeană, marele model pe care îl descoperise fiind acela care dezvăluia că toate civilizațiile care progresaseră în Iluminism o făcuseră prin violență și cucerire teritorială, mai degrabă decât prin progres științific, modernizare politică și înțelegere filozofică.

Ea încercase apoi să descopere locul femeii în istorie, și fusese dificil, deoarece istoria fusese întotdeauna scrisă de câștigătorii războaielor, iar câștigătorii războaielor de gen, ale războaielor dintre sexe, fuseseră întotdeauna bărbații, așa că femeile fuseseră plasate pe margine și în notele de subsol, asta dacă avuseseră noroc.

Și, cu toate acestea, ironia a fost că, peste puțin timp, ea s-a plasat singură pe margini în mod voluntar, abandonându-și munca pentru familie, deoarece își imagina că, atunci când va ajunge, în cele din urmă, pe patul de moarte, ar simți mai mult regret în legătură cu copiii nenăscuți decât în legătură cu cărțile nescrise. Dar, de îndată ce făcuse acea mișcare, ea simțise că soțul ei începuse să o ia drept bună, să nu o mai prețuiască.

Avea multe lucruri de oferit, dar acestea erau neoferite, fuseseră ferecate undeva.

Și am simțit un entuziasm incredibil pentru că eram capabil să fiu martorul iubirii care reapărea în ea, pentru că era o iubire totală, de prima tinerețe. Genul care poate fi posibil în cineva care urmează să moară într-un anumit moment din viitor, și, de asemenea, al cuiva care trăise suficient pentru a ști că să iubești și să fii iubit la rândul tău era ceva dificil de făcut așa cum trebuie, dar că, atunci când reușeai, puteai zări veșnicia.

Două oglinzi, opuse și privind una spre cealaltă în unghiuri perfect paralele, privindu-se pe ele însele prin intermediul celeilalte,

priveleştea fiind la fel de profundă ca infinitul.

Da, la asta era bună dragostea. (E posibil ca eu să nu fi înţeles căsnicia, dar înţelegeam iubirea, eram sigur de asta.)

Dragostea era un mod de a trăi veşnic într-un singur moment, şi mai era, totodată, un mod de a te vedea pe tine aşa cum nu te văzuseşi, de fapt, niciodată, şi asta te făcea să înţelegi – după ce o făcuseşi – că această perspectivă era una mult mai plină de sens decât oricare alte autopercepţii şi autodecepţii anterioare. Cu toate că marea glumă era – într-adevăr, cea mai foarte mare glumă din tot universul – că Isobel Martin credea că eu fusesem întotdeauna un uman pe nume Andrew Martin care se născuse la 161 de kilometri depărtare, în Sheffield, şi nu, de fapt, la 8653178431 ani-lumină.

– Isobel, cred că trebuie să îţi spun ceva. E ceva foarte important.

Ea a părut îngrijorată:

– Ce? Ce este?

Buza ei de jos avea o imperfecţiune. Partea ei din stânga era uşor mai plină decât partea din dreapta. Era un detaliu fascinant pe un chip care nu avea decât detalii fascinante. Cum putusem, oare, să o consider vreodată hidoasă? Cum? *Cum?*

Nu puteam s-o fac. Spune-o! Ar fi trebuit s-o fac, dar n-am făcut-o.

– Cred că ar trebui să cumpărăm o canapea nouă, am spus.

– Ăsta era lucrul important pe care doreai să mi-l spui?

– Da. Aceasta nu-mi place. Nu-mi place purpuriul.

– Nu-ţi place?

– Nu. E prea apropiat de violet. Toate culorile acelea cu lungimi de undă scurte îmi zăpăcesc creierul.

– Hai că eşti amuzant! „Culori cu lungimi de undă scurte“!

– Păi asta sunt!

– Dar purpuriul e culoarea împăraţilor. Iar tu te-ai purtat întotdeauna ca un împărat, aşa că...

– Aşa-i? De ce?

– Împărătesele bizantine dădeau naştere în Camera Purpurie. Bebeluşilor lor li se conferea titlul onorific de *Porphyrogenitus*, Porfirogenetul, care însemna „Născut în purpură“, pentru a-i separa de lepădăturile de generali care câştigaseră tronul cu ajutorul războiului. Dar, e drept, în Japonia, purpuriul e culoarea doliului.

Eram fermecat de vocea ei atunci când vorbea despre lucruri istorice. Avea o delicateţe, fiecare propoziţie fiind un braţ lung şi

subțire care căra trecutul de parcă ar fi fost din porțelan. Ceva care putea fi scos la iveală și prezentat în fața ta, dar care, totodată, se putea sparge și putea să devină un milion de cioburi în orice clipă. Mi-am dat seama că până și faptul că era istoric ținea tot de firea ei grijulie.

– Ei bine, cred că avem nevoie de mobilă nouă, am spus.

– Așa crezi? m-a întrebat ea, uitându-se fix în ochii mei, într-un mod ironico-serios.

Unul dintre cei mai deștepți umani, un fizician teoretic de origine germană pe nume Albert Einstein, a explicat relativitatea membrilor mai puțin străluciți ai speciei sale spunându-le: „Puneți-vă mâna pe o plită încinsă vreme de un minut, și o să vi se pară că a trecut o oră. Stați cu o față drăguță o oră, și o să vi se pară că nu a trecut decât un minut.“

Dar ce-ar fi dacă să te uiți la o față drăguță ar fi fost ca și cum ți-ai fi pus mâna pe o plită încinsă? Asta ce mai era? Mecanică cuantică?

După o vreme, ea s-a aplecat spre mine și m-a sărutat. O mai sărutasem înainte. Dar acum efectul de fulgerare pe care l-a avut asupra stomacului meu a semănat foarte mult cu frica. Într-adevăr, era însuși simptomul fricii, dar al unei spaima plăcute. Un pericol desfătător.

A zâmbit și mi-a spus o poveste pe care o citise cândva, nu într-o carte de istorie, ci într-o revistă îngrozitoare din sala de așteptare a unui doctor. Un soț și o soție care nu se mai iubeau avuseseră legături amoroase separate pe internet. Și abia când s-au dus să facă, în sfârșit, cunoștință cu amanții lor clandestini, și-au dat seama că avuseseră, de fapt, o relație unul cu celălalt. Și, departe de a le distruge căsnicia, acest lucru le-a restaurat-o, și ei au trăit mai fericiți decât înainte.

– Am ceva să-ți spun, am zis, după poveste.

– Ce?

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– Da, dar este imposibil să te iubesc.

– Îți mulțumesc. Exact ceea ce vrea să audă o fată!

– Nu, vreau să spun, din cauza locului de unde provin. Nimeni de acolo nu poate iubi.

– Ce? În Sheffield? Hai că nu-i chiar atât de rău acolo!

– Nu. Ascultă, asta-i ceva nou pentru mine. Sunt speriat.

Ea mi-a ținut mâna în mâinile ei, de parcă ar fi fost un alt lucru delicat pe care dorea să-l apere, să-l conserve. Ea era un uman. Știa că, într-o bună zi, soțul ei avea să moară și, cu toate astea, îndrăznește încă să-l iubească. Țasta era un lucru uimitor.

Ne-am sărutat și mai mult.

Sărutatul semăna foarte mult cu mâncatul. Dar, în loc să reducă pofta pentru hrana consumată, de fapt, o sporea. Hrana nu era materială, nu avea masă, și, cu toate acestea, părea să fie convertită într-o energie foarte delicioasă în interiorul meu.

– Hai să mergem sus, a spus ea.

A spus cuvântul cu subînțeles, de parcă sus nu ar fi fost doar un loc, ci o realitate alternativă făcută dintr-o textură diferită a spațiului-timp. Un tărâm al plăcerii unde aveam să intrăm printr-o gaură de vierme de pe a șasea treaptă. Și, desigur, ea avea absolută dreptate.

După aceea, am stat întinși câteva minute, apoi ea a hotărât că aveam nevoie de puțină muzică.

– Orice, am spus, numai nu *Planetele*.

– Dar asta-i singura compoziție muzicală care-ți place!

– Nu-mi mai place.

A pus ceva numit „Love Theme” de Ennio Morricone. Era tristă, dar frumoasă.

– Îți mai aduci aminte când am văzut filmul *Cinema Paradiso*?

– Da, am mințit.

– L-ai urât. Ai spus că era atât de sentimental, încât doreai să vomiti. Ai spus că micșorează, că depreciază emoțiile pentru că le exagerează și le fetișizează în halul acela. Nu că tu ai fi vrut vreodată să urmărești chestii emoționante. Cred, dacă îmi este permis să spun asta, că ție ți-a fost întotdeauna frică de emoții, așa că să spui că nu-ți place sentimentalismul e un mod de a spune că nu-ți place să simți emoții.

– Ei bine, am răspuns, nu-ți face griji! Acel eu e mort.

Ea a zâmbit. Nu părea deloc îngrijorată.

Dar, desigur, ar fi trebuit să fie. Noi toți ar fi trebuit să fim. Și cât de îngrijorați ar fi trebuit să fim avea să îmi devină limpede peste numai câteva ore.

Intrusul

Ea m-a trezit în miezul nopții.

– Cred c-am auzit pe cineva, a spus.

Vocea îi trăda tensiunea coardelor vocale din laringe. Spaimă deghizată în calm.

– Ce vrei să spui?

– Mă jur pe Dumnezeuul meu, Andrew. Cred că e cineva în casă.

– E posibil să-l fi auzit pe Gulliver.

– Nu. Gulliver nu a coborât la parter. Am fost trează până acum.

Am așteptat în beznă aproape totală, și apoi am auzit ceva. Pași. Se părea că se plimba cineva de colo până colo prin livingul nostru. Indicatorul numeric al ceasului transmitea luminos ora 04.22.

Am tras la o parte cuvertura și m-am dat jos din pat.

M-am uitat la Isobel:

– Să stai aici! Indiferent ce se va întâmpla, să stai chiar aici.

– Fii atent! mi-a spus Isobel și a aprins veioza de pe noptiera ei și a căutat telefonul care se afla, de obicei, acolo, în încărcătorul lui.

Numai că nu era acolo: Asta-i straniu!

Am părăsit camera și am așteptat un moment pe palier. Acum era liniște, acea liniște care există doar în case la ora patru și douăzeci de minute dimineața. M-a izbit exact acum cât de primitivă era viața pe-aici, cu case care nu pot face nimic pentru a se apăra pe ele însele.

Pe scurt, eram îngrozit.

Încetșor și ușurel am coborât scările în vârful degetelor. O persoană normală probabil că ar fi aprins lumina pe hol, dar eu n-am făcut-o. Asta nu era în avantajul meu, ci al lui Isobel. Dacă ea ar

fi coborât la parter și ar fi văzut pe oricine o fi fost pe acolo și dacă el sau ei ar fi văzut-o, ei bine, ar fi putut rezulta o situație foarte primejdioasă. De asemenea, ar fi fost neînțelept să îl previn pe intrus de prezența mea la parter – asta dacă el nu fusese deja avertizat. Și așa se face că m-am furișat în bucătărie și l-am văzut pe Newton cum dormea bușean (poate chiar suspect de bine) în coșul lui. Din câte îmi dădeam seama, nu mai fusese nimeni pe acolo sau în debara, așa că nu îmi mai rămânea de verificat decât camera de zi. Nu era nimeni acolo sau, oricum, nimeni pe care eu să-l fi putut vedea. Nu erau decât cărți, canapeaua, un bol de fructe gol, un birou și un radio. Așa că apoi am străbătut holul spre living. De data aceasta, înainte chiar să deschid ușa, am simțit, cu putere, că era cineva acolo. Dar fără daruri nu aveam nicio idee dacă simțurile mele mă păcăleau sau nu.

Am deschis ușa. În timp ce făceam asta, am simțit cum o teamă profundă îmi fulgeră prin tot corpul. Înainte de a lua forma umană, nu mai resimțisem niciodată un asemenea sentiment. De ce am avea noi, vonnadorienii, să ne temem într-o lume fără moarte sau lipsuri, sau durere incontrolabilă?

Din nou, am văzut doar mobilă. Canapeaua, scaunele, televizorul oprit, măsuța de cafea. Nu era nimeni acolo, nu în acel moment, dar încăperea fusese, cu siguranță, vizitată. Știam asta pentru că laptopul lui Isobel era pe măsuța de cafea. Acest lucru, în sine, nu era îngrijorător, de vreme ce ea însăși îl lăsase acolo aseară. Ce mă îngrijora pe mine totuși era că acesta era deschis. Or, ea îl închisese. Și nu doar asta. Radiațiile luminoase. Căci, deși era așezat cu spatele la mine, vedeam ecranul licărind, ceea ce însemna că cineva îl folosisese în ultimele două minute.

Am dat ocol repede măsuței de cafea, să văd ce era pe ecran, dar nu fusese șters nimic. Am închis laptopul și m-am dus la etaj.

– Ce era? m-a întrebat Isobel, în timp ce mă strecuram înapoi în pat.

– O, n-a fost nimic. Probabil că ni s-o fi părut.

Și Isobel a adormit, în timp ce eu mă holbam la tavan, dorindu-mi să fi avut un dumnezeu care să-mi fi putut auzi rugăciunile.

Ritmul perfect

În dimineața următoare, Gulliver și-a adus chitara la parter și a cântat un pic la ea pentru noi. Învățase o melodie veche a unei trupe cunoscute drept Nirvana, o melodie numită *All Apologies* („Toate scuzele”). Cu o intensă concentrare pe chip, a păstrat ritmul perfect. Era foarte bun, iar noi l-am aplaudat când a terminat.

Pentru un moment, am uitat de toate grijile.

Un rege al spațiului infinit

S-a vădit că *Hamlet* era o chestie destul de deprimant de privit când tocmai renunțaseși la nemurire și îți făceai griji că te urmărea cineva.

Cea mai bună parte a venit cam pe la jumătate, când el privește în sus, spre cer.

„Vezi norul 'cela în chip de cămilă?’” întreabă el.

„Pe Sfânta Liturghie, spune un alt bărbat, unul cu un fetiș pentru draperii, pe nume Polonius, și-i precum o cămilă 'ntr-adevăr.”

„Ba-mi pare că-i precum o nevăstuică.”

Apoi Hamlet își mijește ochii și se scarpină-n cap: „Sau ca o balenă”.

Iar Polonius, care nu prea era pe aceeași lungime de undă cu simțul complet suprarrealist al umorului lui Hamlet: „Așa-i cum spui, întocmai, i-o balenă”.

După aceea, am mers la un restaurant. Se numea Tito's. Am mâncat o salată cu pâine numită *panzanella*. Avea anșoa în ea. Anșoa e un pește, așa că mi-am petrecut primele cinci minute scoțând fiecare peștișor în parte și întinzându-l pe o margine a farfuriei, oferindu-le tuturor, în tăcere, vorbe îndurerate.

– A părut să-ți fi plăcut piesa, a spus Isobel.

M-am gândit c-ar trebui să mint:

– Mi-a plăcut. Da. Ție?

– Nu. A fost îngrozitoare. Cred că e greșit, fundamental greșit, să faci ca Prințul Danemarcei să fie interpretat de un grădinar de la televizor.

– Da, am spus, ai dreptate. A fost cu adevărat proastă.

Ea a râs. Părea mai relaxată decât o văzusem vreodată. Mai puțin îngrijorată în privința mea și în privința lui Gulliver.

– Se moare o grămadă în ea, de asemenea, am zis.

– Da.

– Ți-e frică de moarte?

Ea a părut încurcată:

– De bună seamă, mi-e o frică de moarte de moarte. Sunt catolică, una căzută în păcat. Moarte și vină. Asta-i tot ce am.

Catolicismul, am aflat, era o formă de creștinism pentru umanii cărora le plăceau poleiala cu foiță de aur, limba latină și sentimentul de vină.

– Ei bine, eu, unul, cred că te descurci de minune. Ținând cont că deja corpul tău a început un proces lent de deteriorare fizică, unul care va duce, în cele din urmă, la...

– În regulă, în regulă! Mersi! Destul despre moarte!

– Dar am crezut că îți place să te gândești la moarte. Am crezut că de-aia am văzut *Hamlet*.

– Îmi place moartea de pe scenă. Nu ca garnitură la o porție de *penne arrabiata*.

Așa că am vorbit și am băut vin roșu, în vreme ce oamenii veneau și plecau din restaurant. Ea mi-a spus despre modulul pe care o amăgiseră prin lingușiri să-l predea anul următor. „Viața civilizată timpurie în Marea Egee.”

– Tot încearcă să mă împingă din ce în ce mai departe în timp. Cred că-ncearcă să-mi spună ceva. Data viitoare o să fie „Diplodocii civilizați timpurii”.

A râs. Așa că am râs și eu.

– Ar trebui să publici romanul acela, am zis, încercând să schimb direcția. *Mai vast decât cerul*. E bun. Ce-am citit din el.

– Nu știu. Acela era un pic intim. Foarte personal. Aparținea epocii sale. Eram în neguri pe atunci. Asta a fost atunci când tu erai... ei bine, știi tu. Am depășit asta acum. Mă simt o persoană diferită acum. Aproape ca și cum m-aș fi măritat cu o persoană diferită, de asemenea.

– Ei bine, ar trebui să scrii din nou beletristică.

– O, știu și eu. E dificil să îți vină idei.

Nu am vrut să-i spun că aveam destul de multe idei pe care aș fi

putut să i le ofer.

– N-am mai făcut asta de ani buni, așa-i? a întrebat ea.

– Ce să facem?

– Să vorbim. Așa. Mi se pare ca și cum am fi la o primă întâlnire sau cam așa ceva. Într-un fel bun. Mă simt de parcă aş ajunge să te cunosc.

– Da.

– Doamne, a spus ea, căzând pe gânduri.

Era beată de-acum. Și eu la fel, deși eram abia la primul meu pahar.

– Prima noastră întâlnire, a continuat. Îți mai aduci aminte?

– Desigur. Desigur.

– A fost aici. Numai că pe atunci era un restaurant cu mâncare indiană. Cum se numea?... Taj Mahalul. Tu te răzgândiseși la telefon după ce eu nu fusesem prea impresionată de sugestia ta de a merge la Pizza Hut. Cambridge-ul nici măcar nu avea un local Pizza Express pe-atunci. Doamne... douăzeci de ani! Îți vine să crezi? Asta apropo de comprimarea timpului cu ajutorul memoriei. Îmi aduc aminte totul mai bine decât orice altceva. Eu am întârziat. Tu m-ai așteptat o oră. Afară, în ploaie. Am considerat asta ceva foarte romantic.

A privit departe, de parcă perioada de acum douăzeci de ani ar fi fost o chestie fizică, una care s-ar fi putut să stea la o masă din colțul încăperii. Și, în timp ce mă uitam fix în ochii aceia, care hoinăreau pe undeva, prin infinitul dintre trecut și prezent, dintre fericire și tristețe, mi-am dorit profund să fi fost eu persoana aceea despre care vorbea. Acela care sfidase ploaia și se udase până la piele cu două decenii în urmă. Dar nu eram acel om. Și nu aveam să fiu niciodată el.

Mă simțeam ca Hamlet. Habar nu aveam ce să fac.

– Probabil că te-a iubit, am spus.

Ea s-a oprit din visarea cu ochii deschiși. Era, brusc, în stare de alarmă:

– Ce?

– Eu, am spus, uitându-mă fix în jos la înghețata mea cu aromă de *limoncello* care se topea încetișor. Și *încă* te mai iubesc. La fel de mult pe cât te iubeam atunci. Doar că, știi tu, ne vedem pe noi, trecutul, la persoana a treia. Distanța creată de timp...

Ea mi-a luat mâna peste masă. A strâns-o. Pentru o secundă, am

putut să visez că eram profesorul Andrew Martin, la fel de ușor cum un grădinar de la televizor poate visa că el era Hamlet.

– Îți aduci aminte când obișnuiam să pariem pe Cam? m-a întrebat. Și atunci când ai căzut în apă... Doamne, eram atât de beți! Îți mai aduci aminte? Pe când mai eram încă aici, înainte să ți se facă oferta aia de la Princeton și să mergem în America. Chiar că ne-am distrat, așa-i?

Am dat din cap, aprobator, dar nu mă simțeam prea confortabil. Totodată, nici nu voiam să îl las pe Gulliver de capul lui prea mult. Am cerut nota.

– Ascultă, am spus, în timp ce ieșeam din restaurant, e ceva ce chiar mă simt obligat să îți spun...

– Ce? a întrebat ea, privind în sus, spre mine. Ținându-mă de braț în timp ce se înfiora din cauza vântului: Ce este?

Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii, încercând să-mi fac curaj, să-l descopăr pe undeva, în azot și oxigen. În mintea mea, am trecut în viteză peste informațiile pe care trebuia să i le ofer ei:

„Eu nu sunt de pe-aici.

De fapt, nici măcar nu sunt soțul tău.

Sunt de pe altă planetă, din alt sistem solar, dintr-o galaxie îndepărtată.”

– Chestia e că... ei bine, *chestia* e că...

– Cred c-ar trebui să traversăm, a spus Isobel, trăgându-mă de braț, în timp ce două siluete – o femeie care urla și un mascul – veneau spre noi pe trotuar. Așa am și făcut, traversând într-un unghi care încerca să creeze un echilibru între ascunderea spaimei și evitarea rapidă – acel unghi fiind, așa cum e pretutindeni în univers, de 48 de grade de la linia dreaptă pe care mersesem până atunci.

Pe la jumătatea traversării acelui drum fără de mașini, mi-am întors capul și am văzut-o. Zoë. Femeia de la spital pe care o întâlnisem în prima mea zi pe această planetă. Ea încă mai urla la un bărbat masiv, musculos, cu capul ras chilug. Bărbatul avea un tatuaj cu o lacrimă pe față. Mi-am amintit de mărturisirea ei despre dragostea sa pentru bărbații violenți.

– Îți spun, ai priceput greșit! Tu ești ăla nebunu'! Nu eu! Dar, dacă vrei să te plimbi de colo până colo ca o formă de viață primitivă, e-n regulă! Fă-o, rahat prost ce ești!

– Curvă arogantă și clefăitoare de mătărăngă!

Și chiar atunci ea m-a văzut pe mine.

Arta de a te detașa

- Tu ești! a spus Zoë.
- O cunoști? mi-a șoptit Isobel.
- Mi-e teamă că... da. De la spital.
- O, nu!
- Te rog, i-am spus bărbatului, fii drăguț!

Bărbatul se holba la mine. Capul lui ras, împreună cu tot restul corpului său, a venit spre mine.

- Și ce are asta a face cu tine, pe Pământul lui Dumnezeu?
- Pe Pământ, am răspuns, e drăguț să vezi că oamenii se înțeleg unii cu alții.

- Tu *ce*... fu-tu-i?
- Întoarce-te doar, a spus Isobel, neînfrică, și lasă pe toată lumea în pace. Serios vorbind, dacă vei face orice altceva, pur și simplu vei regreta dimineața.

Acela a fost momentul când el s-a întors spre Isobel și i-a luat fața în mâini, strângându-i rău de tot obrazii, distorsionându-i frumusețea. Mânia a izbucnit în mine în timp ce el îi spunea:

- Tacă-ți, dracului, gura, curvă băgăcioasă ce ești!

Isobel avea de-acum ochii bulbucăți de frică.

Existau, eram sigur, lucruri raționale care se puteau face aici, dar eu bătușem cale lungă de când trecusem dincolo de raționalitate.

- Lasă-ne în pace! am zis, uitând pe moment că, de fapt, cuvintele mele nu mai erau decât atât. Cuvinte.

El mi-a aruncat o privire și a izbucnit în râs. Și, odată cu râsul lui, a sosit și înfricoșătoarea cunoaștere a faptului că nu mai aveam nicio

putere, de niciun fel. Darurile îmi fuseseră luate. Eram, din toate punctele de vedere, cu nimic mai bine echipat pentru o bătaie cu un golan gigantic cu trupul modelat la sala de fitness decât profesorul de matematică uman mediu, care nu prea era echipat deloc în mod special.

El m-a bătut. Și a fost o bătaie pe cinste, ca la carte. Nu genul acela de bătaie precum aceea pe care mi-o trăsesse Gulliver și pe care alesesem s-o simt. Nu. Dacă ar fi existat o opțiune de a nu mai simți inelele de metal ieftine ale pumnului acelui bărbat în timp ce intrau în coliziune cu fața mea cu o forță de cometă, atunci aș fi optat pentru ea. Așa cum aș fi făcut doar câteva momente mai târziu, când eram pe sol, primind în plin stomac un șut cu piciorul care a întors pe dos mâncarea italienească nedigerată care sălășluia acolo, șut urmat de elementul final al punctuației brutalismului – lovitura de picior dată în cap. De fapt, mai degrabă un pas foarte apăsător.

După aceea, nu a mai fost nimic.

Doar beznă și *Hamlet*.

„Acesta fuse al tău soț. Privește numai ceea ce urmează!”

Am auzit-o pe Isobel tânguindu-se. Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar era greu de ajuns la cuvinte.

„Contrafăcuta, zugrăvita-nfățișare a doi frați.”

Auzeam sunetul unei sirene de poliție, înălțându-se și coborând, și știam că e pentru mine.

„Iată-ți și soțul, ca spicul cu mălură...”

M-am trezit, în ambulanță, și nu mai exista decât ea. Chipul ei deasupra mea, ca un soare pe care ochii îl pot suporta, și ea îmi mângâia mâna așa cum îmi mângâiasse mâna prima oară când o întâlnisem.

– Te iubesc, a spus ea.

Și în clipa aceea am știut care-i sensul iubirii.

Sensul iubirii era să te ajute să supraviețuiești.

Sensul ei era, de asemenea, să uiți de sens, de înțeles. Să încetezi să mai cauți și să începi să trăiești. Înțelesul era să ții de mână pe cineva la care ții și să trăiești înăuntrul prezentului. Trecutul și viitorul erau mituri. Trecutul era doar prezentul care murise, iar viitorul oricum nu va exista niciodată, pentru că, până când vom ajunge noi la el, trecutul se va fi transformat în prezent. Acesta, prezentul, era tot ce era. Mereu mișcătorul, mereu schimbătorul prezent. Și prezentul era capricios. Nu putea fi prins decât dacă

dădeai drumul, dacă te detaşai.

Aşa că m-am detaşat, am dat drumul.

Am dat drumul la tot ce exista în univers.

La tot, dar nu şi mâinii ei.

Activitate neuronală adaptativă

M-am trezit în spital.

Era pentru prima oară în viața mea când mă trezeam cu o durere fizică serioasă. Era noapte. Isobel stătuse o vreme cu mine și adormise pe un scaun de plastic. Dar i se spusese să meargă acasă. Așa că eram singur, cu durerea mea, simțind câtă neajutorare presupune să fii uman. Și am stat treaz în întuneric, îndemnând Pământul să se rotească mai repede și mai repede, astfel încât să se îndrepte din nou cu fața spre Soare. Pentru ca tragedia nopții să devină comedia zilei. Nu eram obișnuit cu noaptea. Desigur, o mai trăisem și pe alte planete, dar Pământul are cele mai întunecate nopți pe care mi-a fost dat să le trăiesc vreodată. Nu pe cele mai lungi, dar pe cele mai intense, profunde, pe cele mai pline de singurătate, pe cele mai frumoase în cel mai tragic mod cu putință. M-am îmbărbătat gândindu-mă la câteva numere prime aleatorii. 73. 131. 977. 1213. 83719. Fiecare dintre ele este precum iubirea, de neîmpărțit, decât cu unu și cu sine însuși. M-am chinuit să mă gândesc la numere prime mai mari. Se pare însă că până și competențele mele matematice mă abandonaseră.

Ei mi-au supus la teste coastele, ochii, urechile, interiorul gurii. Ei mi-au supus la teste creierul și inima. Inima mea nu a dat naștere niciunei îngrijorări, deși au considerat că patruzeci și nouă de bătăi pe minut era un picuț prea încet. În ceea ce privește creierul meu, ei au fost un pic îngrijorați în legătură cu lobul meu temporal median, de vreme ce părea să aibă loc acolo o neobișnuită activitate neuronală adaptativă.

– E ca și cum ar fi fost scos ceva din creierul tău, iar celulele tale ar

încerca să supra-compenseze, dar, în mod clar, absolut nimic nu a fost scos sau distrus. Dar e foarte ciudat!

Am dat din cap aprobator.

Desigur, ceva fusese scos, dar știam, de asemenea, că nu era ceva ce vreun doctor uman, de pe Pământ, ar fi fost vreodată capabil să înțeleagă.

Fusese un test dificil, dar îl trecusem. Eram ca orice alt uman. Așa că ei mi-au dat niște paracetamol și niște codeină pentru durerea care încă îmi mai pulsa în cap și pe față.

Într-un final, m-am dus acasă.

Ziua următoare, Ari a venit să-mi facă o vizită. Eram în pat. Isobel era la muncă, iar Gulliver era – cu adevărat, pare-se – la școală.

– Omule, arăți al naibii de groaznic!

Am zâmbit, am ridicat punga de mazăre congelată de pe o parte a capului meu:

– Ceea ce este o coincidență, într-adevăr, fiindcă mă și simt al naibii de groaznic.

– Ar fi trebuit să te fi dus la poliție.

– Ei bine, da, m-am gândit la asta. Isobel crede c-ar trebui s-o fac. Dar am o fobie mică-mititică față de polițiști. Știi tu, de când m-au arestat pentru că nu purtam nicio haină pe mine.

– Mda, da' nu poți să ai tot soiul de psihopați rătăcind de colo până colo și pulverizând pe oricine au ei chef.

– Nu, știu. Știu.

– Ia ascultă, amice, voiam doar să spun că a fost un gest măreț din partea ta. Un gest de gentleman de școală veche să-ți aperi soția așa și, știi tu, slavă ție pentru asta. M-a surprins. Nu c-aș vrea să te critic sau mai știu eu ce, dar habar n-aveam că erai genu' ăsta de tip în armură strălucitoare.

– Ei bine, m-am schimbat. E o mulțime de activitate în lobul meu temporal median. Cred că, probabil, are de-a face cu asta.

Ari părea neîncrezător:

– Păi, orice-o fi, începi să devii un om de onoare. Și asta-i o chestie rară printre matematicieni. În mod tradițional, mai mereu noi, fizicienii, am fost cei care-am avut cele mai mari *cojones*. Înțelegi ce vreau să spun?

M-am uitat multă vreme la Ari. Era un om bun, îmi dădeam seama de asta. Puteam să am încredere în el:

– Ascultă, Ari, mai știi chestia aia pe care aveam de gând să ți-o spun. În cafeneaua din colegiu?

– Când ai avut migrena aia?

– Da, am șovăit. Eram deconectat, așa că știam că aș fi putut să-i spun. Sau credeam c-aș fi putut: Eu sunt de pe altă planetă, din alt sistem solar, din altă galaxie.

Ari a izbucnit în râs. Era un hohot de râs tare, profund, fără nicio notă de îndoială:

– OK, ET, Extraterestrul, vasăzică acum o să vrei să „suni acasă”

14. Asta dac-om avea o conexiune care-ajunge până-n galaxia Andromeda.

– Casa mea nu-i din galaxia Andromeda. E cu mult mai departe. Mulți, mulți ani-lumină mai departe.

Această afirmație abia dac-a fost auzită de Ari, atât de tare râdea.

El s-a holbat la mine cu prefăcută lipsă de expresie:

– Păi, și-atunci cum ai ajuns aici? C-o navă cosmică? Printr-o gaură de vierme?

– Nu. Nu am călătorit în niciun mod convențional pe care tu l-ai putea înțelege. A fost vorba de o tehnologie bazată pe antimaterie. Casa mea e la o depărtare de-o eternitate, dar e, totodată, la doar o secundă distanță. Deși acum nu mă mai pot întoarce niciodată.

Nu era de niciun folos. Ari, un bărbat care credea în posibilitatea existenței vieții pe alte planete, tot nu putea accepta ideea chiar și atunci când aceasta stătea – sau, mai bine zis, zăcea – drept în fața lui.

– Vezi tu, aveam niște talente speciale, rezultat al tehnologiei. Darurile.

– Păi, dă-i drumu', atunci, a spus Ari, stăpânindu-și râsul, arată-mi!

– Nu pot. Nu mai am nicio putere acum. Sunt exact ca un uman.

Ari a găsit că această parte era amuzantă în mod cu totul și cu totul special. Mă enerva acum. Era totuși un om bun, dar oamenii buni pot fi enervanți, mi-am dat eu seama.

– Exact ca un uman! Ei bine, atunci înseamnă că ești terminat, așa-i?

Am dat aprobator din cap:

– Da. Cred că s-ar putea să fiu.

Ari a zâmbit, părând îngrijorat:

– Ascultă, asigură-te că vei continua să-ți iei toate pastilele. Nu doar analgezicele. Toate, da?

Am dat din cap aprobându-l. Credea că sunt nebun. Poate că ar fi fost mai ușor dacă aș fi putut să îi adopt și eu viziunea în ceea ce mă privește, iluzia că totul nu era decât o iluzie. Dacă într-o bună zi m-aș putea trezi crezând că totul nu era decât un vis!

– Ascultă! i-am spus. Am făcut cercetări în ceea ce te privește. Știu că înțelegi fizica cuantică și mai știu și că ai scris despre teoria simulării. Spui că există treizeci la sută șanse ca nimic din ce ne înconjoară să nu fie real. Mi-ai spus în cafenea că tu crezi în existența extraterestrilor. Așadar, știu că poți crede ceea ce-ți spun.

Ari a clătinat din cap, dar, cel puțin, nu mai râdea acum:

– Nu. Te înșeli. Nu pot crede una ca asta.

– E-n regulă, am spus, dându-mi seama că, dacă Ari nu voia să mă creadă, atunci Isobel n-are s-o facă niciodată. Doar Gulliver. Exista mereu Gulliver. Într-o bună zi aș putea să-i spun adevărul. Și-apoi? M-ar putea accepta ca tată știind că mințisem?

Era prins în capcană. Trebuia să mint și să continui să mint.

– Dar, Ari, am zis, dacă voi avea vreodată nevoie de o favoare, dacă o să am vreodată nevoie ca Gulliver și Isobel să stea la tine acasă – asta ar fi OK?

El a zâmbit:

– Sigur, amice, sigur.

Distribuția platikurtică

Ziua următoare, încă umflat de vânătaii, m-am întors la facultate.

Era ceva în legătură cu statul în casă, chiar și în compania lui Newton, care mă neliniștea. Nu mă tulburase niciodată înainte, dar acum era ceva care mă făcea să mă simt incredibil de singur. Așa că m-am dus să muncesc și mi-am dat seama de ce munca era atât de importantă pe Pământ. Te oprea să te mai simți singur. Dar singurătatea era totuși acolo pentru mine, așteptându-mă în biroul meu, unde m-am întors după ce mi-am ținut cursul despre modele distributive. Dar capul mă durea și trebuie să recunosc că am întâmpinat cu bucurie pacea din birou.

După o vreme, s-a auzit o bătaie în ușă. Am ignorat-o. Singurătatea minus durerea de cap reprezenta opțiunea pe care o preferam. Dar s-a auzit din nou. Și încă într-un asemenea fel, că am știut că urma să se audă și să se tot audă, așa că m-am ridicat în picioare și m-am dus la ușă. Și, după ceva timp, am și deschis-o.

O tânără era acolo.

Era Maggie.

Floarea sălbatică înflorită. Acea cu părul roșcat ondulat și buze pline. Își răsuca din nou părul pe deget. Respira profund și părea să inhaleze un tip diferit de aer – unul care conținea un afrodisiac misterios, promițător de euforie. Zâmbea.

–Așa...! a spus.

Am așteptat un minut restul propoziției, dar acesta nu a mai venit.

„Așa” era începutul, mijlocul și sfârșitul. Însemna ceva, dar nu aveam habar ce.

– Ce vrei? am întrebat-o.

Ea a zâmbit din nou. Și-a mușcat buza:

– Să discutăm despre compatibilitatea curbelor Gauss și despre modelele de distribuție platikurtică.

– Foarte bine.

– *Platikurtic*, a adăugat ea, trecându-și degetul în josul cămășii mele, spre pantaloni. Provine din limba greacă. *Platus* însemnând „plat”, iar *kurtos* însemnând... „care se umflă, care se bulbucă”.

– O!

Degetul ei a dansat, îndepărtându-se de mine:

– Așadar, „Jake LaMotta” [15](#), hai, să mergem!

– Numele meu nu este Jake LaMotta.

– Știu. Mă refeream la fața ta.

– O!

– Așa, prin urmare, mergem?

– Unde?

– La „Pălăria și Penele”.

Nu aveam habar despre ce vorbea. Sau într-adevăr, cine era ea, exact, pentru mine sau pentru bărbatul care fusese profesorul universitar Andrew Martin.

– În regulă, am spus, să mergem!

Și aceea a fost, chiar atunci și acolo. Prima mea greșală din ziua aceea. Dar în niciun caz și ultima.

„Pălăria și Penele“

Aveam să descopăr destul de curând că „Pălăria și Penele“ era un nume care te inducea în eroare. Acolo nu exista nicio pălărie și, fără discuție, nici măcar o pană. Acolo nu erau decât oameni într-o stare foarte avansată de ebrietate, cu fețe roșii care râdeau la propriile glume. Acela, aveam să descopăr curând, era un pub tipic. „Pubul“ era o invenție a umanilor care locuiau în Anglia, conceput să fie o compensare pentru faptul că erau umani obligați să trăiască în Anglia. Îmi cam plăcea locul.

– Hai să găsim un colțișor liniștit, mi-a spus ea, această tânără Maggie.

Erau o mulțime de colțișoare, așa cum par să fie întotdeauna în mediile făcute de umani. Locuitorii Pământului încă mai au cale lungă de străbătut până vor înțelege legătura dintre liniile drepte și formele acute de psihoză, care pot să explice de ce puburile păreau să fie pline cu oameni agresivi. Existau linii drepte care intrau una într-alta *peste tot*. Pe fiecare masă, pe fiecare scaun, la bar, la „păcănele“. (M-am interesat în legătură cu aceste mașinării. Se pare că se adresau bărbaților a căror fascinație pentru pătrățelele sclipitoare era cuplată cu o insuficientă înțelegere a teoriei probabilității.) Cu atât de multe colțuri dintre care să alegi, a fost o surpriză pentru mine să văd că ne așezăm lângă o bucată de zid dreaptă, continuă, la o masă ovală și pe taburete circulare.

– Aici e perfect! a spus ea.

– Este?

– Da.

- În regulă.
- Ce ți-ar plăcea să bei?
- Azot lichid, am răspuns, în mod nesocotit.
- Un whisky cu sifon?
- Da. Unul dintre acelea.

Și am băut și am stat de vorbă ca niște prieteni vechi, ceea ce cred că și eram. Deși modul ei de a aborda conversațiile era destul de diferit de acela al lui Isobel:

- Penisul tău e peste tot, a spus ea într-un anumit punct.

M-am uitat de jur împrejur:

- Este?
- Două sute douăzeci de mii de vizionări pe YouTube.
- Corect, am spus.

– L-au blurat, totuși. O mișcare destul de înțeleaptă, aș zice, bazându-mă pe experiența mea nemijlocită.

Și, zicând acestea, a râs încă și mai mult decât înainte. Era un râs care nu făcea nimic pentru a ușura durerea care mă împungea pe dinăuntru și pe dinafara feței.

Am schimbat tonul. Am întrebat-o ce însemna pentru ea să fie umană. Doream să pun întrebarea asta întregii lumi, dar, chiar atunci, ea avea să fie de ajuns. Așa că ea mi-a spus.

Castelul ideal

Ea a spus că să fii uman însemna să fii un copilăș în ziua de Crăciun care tocmai a primit un castel absolut magnific. Și pe cutie este o fotografie perfectă a acestui castel, iar tu vrei mai mult decât orice altceva pe lume să te joci cu castelul și cu cavalerii, și prințesele, pentru că aceea pare să fie o lume atât de perfect umană, numai că singura problemă e că, de fapt, castelul nu este construit. El e descompus în piesuțe complicate și, cu toate că există un manual de instrucțiuni, tu nu îl înțelegi. Și nici părinții tăi sau mătușa Sylvie nu îl înțeleg. Așa că, pur și simplu, rămâi plângând cu ochii la castelul ideal de pe cutie pe care nimeni nu va fi niciodată capabil să îl asambleze.

În altă parte

I-am mulțumit lui Maggie pentru această interpretare. Și apoi i-am explicat că eu credeam că înțelesul venea spre mine, cu cât îl uitam mai mult. După aceea, am vorbit o grămadă despre Isobel. Asta a părut s-o enerveze, și ea a schimbat subiectul:

– După asta, a întrebat ea, făcând cercuri cu degetul pe partea de sus a paharului ei cu degetul, o să mergem în altă parte?

Am recunoscut tonul acestui „în altă parte“. Avea exact aceeași frecvență ca și modul în care Isobel folosisese cuvântul „sus“ în sâmbăta anterioară.

– O să facem sex?

Ea a mai râs un pic. Râsul, mi-am dat seama, era sunetul care reverbera atunci când un adevăr se ciocnea de o minciună. Umanii există în interiorul propriilor iluzii, al propriilor amăgiri, iar râsul era o cale de ieșire – singurul pod posibil pe care îl aveau între ei și ceilalți. Acela și iubirea. Dar între mine și Maggie nu exista nici pic de iubire, vreau să știți asta.

În orice caz, s-a dovedit că urma să facem sex. Așa că am plecat și am mers pe jos vreo câteva străzi până când am ajuns la Willow Road și la apartamentul ei. Care, apropo, era cel mai dezordonat loc pe care îl văzusem vreodată și care nu era rezultatul direct al unei fisiuni nucleare. O super-grămadă de cărți, haine, sticle de vin goale, mucuri de țigară stinse, felii vechi de pâine prăjită și plicuri nedeschise.

Am aflat că numele ei complet era Margaret Lowell. Nu eram un expert în materie de nume pământene, dar tot știam că ăsta era

teribil de nepotrivit. Ar fi trebuit să se cheme Lana Curbăclopot sau Ashley Sexcreier sau cam așa ceva. În orice caz, se pare că nu o numisem niciodată Margaret. („Nimeni cu excepția providerului meu de internet nu mă strigă așa.”) Ea era Maggie.

Și Maggie, s-a vădit, era un uman neconvențional. Spre exemplu, când am întrebat-o despre religia ei, a spus că este „pitagoreică”. Ea „călătorise mult și bine”, expresie care e cea mai ridicolă dintre toate dacă aparții unei specii care nu și-a părăsit propria planetă decât pentru a-și vizita propria lună (și Maggie, s-a vădit, nu fusese nici măcar până acolo). În acest caz, abia dacă însemna că ea predase limba engleză în Spania, Tanzania și în diferite părți ale Americii de Sud vreme de patru ani înainte de a se reîntoarce în țară pentru a studia matematica. Ea părea să aibă, totodată, un sentiment teribil de redus al rușinii față de propriul corp, judecând după standardele umane, și lucrase ca dansatoare erotică pentru a-și plăti studiile universitare.

Ea a dorit să facem sex pe podea, ceea ce reprezenta un mod foarte inconfortabil de a-l face. În timp ce ne dezbrăcam unul pe altul, ne-am sărutat, dar nu a fost genul de sărutat care te aducea mai aproape, genul la care Isobel era atât de bună. Acesta era un sărut auto-referențial, sărutat de dragul sărutatului, dramatic și rapid și pseudo-intens. Și mai și durea, pe deasupra. Fața îmi era încă sensibilizată și mă durea, iar meta-săruturile lui Maggie nu prea păreau să țină cont de posibilitatea existenței durerii. Și apoi eram goi și totul a început să pară, mai degrabă, un soi de luptă decât orice altceva. M-am uitat la chipul ei și la gâtul ei, și la sânii ei, și mi-au adus aminte de fundamentala straniețe a trupului uman. Cu Isobel, nu mă simțisem niciodată de parcă m-aș fi împreunat cu un extraterestru, dar cu Maggie nivelul de exotic se învecina cu teroarea. Există și plăcere fiziologică, și încă destul de multă uneori, dar era un soi de plăcere anatomică foarte precis localizată. I-am mirosit pielea și mi-a plăcut mirosul acesteia, o combinație de loțiune cu aromă de nucă de cocos și bacterii, dar mintea mea se simțea îngrozitor, dintr-un motiv care îngloba mai mult decât doar durerea mea de cap.

Aproape imediat după ce am început să facem sex, am avut o senzație de greață din stomac, de parcă s-ar fi modificat în mod dramatic altitudinea la care mă aflam. M-am oprit. M-am îndepărtat de ea.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

– Nu știu. Dar ceva-ceva s-a întâmplat. Simt că toată chestia asta e o greșeală. Îmi dau seama că nu vreau să am un orgasm chiar acum.

– Cam târzior pentru o criză de conștiință.

Chiar nu știam care era problema. În fond, nu era vorba decât de sex.

M-am îmbrăcat și am descoperit că aveam patru apeluri pierdute pe telefonul mobil.

– La revedere, Maggie.

Ea a mai râs un pic:

– Transmite-i toată dragostea mea soției tale!

Nu aveam habar de ce era amuzant, dar am hotărât să fiu politicos și am râs, la rândul meu, în timp ce pășeam afară, în aerul răcoros al serii care era contaminat, poate, cu ceva mai mult dioxid de carbon decât observasem înainte.

Locuri de dincolo de logică

– Ai ajuns târziu acasă, mi-a spus Isobel. Mi-am făcut griji. Am crezut că, poate, o fi venit după tine bărbatul acela.

– Ce bărbat?

– Bruta care ți-a zdrobit fața.

Era acasă, în livingul ai cărui pereți erau căptușiți de cărți de istorie și matematică. În special, matematică. Ea punea stilouri într-un bol. Se uita fix la mine, cu asprime. Apoi s-a mai înmuiat un pic:

– Cum ți-a fost ziua?

– O, am spus, punându-mi jos geanta, a fost în regulă. Am predat ceva. M-am întâlnit cu niște studenți. Am făcut sex cu o persoană. Studenta mea. Acea pe care o cheamă Maggie.

E amuzant, dar am avut senzația că aceste cuvinte aveau să mă ducă undeva, într-o vale periculoasă, dar tot le-am spus. Lui Isobel, între timp, i-a luat un pic să proceseze această informație, până și după standardele umane. Senzația de greață din stomac nu dispăruse. Ba, mai mult, se intensificase.

– Asta nu-i o glumă prea amuzantă.

– Nu încercam să fiu amuzant.

Ea m-a studiat vreme îndelungată. Apoi a scăpat pe podea un stilou căruia i-a sărit capacul și a împrăștiat cu cerneală.

– Despre ce vorbești?

I-am spus din nou. Partea de care părea interesată în cel mai mare grad era ultima parte, aceea despre mine făcând sex cu Maggie. Într-adevăr, ea era atât de interesată, că a început să respire repede și profund, și a aruncat bolul cu stilouri în direcția capului meu. Apoi

a început să plângă.

– De ce plânger? am întrebat-o, dar cam începeam să înțeleg de ce.

M-am dus mai aproape de ea. Și acela a fost momentul în care ea s-a lansat într-un atac asupra mea, cu mâinile mișcându-i-se pe cât de repede o permit legile care guvernează mișcările anatomice. Unghiile ei mi-au zgâriat fața, adăugându-i răni proaspete. Apoi, ea a stat, pur și simplu, pe loc, uitându-se la mine, de parcă ea însăși ar fi fost acoperită de răni. Unele invizibile.

– Îmi pare rău, Isobel, trebuie să înțelegi că nu mi-am dat seama că aș fi făcut ceva rău. Toate astea-s noi pentru mine. Tu nici nu ai habar cât de străine, ca de pe altă planetă, sunt toate astea pentru mine. Știu că este greșit, din punct de vedere moral, să iubești o altă femeie, dar eu nu o iubesc. A fost doar plăcere. Așa cum un sandvici cu unt de arahide e doar plăcere. Tu nici nu îți dai seama de complexitatea și ipocrizia acestui sistem care...

Ea se opri. Respirația i s-a rărit și a devenit mai profundă, iar prima ei întrebare a devenit și singura ei întrebare:

– Cine e ea? Și apoi: Cine e ea? Și, la puțin timp după aceea: Cine e ea?

Ezitam să-i răspund. Să vorbești cu un uman la care ții, mi-am dat seama, era ceva atât de plin de pericole ascunse, că era o minune că oamenii își mai băteau capul să vorbească în vreun fel. Aș fi putut să mint. Aș fi putut să retractez totul. Dar am priceput că minciuna, deși esențială pentru a face ca o persoană să rămână îndrăgostită de tine, nu era exact lucrul pe care îl pretindea iubirea mea. Aceasta pretindea adevărul.

Așa că am spus, în cele mai simple cuvinte pe care le-am putut găsi:

– Nu știu. Dar nu o iubesc. Eu te iubesc pe tine. Nu mi-am dat seama că-i o chestie chiar atât de importantă. Am cam știut-o cumva, în timp ce se întâmpla totul. Stomacul meu mi-a transmis-o, într-un mod în care nu mi-o transmite niciodată când vine vorba de untul de arahide. Și apoi m-am oprit.

Singura dată când dădusem peste conceptul de infidelitate fusese în revista *Cosmopolitan*, iar ei chiar nu făcuseră destule pentru a-l explica așa cum se cuvine. Ei doar scriseseră, oarecum, că depinde de context și, nu știu dacă înțelegi, dar era un concept mult prea străin, mult prea de pe altă planetă pentru ca eu să-l pot pricepe. Era ca și cum ai încerca să-l faci pe un uman să înțeleagă vindecarea

transcelulară.

– Îmi pare rău!

Ea nu mă asculta. Ea își avea propriile lucruri de spus:

– Nici măcar nu mai știu cine ești. Habar n-am cine ești. Nicio idee. Dacă tu chiar ai făcut una ca asta, atunci ești un extraterestru pentru mine...

– Sunt? Ascultă, Isobel, ai dreptate. Chiar sunt. Eu nu sunt de aici. Eu nu am mai iubit niciodată înainte de tine. Toate astea sunt noi-nouțe pentru mine. Sunt un amator când vine vorba de toate astea. Ascultă, eu eram nemuritor, nu puteam să mor, nu puteam să simt durerea, dar am renunțat la...

Ea nici măcar nu mă mai asculta. Era la o galaxie întreagă depărtare.

– Tot ce știu, tot ce știu dincolo de orice îndoială e că vreau divorțul. Chiar îl vreau. Asta este ceea ce vreau. Tu ne-ai distrus. Tu l-ai distrus pe Gulliver. Din nou.

În acest moment a apărut Newton, dând din coadă pentru a încerca să mai potolească, să mai calmeze starea de spirit.

Isobel l-a ignorat pe Newton și a început să se îndepărteze de mine. Ar fi trebuit s-o las să plece, dar, în mod bizar, nu am putut. Am ținut-o de încheietura mâinii.

– Rămâi! i-am spus.

Și apoi s-a întâmplat. Brațul ei s-a îndreptat spre mine cu o forță feroce, mâna ei încheștată, un adevărat asteroid care se grăbea spre planeta care era fața mea. Nu a fost o palmă sau o zgârietură de data asta, ci o ditamai *lovitura*. Aici să fi fost punctul în care se termina dragostea? Cu o rană peste o rană, peste o rană?

– Acum o să părăsesc casa. Și, când mă voi întoarce, vreau ca tu să fi dispărut deja. Înțelegi? Dispărut. Vreau să pleci afară de-aici, afară din viețile noastre. A luat sfârșit. Totul. Totul a luat sfârșit. Am crezut că te-ai schimbat. Am crezut, sincer, că ai devenit altcineva. Și ți-am permis să intri din nou în inima mea! Ce idioata dracului!

Mi-am ținut mâna pe față. Încă mă durea. Am auzit pași care se îndepărtau de mine. Ușa deschizându-se. Ușa închizându-se. Eram, din nou, singur cu Newton.

– Acum chiar c-am făcut-o de oaie! am spus.

El a părut să fie de acord, dar nu îl mai puteam înțelege. Aș fi putut, la fel de bine, să fiu orice uman care-ar fi încercat să-și înțeleagă câinele. Dar el părea să fie și altfel, nu doar trist, în timp ce

lătra în direcția livingului și a drumului de dincolo de casă. Lătratul lui părea să aibă mai puțin de-a face cu condoleanțele și mai mult cu o avertizare. M-am dus să mă uit afară pe fereastra livingului. Nu era nimic de văzut. Așa că l-am mângâiat pe Newton de câteva ori, i-am oferit scuzele mele, care nu aveau niciun rost, și am părăsit casa.

Partea a III-a
„Rănitul cerb mai sus decât toți
saltă“ 16

*Ține de perfecțiunea a tot ce e uman că omul nu-și poate
îndeplini dorințele decât trecând prin opusul lor.*
SØREN KIERKEGAARD, *Teamă și cutremurare*

O întâlnire cu Winston Churchill

M-am îndreptat spre cel mai apropiat magazin, un loc luminat strălucitor și nepăsător numit Tesco Metro. Mi-am cumpărat o sticlă de vin australian.

Am mers pe o cărare circulară și l-am băut, cântând „God Only Knows”. Era liniște. M-am așezat lângă un copac și am terminat sticla.

M-am dus și mi-am cumpărat alta. M-am așezat pe o bancă din parc, lângă un bărbat cu o barbă mare. Era bărbatul pe care îl văzusem și înainte. În prima mea zi. Acela care mă numise Iisus. Era îmbrăcat cu același impermeabil murdar și avea același damf. De data aceasta mi s-a părut fascinant. Am stat acolo o vreme, studiind temeinic toate aromele diferite – alcool, transpirație, tutun, urină, infecție. Era un miros uman unic și, mai degrabă, minunat în felul său propriu și trist.

– Nu știi de ce oamenii nu fac asta, am spus, pornind o conversație.

– Ce să facă?

– Știi tu, să se îmbete. Să stea pe o bancă în parc. Pare un mod bun de a-ți rezolva problemele.

– Mă iei la mișto, gagiule?

– Nu. Îmi place. Și ție îți place, în mod evident, sau altfel n-ai mai face-o.

Desigur, asta era un pic necinstit din partea mea. Umanii făceau mereu lucruri pe care nu le plăcea să le facă. De fapt, în conformitate cu cea mai bună estimare a mea, în orice moment dat, doar 0,3

procente dintre umani făceau, în mod activ, ceva ce le plăcea să facă și, chiar și când o făceau, simțeau o cantitate arzătoare de vină în legătură cu asta și își promiteau, cu râvnă, lor înșiși că se vor reîntoarce la a face ceva oribil de neplăcut foarte, foarte curând.

O pungă de plastic albastră plutea, dusă de vânt. Bărbosul și-a răsucit o țigară. Avea degete tremurătoare. Nervi degradați.

– N-ai nicio alegere de făcut în dragoste și-n viață, a spus el.

– Nu. E adevărat. Chiar și atunci când crezi că ai niște alegeri de făcut, nu ai, de fapt. Dar credeam că umanii încă mai subscriu la iluzia că ar avea liber-arbitru?

– Nu io, șefu'. Și apoi a început să cânte, într-un bariton bombănit cu o frecvență foarte joasă: „*Ain't no sunshine when she's gone...*” („Nici soarele nu mai strălucește când ea nu-i...”) Cum te cheamă?

– Andrew, am spus. Oarecum.

– Ce te supără? Ai fost bătut? Fața ta arată ca un rahat.

– Da, în multe feluri. Am avut pe cineva care mă iubea. Și era cel mai de preț lucru, această iubire. Îmi dădea o familie. Mă făcea să mă simt ca și cum aveam un loc al meu undeva. Că aparțineam. Și am distrus-o.

El și-a aprins o țigară, care îi atârna din față ca o antenă amortiță.

– Zece ani am fost căsătoriți eu și nevastă-mea. Apoi mi-am pierdut slujba și ea m-a părăsit în aceeași săptămână. Atunci m-am luat de băut și a început și picioru' să mi se pună-mpotrivă.

El și-a ridicat pantalonii. Piciorul lui stâng era umflat și purpuriu. Și violet. Vedeam că se aștepta să fiu dezgustat.

– Tromboflebită. Agonie dată naibii, asta-i. Agonie *dată dracului* de a naibii ce-i. Și-o să mă și ucidă, 'tu-i mama ei, într-una din zilele astea.

El mi-a trecut țigara. Am inhalat. Știam că n-o să-mi placă, dar tot am inhalat.

– Cum te cheamă? l-am întrebat.

El a râs:

– Winston futu-i Churchill.

– O, ca pe prim-ministrul din timpul războiului. L-am urmărit cum își închide ochii și suge din țigara lui: De ce *chiar* fumează oamenii?

– Nicio idee. Întreabă-mă altceva.

– În regulă, atunci. Cum faci față dacă iubești pe cineva care te

urăște? Cineva care nu mai vrea să te mai vadă vreodată.

– Dumnezeu știe!

A tresărit. Era în agonie. Îi observasem durerea din prima zi, dar acum îmi doream să fac ceva în legătura cu ea. Băusem suficient încât să cred că aș fi putut s-o fac sau, măcar, pentru a uita că nu puteam.

El era pe punctul de a-și răsuci la loc pantalonii, dar, văzând durerea care exista în el, i-am spus să aștepte un moment. Mi-am așezat mâna pe picior.

– Ce faci?

– Nu-ți face griji. E o procedură simplă de transfer de bioconfigurație, care presupune inversarea-apoptozei și are efect la nivel molecular pentru a restaura și a recrea celule bolnave sau moarte. Ție o să ți se pară ca o magie, dar nu e.

Mâna mea a stat acolo și nu s-a întâmplat nimic. Și a tot continuat să nu se întâmple nimic. Părea foarte departe de magie.

– Cine ești?

– Sunt un extraterestru. Considerat un eșec nefolositor în două galaxii.

– Ei bine, ai putea să-ți iei afurisita aia de mână de pe piciorul meu?

Mi-am retras mâna:

– Îmi pare rău. Cu adevărat. Am crezut că încă mai am capacitatea de a te vindeca.

– Te știu, a zis.

– Ce?

– Te-am mai văzut înainte.

– Da. Știu. Am trecut pe lângă tine, în prima mea zi în Cambridge. S-ar putea să-ți aduci aminte. Eram gol pușcă.

El s-a lăsat pe spate, înclinându-și capul:

– Neh. Neh. N-a fost asta. Te-am văzut azi.

– Nu cred c-ai făcut-o. Sunt destul de sigur că te-aș fi recunoscut.

– Neh. Cu siguranță azi. Vezi tu, țin bine minte fețele.

– Eram cu cineva? O tânără? Cu părul roșcat?

El s-a gândit:

– Neh. Nu erai decât tu.

– Unde eram?

– O, erai pe... lasă-mă să mă gândesc... Trebuie că erai pe

Newmarket Road.

– Pe Newmarket Road?

Știam numele, pentru că acolo locuia Ari, dar nu fusesem niciodată eu însumi pe strada aceea. Nu astăzi. Nu vreodată. Deși, desigur, era destul de probabil ca Andrew Martin – originalul Andrew Martin – să fi fost pe acolo de multe ori. Da, asta trebuia să fi fost. El le confunda.

– Cred că s-ar putea să fii un pic derutat.

El a clătinat din cap:

– Tu erai, tu erai, pe bune. Azi-dimineață. Poate mai spre prânz. Nicio vorbuliță din astea nu-i minciună.

Și, zicând acestea, omul s-a ridicat în picioare și a mers șontâc-șontâc, îndepărtându-se încetișor de mine, și lăsând în urmă o dâră de fum și alcool.

Un nor a trecut prin fața soarelui. M-am uitat în sus, la cer. Prin minte îmi trecea un gând la fel de întunecat ca umbra. M-am ridicat în picioare. Am scos telefonul din buzunar și l-am sunat pe Ari. În cele din urmă, a răspuns cineva. Era o femeie. Respira greu, aspirându-și mucozitățile nazale, și se lupta să transforme zgomotul în cuvinte coerente.

– Bună, Andrew la telefon. Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu Ari.

Și atunci cuvintele au sosit, într-o succesiune morbidă:

– El e mort, el e mort, el e *mort*.

Înlocuitorul

Am luat-o la fugă.

Am lăsat vinul și am fugit pe cât de repede am putut, dintr-o parte într-alta a parcului, de-a lungul străzilor, peste drumuri principale, abia-abia gândindu-mă la trafic. Îmi provoca durere această fugă. Făcea să mă doară genunchii, șoldurile, inima și plămânii. Toate aceste componente, amintindu-mi că, într-o bună zi, ele se vor deteriora complet. Totodată, ea agrava, cumva, diferitele suferințe și dureri faciale care mă chinuiau. Dar, mai ales, mintea mea era tulburată de neliniște.

Asta este vina mea. Asta nu avea nimic de-a face cu ipoteza Riemann, ci totul cu faptul că îi spuseseam lui Ari adevărul despre locul de unde veneam. El nu mă crezuse, dar despre asta era vorba. Fusesem capabil să îi spun, fără să primesc nicio agonie cu nuanțe violet drept avertisment. Ei mă deconectaseră, dar probabil că încă mă mai priveau și mă ascultau, ceea ce însemna că, probabil, mă puteau auzi și acum.

– Nu faceți asta! Nu-i răniți pe Isobel sau pe Gulliver. Ei nu știu absolut nimic.

Am ajuns la casa unde, până în dimineața aceea, locuisem cu oamenii pe care ajunsesem să-i iubesc. Am străbătut aleea acoperită cu pietriș în timp ce pietricelele îmi scârțâiau sub tălpi. Mașina nu era acolo. M-am uitat prin fereastra livingului, dar nu era niciun semn al cuiva. Nu aveam nicio cheie, așa că am sunat la sonerie.

Am stat în picioare și am așteptat, întrebându-mă ce aș fi putut face. După o vreme, ușa s-a deschis, dar tot nu puteam să văd pe

nimeni. Oricine o fi deschis ușa, în mod clar, nu dorea să fie văzut.

Am pășit în casă. Am trecut pe lângă bucătărie. Newton dormea în coșul lui. M-am dus până la el și l-am zgâlțâit ușurel:

– Newton! Newton! Dar el a rămas adormit, respirând profund și fiind, în mod misterios, imposibil de trezit.

– Sunt aici, a spus o voce care venea din living.

Așa că am urmat-o, acea voce familiară, până când am ajuns acolo și am văzut un bărbat care stătea pe canapeaua purpurie picior peste picior. Mi-a fost, numaidecât, familiar – într-adevăr, nu ar fi avut cum să-mi fie mai familiar de atât –, dar, cu toate acestea, în același timp, vederea lui mă îngrozea.

Pentru că eram eu însumi acela la care priveam.

Hainele lui erau diferite (jeanși în locul pantalonilor de doc, un tricou în loc de cămașă, teniși în locul pantofilor), dar era, în mod categoric, în forma lui Andrew Martin. Părul pe jumătate castaniu, cu cărare naturală. Ochii obosiți și aceeași față, cu excepția faptului că vânătăile erau absente.

– *Snap*, „și eu am una la fel!” a spus el zâmbind. Așa zic ei pe-aici, nu-i așa? Știi tu, când joacă jocuri de cărți. *Snap*! Suntem gemeni monozigotici, identici.

– Cine ești?

S-a încruntat, de parcă aș fi pus așa o întrebare simplă, că nici măcar nu s-ar fi cuvenit să i se răspundă:

– Sunt înlocuitorul tău.

– Înlocuitorul meu?

– Asta e ce-am spus. Sunt aici pentru a face ceea ce tu ai fost incapabil să faci.

Inima mea a luat-o la galop:

– Ce vrei să spui?

– Să distrug informații.

Teama și mânia sunt, uneori, același lucru:

– Tu l-ai omorât pe Ari?

– Da.

– De ce? El nu știa că ipoteza Riemann fusese demonstrată.

– Nu. Știu asta. Mi s-au dat însă niște instrucțiuni mai extinse decât ție. Mi s-a spus să îi distrug pe toți cei cărora le-ai spus – el s-a gândit un pic pentru a găsi cuvântul potrivit – despre *originile* tale.

– Așadar, ei m-au ascultat? Au spus că sunt deconectat.

El a arătat spre mâna mea stângă, unde, în mod evident, încă mai sălășluia tehnologie:

– Ei ți-au luat *ție* puterile, dar nu și le-au retras pe ale lor. Ascultă uneori. Verifică.

M-am holbat la ea. La mâna mea. Părea, dintr-odată, un dușman.

– De cât timp ești aici? Pe Pământ, vreau să spun.

– Nu de mult.

– Cineva a pătruns în casa asta acum câteva nopți. A accesat computerul lui Isobel.

– Eu am fost ăla.

– Păi, și-atunci de ce această întârziere? De ce nu ți-ai terminat treaba în noaptea aceea?

– Tu erai aici. Nu am vrut să te rănesc. Niciun vonnadorian nu a omorât un alt vonnadorian. Nu direct.

– Ei bine, nu mai sunt, cu adevărat, un vonnadorian. Sunt un uman. Paradoxul este că sunt la ani-lumină depărtare de casă, și, cu toate acestea, simt că asta este casa mea. E ceva ciudat să simți asta. Așadar, ce ai mai făcut? Unde ai locuit?

El a ezitat, a înghițit cu greu:

– Am locuit cu o femeală.

– O femeală umană? O femeie?

– Da.

– Unde?

– În afara Cambridge-ului. Un sătuc. Ea nu îmi știe numele. Crede că mă cheamă Jonathan Roper. Am convins-o că suntem căsătoriți.

Am râs. Râsul a părut să-l surprindă:

– De ce râzi?

– Nu știu. Am căpătat simțul umorului. ăsta e unul dintre lucrurile care s-au întâmplat de când mi-am pierdut darurile.

– O să-i omor, știi asta?

– Nu. De fapt, nu știu. Le-am spus gazdelor că nu are niciun sens să facă una ca asta. Probabil că ăsta a fost cam ultimul lucru pe care li l-am spus. Ei au părut că m-au înțeles.

– Mi s-a spus s-o fac și asta este ceea ce o să fac.

– Dar nu crezi că n-are niciun rost, că nu există niciun motiv să o faci?

El a oftat și a clătinat din cap:

– Nu, nu cred asta, a spus, cu o voce care era a mea, numai că mai

joasă și, cumva, mai monotonă. Nu văd nicio separare. Am trăit cu un uman doar pentru câteva zile, dar am văzut violența și ipocrizia care curg prin această specie.

– Da, dar există și binele în ei. Foarte mult bine.

– Nu. Nu-l văd. Ei pot sta și să se uite la trupuri umane moarte pe ecranele televizoarelor și să nu simtă absolut nimic.

– Așa am considerat și eu la început, dar...

– Pot conduce o mașină 48 de kilometri în fiecare zi și, totodată, să se simtă bine în pielea lor pentru că au reciclat vreo câteva borcane de gem goale. Pot vorbi despre cum pacea e un lucru tare bun, dar să glorifice, totodată, războiul. Pot disprețui un om care își ucide nevasta cuprins de mânie, dar îl pot venera pe soldatul indiferent care aruncă o bombă și omoară o sută de copii.

– Da, e vorba de o logică defectuoasă aici, sunt de acord cu tine, dar eu cred cu adevărat că...

El nu mă asculta. S-a ridicat în picioare de-acum, holbându-se la mine cu ochi hotărâți în vreme ce măsura cu pasul camera și își ținea discursul:

– Ei cred că Dumnezeu e mereu de partea lor, chiar dacă partea lor nu se înțelege deloc cu restul speciei lor. Ei nu dețin niciun mijloc de a se împăca, practic, cu ceea ce reprezintă, din punct de vedere biologic, cele mai importante două evenimente care li se întâmplă – procrearea și moartea. Ei pretind să știe că banii nu pot cumpăra fericirea, dar, cu toate acestea, ar alege banii în locul fericirii de fiecare dată. Ei celebrează mediocritatea cu fiecare ocazie care li se ivește și adoră să vadă nefericirile altora. Trăiesc pe această planetă de mai bine de o sută de mii de generații și, cu toate acestea, încă nu au nicio idee cine sunt cu adevărat sau cum ar trebui, cu adevărat, să trăiască. De fapt, ei știu mai puține acum decât știau pe vremuri.

– Ai dreptate, dar nu crezi că există ceva frumos în toate aceste contradicții uneori misterioase?

– Nu. Nu, nu cred asta. Ce cred eu e că voința lor violentă i-a ajutat să domine lumea și s-o „civilizeze”, dar că acum nu mai au niciun loc unde să se ducă, așa că lumea umană s-a întors împotriva ei înseși. E un monstru care se ospătează cu carnea propriilor mâini. Și ei tot nu văd monstrul sau, dacă îl văd, nu văd că sunt înăuntrul lui, molecule în interiorul bestiei.

M-am uitat la rafturile de cărți:

– Ai citit poezia umană? Umanii își înțeleg aceste căderi.

El tot nu mă asculta:

– S-au pierdut pe ei înșiși, dar nu și ambițiile lor. Să nu crezi că ei nu ar părăsi acest loc dacă ar avea ocazia. Încep să își dea și ei seama că există viață acolo, departe, că *noi* sau ființe asemenea nouă sunt acolo, departe, și nu se vor opri aici. Vor dori să exploreze și, pe măsură ce înțelegerea lor matematică se va extinde, în cele din urmă, vor fi capabili să și facă asta. Ne vor găsi, în cele din urmă, și, când o vor face, nu vor dori să devină prietenii noștri, chiar dacă ei cred – așa cum fac mereu – că scopurile lor sunt perfect binevoitoare. Vor găsi ei un motiv pentru a distruge sau a subjuga alte forme de viață.

O fată în uniformă de școală a trecut prin fața casei. Nu peste multă vreme, și Gulliver avea să se întoarcă acasă.

– Dar nu există nicio legătură între uciderea acestor oameni și frânarea progresului. Îți promit eu. Nicio legătură.

El s-a oprit din măsurarea camerei cu piciorul și a venit spre mine, aplecându-se spre fața mea:

– Legături? Las' că-ți spun eu cum stă treaba cu legăturile... Un fizician german amator lucrează într-un birou de patente din Berna, în Elveția. El născocеște o teorie care, o jumătate de secol mai târziu, va conduce la distrugerea unor întregi orașe japoneze, împreună cu mare parte din populația lor. Soți, soții, fii, fiice. El nu vrea ca această legătură să se formeze, dar asta nu o împiedică să se formeze.

– Vorbești despre ceva foarte diferit.

– Nu. Nu, nu vorbesc despre ceva diferit. Aceasta este o planetă unde o visare cu ochii deschiși poate să sfârșească în moarte, și unde matematicienii pot cauza o apocalipsă. Asta este opinia mea despre umani. E, cu ceva, diferită de a ta?

– Umanii totuși învață despre greșelile metodelor lor, am spus, și le pasă mai mult unora de alții decât crezi tu.

– Nu. Știu că le pasă unul de altul atunci când celălalt în cauză e asemenea lor sau trăiește sub același acoperiș cu ei, dar orice deosebire înseamnă un pas mai departe de empatia lor. Ei găsesc că e ridicol de ușor să se certe între ei, să nu se mai iubească. Imaginează-ți numai ce ne-ar face nouă, dacă ar putea.

Desigur, îmi imaginasem deja asta și eram eu însumi speriat de răspuns. Simțeam că slăbesc. Mă simțeam obosit și nedumerit.

– Dar noi am fost trimiși aici să-i omorâm. Ce ne face să fim mai buni?

– Noi acționăm ca rezultat al logicii, al gândirii raționale. Suntem

aici pentru a conserva, chiar pentru a-i conserva pe umani.
Gândește-te numai! Progresul este ceva foarte periculos pentru ei.
Băiatul trebuie ucis, chiar dacă femeia poate fi salvată. Băiatul știe.
Tu însuși i-ai spus.

- Faci o mică greșeală.
- Care anume este greșeala mea?
- Nu poți omorî fiul unei mame fără să ucizi și mama.
- Vorbești în parabole. Ai devenit ca unul dintre ei.

M-am uitat la ceas. Era patru și jumătate. Gulliver avea să se întoarcă acasă din clipă în clipă. Am încercat să mă gândesc la ce trebuia să fac. Poate celălalt „eu” avea dreptate. Ei bine, nici nu exista măcar un „poate”. El *avea* dreptate: umanii nu pot dirija foarte bine progresul și nu sunt nici prea buni când vine vorba să-și înțeleagă locul în lume. Ei erau, în ultimă instanță, un mare pericol pentru ei înșiși, dar și pentru alții.

Așa că am dat aprobator din cap, m-am dus spre el și m-am așezat pe canapeaua purpurie. Mă simțeam treaz de-acum, nu mai eram beat, și pe deplin conștient de durerea mea.

- Ai dreptate, am spus. Ai dreptate. Și vreau să te ajut.

Un joc

– Știu că ai dreptate, i-am spus pentru a șaptesprezecea oară, privindu-l drept în ochi, numai că eu am fost slab. Recunosc asta acum, în fața ta. Am fost și rămân incapabil să mai rănesc vreun alt uman, în special pe aceia cu care am locuit. Dar ceea ce mi-ai spus mi-a amintit de țelul meu original. Nu sunt capabil să duc la îndeplinire acea însărcinare și nici nu mai am darurile necesare pentru a o face, dar, în egală măsură, îmi dau seama că sarcina trebuie dusă la îndeplinire, așa că, într-un fel, sunt recunoscător că ești aici. Am fost un prost. Am încercat și am dat greș.

Jonathan s-a lăsat pe spate pe canapea și m-a cercetat. S-a holbat la vânătăile mele și a mirosit aerul dintre noi:

– Ai băut alcool.

– Da. Am fost corupt. Este foarte ușor, găsesc eu, să dezvolt unele dintre obiceiurile lor când trăiești ca un uman. Am băut alcool. Am făcut sex. Am fumat țigări. Am mâncat sandviciuri cu unt de arahide și le-am ascultat muzica lor simplă. Am simțit multe dintre plăcerile grosolane pe care le pot simți ei, precum și durerea emoțională și fizică. Dar, în ciuda coruperii mele, a mai rămas încă suficient din mine însumi, a mai rămas suficient din eul meu curat rațional pentru a ști ce trebuie făcut.

El mă privea. El mă credea, deoarece fiecare cuvânt pe care îl spuneam reprezenta adevărul.

– Mă consolează să aud asta.

Nu am irosit niciun moment:

– Acum, ascultă-mă! Gulliver se va întoarce în curând acasă. N-o

să fie într-o mașină sau pe vreo bicicletă. O să meargă pe jos. Îi place să meargă pe jos. O să-i auzim pașii pe pietriș și apoi o să-i auzim cheia în ușă. În mod normal, se îndreaptă direct spre bucătărie să-și ia ceva de băut și un castron cu cereale. Mănâncă vreo trei castroane de cereale pe zi. În orice caz, asta e irelevant. Ce e relevant e că va intra prima oară în bucătărie.

Jonathan era foarte atent la tot ce îi spuneam. Părea straniu, chiar îngrozitor, să-i ofer aceste informații, dar chiar nu mă puteam gândi la niciun alt mod.

– Vei dori să acționezi repede, am spus, de vreme ce mama lui va veni curând acasă. De asemenea, există șansa ca el să fie surprins să te vadă. Înțelegi, mama lui m-a aruncat afară din casă pentru că i-am fost necredincios. Sau, mai degrabă, credința pe care am avut-o pentru ea nu era de soiul potrivit. Ținând cont de absența tehnologiei de citit-miști, umanii cred că monogamia e posibilă. Un alt fapt care trebuie luat în calcul e că Gulliver a încercat, într-un mod destul de independent, să își mai ia singur viața anterior. Așadar, eu sugerez că, în orice mod vei alege să-l omori, fă să pară o sinucidere. Poate că, după ce inima i se va fi oprit, ai putea să-i tai venele de la o încheietură a mâinii. În felul acela, vor fi trezite mai puține bănuieli.

Jonathan a dat aprobator din cap, apoi s-a uitat de jur împrejur prin cameră. La televizor, la cărțile de istorie, la fotoliu, la gravurile artistice înrămate de pe perete, la telefonul pus în încărcătorul său.

– Ar fi o idee bună să pornim televizorul, i-am spus, chiar dacă nu vei fi în camera asta. Pentru că eu mă uit întotdeauna la știri și îl las mergând.

El a dat drumul televizorului.

Ne-am așezat și ne-am uitat la niște imagini cu războiul din Orientul Mijlociu, fără să spunem un cuvânt. Apoi el a auzit ceva ce eu nu puteam auzi, căci simțurile lui erau cu mult mai ascuțite:

– Pași, a spus el. Pe pietriș.

– El e aici, am zis. Du-te în bucătărie! O să mă ascund.

90,2 MHz

Am așteptat în sufragerie. Ușa era închisă. Nu exista niciun motiv pentru ca Gulliver să intre aici. Spre deosebire de living, el abia dacă intra în camera asta. Nu cred că l-am auzit vreodată s-o facă.

Așa că am stat acolo, nemișcat și tăcut, în timp ce ușa de la intrare se deschidea, apoi se închidea. El era nemișcat, pe hol. Niciun pas.

– Bună!

Apoi un răspuns. Vocea mea, dar nu a mea, venind dinspre bucătărie:

– Bună, Gulliver.

– Ce faci aici? Mami zicea c-ai plecat. Mi-a dat telefon, a zis că v-ai certat.

L-am auzit – pe mine, pe Andrew, pe *Jonathan* – răspunzând în cuvinte bine cântărite:

– Așa este. Așa am făcut. Ne-am certat. Nu-ți face griji, nu a fost ceva prea serios.

– O, da? Părea destul de serios din cum prezenta mami lucrurile. Gulliver s-a oprit: Ale cui sunt hainele astea pe care le porți?

– O, astea, sunt doar niște vechituri pe care nici nu mai știam că le am.

– Nu te-am văzut niciodată în ele până acum. Și fața ta, e complet vindecată! Arăți cu mult mai bine.

– Zi-i înainte, că-i zici bine!

– În regulă, oricum, ar trebui să mă duc sus. O să-mi iau niște mâncare mai încolo.

– Nu. Nu. O să stai chiar aici. Începea structurarea minții.

Cuvintele lui erau niște păstori care conduceau mai departe gânduri conștiente: O să stai chiar aici și o să iei un cuțit – un cuțit ascuțit, cel mai ascuțit care există în camera asta...

Era pe punctul să se întâmple. Puteam s-o simt, așa că am făcut ceea ce plănuisem să fac. M-am dus la bibliotecă și am ridicat un radio cu ceas, am răsucit discul gradat al volumului, până a făcut o rotație completă, de 360 de grade, și am apăsat butonul cu cerculețul verde.

Pornit.

Micul cadran s-a iluminat: 90,2 MHz.

Muzică clasică a început să trâmbițeze aproape la maximum în timp ce căram radioul pe hol. Dacă nu cumva mă înșelam foarte tare, era Debussy.

– Acum o să apeși acel cuțit pe încheietura mâinii tale și o să-l apeși suficient de tare, încât să îți tai fiecare venă în parte.

– Ce-i zgomotul ăla? a întrebat Gulliver, mintea i se limpezea.

Eu încă nu puteam să-l văd. Încă nu ajunsesem în cadrul ușii de la bucătărie.

– Fă-o doar! Curmă-ți viața, Gulliver!

Am intrat în bucătărie și l-am văzut pe doppelgänger-ul meu care stătea cu spatele la mine în timp ce își ținea mâna apăsată pe capul lui Gulliver. Cuțitul a căzut pe podea. Era ca și cum te-ai fi uitat la un soi ciudat de botez uman. Știam că tot ce făcea el era corect și logic, din perspectiva lui, dar perspectiva era o chestie amuzantă.

Gulliver s-a prăbușit; tot corpul i-a fost scuturat de convulsii. Am pus radioul jos, pe masa din centru. Bucătăria avea propriul radio. I-am dat și lui drumul. Televizorul încă mai mergea în camera cealaltă, așa cum și intenționasem s-o facă. O cacofonie de muzică clasică și reporteri de știri, și muzică rock umplea aerul în timp ce m-am întins spre Jonathan și l-am tras de braț, astfel încât acum nu mai avea niciun contact cu Gulliver.

El s-a întors, m-a apucat cu mâna de gât, împingându-mă înapoi, de frigider:

– Ai făcut o greșeală, a spus.

Convulsiile lui Gulliver s-au oprit și el se uita acum în jur, buimac. A văzut doi bărbați, identici amândoi, asemenea tatălui său, care își apăseau unul altuia gâtul cu forțe echivalente.

Știam că, indiferent ce altceva urma să se întâmple, trebuia să îl țin pe Jonathan în bucătărie. Dacă stătea în bucătărie, cu radiourile

pornite și cu televizorul din camera alăturată, aveam să fim egali ca putere.

– Gulliver, am spus. Gulliver, dă-mi cuțitul! Orice cuțit. Cuțitul acela. Dă-mi cuțitul acela!

– Tati? Tu ești tati al meu?

– Da, eu sunt. Și acum dă-mi cuțitul!

– Ignoră-l, Gulliver, a spus Jonathan. El nu e tatăl tău. Eu sunt. El e un impostor. Nu e ce pare a fi. E un monstru. Un extraterestru. Trebuie să-l distrugem.

În timp ce o țineam așa, încheștați în postura noastră combativă și reciproc futilă, cu puterea unuia pe potriua puterii celuilalt, am văzut cum ochii lui Gulliver se umplu de îndoială.

El s-a uitat la mine.

Venise vremea pentru adevăr.

– Eu nu sunt tatăl tău. Și nici el nu e. Tatăl tău e mort, Gulliver. A murit sâmbătă, pe 17 aprilie. A fost luat de... M-am gândit la un mod de a formula asta astfel încât el să înțeleagă: ... De cei pentru care lucrăm noi. Ei au scos informații de la el, și apoi l-au ucis. Și m-au trimis pe mine aici, în locul lui, să teucid pe tine. Și pe mama ta. Și pe oricine altcineva ar mai fi știut despre ceea ce realizase el în ziua aceea, dar eu n-am putut să fac una ca asta. N-am putut s-o fac pentru că am început, am început să simt ceva ce ar fi trebuit să fie imposibil... Am empatizat cu voi. Am ajuns să vă plac. Să-mi fac griji pentru voi. Să vă iubesc pe amândoi. Și am renunțat la tot... Nu am nicio putere, nicio forță.

– Nu-l asculta, fiule, a spus Jonathan. Și apoi și-a dat seama de ceva: Închide radiourile! Ascultă-mă, închide radiourile acum!

M-am uitat fix la Gulliver cu ochi rugători:

– Orice ai face, să nu care cumva să le închizi! Semnalele lor interferează cu tehnologia. E mâna lui stângă. Mâna lui stângă! Totul e în mâna lui stângă...

Gulliver se chinuia să se ridice în picioare. Părea paralizat de frică. Chipul îi era de necitit.

M-am gândit din răspuseri:

– Frunza! am strigat. Gulliver, ai avut dreptate! Frunza, adu-ți aminte, frunza! Și gândește-te la...

Și acela a fost momentul în care cealaltă versiune a mea și-a izbit capul de nasul meu, cu o forță brutală și rapiditate. Capul mi-a ricoșat și s-a lovit de ușa frigiderului, și totul s-a dizolvat. Culorile s-

au decolorat, iar zgomotul radiourilor și vocea reporterului de la știri cel de departe au plutit unele într-altele. O supă auditivă care se învârteja.

Totul luase sfârșit.

– Gulli...

Celălalt eu a oprit radiourile. Debussy a dispărut. Dar în momentul în care muzica s-a stins, am auzit un țipăt. Părea să fie al lui Gulliver. Și așa și era, numai că nu era un țipăt de durere. Era un strigăt al hotărârii, al determinării. Un răget primordial de mânie, care îi dădea curajul de care avea nevoie pentru a împlânta cuțitul cu care fusese aproape să-și taie venele în spinarea bărbatului care arăta până la milimetru ca propriul lui tată.

Iar cuțitul a pătruns adânc.

Cu acel răget, și cu acea priveliște, încăperea parcă și-a ascuțit contururile, devenind din nou clară. Am putut să mă ridic în picioare înainte ca degetul lui Jonathan să ajungă la cel de-al doilea radio. L-am tras înapoi de păr. I-am văzut fața. Durerea limpede exprimată în felul în care doar chipurile umane pot izbuti să o facă. Ochii, șocați, dar totuși rugători. Gura care părea să se topească.

Să se topească. Să se topească. Să se topească.

Crima supremă

Nu mă voi mai uita la fața lui din nou. El nu putea să moară câtă vreme tehnologia rămânea în interiorul lui. L-am târât spre aragaz.

– Ridică-l! i-am poruncit lui Gulliver. Ridică acum capacul!

– Capacul?

– Placa aceea încinsă...

El a făcut-o. A ridicat inelul de oțel și l-a lăsat să cadă înapoi, și a făcut asta fără nicio întrebare în ochi.

– Ajută-mă! am spus. El se luptă. Ajută-mă cu brațul lui.

Împreună, am avut suficientă forță pentru a-i presa palma în jos pe metalul care ardea. Țipătul lui, în timp ce-l țineam acolo, a fost terifiant. Știind ce era ceea ce făceam, a sunat cu adevărat ca sfârșitul universului.

Comiteam crima supremă. Distrugeam darurile și îl omoram pe unul dintre cei de un neam cu mine.

– Trebuie să-i ținem mâna acolo! i-am strigat lui Gulliver. Trebuie să i-o ținem acolo! Ține! Ține! Ține!

Și apoi mi-am îndreptat atenția spre Jonathan:

– Spune-le că s-a terminat, am șoptit. Spune-le că ți-ai îndeplinit misiunea. Spune-le că ai avut o problemă cu darurile și că nu vei mai fi capabil să te întorci. Spune-le și o să fac să se oprească durerea.

O minciună. Și un pariu riscant: că ei erau acordați la el și nu la mine. Dar unul necesar. El le-a spus, dar durerea lui a continuat.

Cât timp a stat el astfel? Secunde? Minute? Era ca enigma lui Einstein. Plita încinsă împotriva fetei drăguțe. Spre sfârșitul trebii,

Jonathan era în genunchi și își pierdea cunoștința.

Lacrimile șiroiau pe fața mea când am tras acea mizerie lipicioasă de mână la o parte. I-am verificat pulsul. Era mort. Cuțitul i-a pătruns prin piept când cădea pe spate. M-am uitat la mână și la fața lui, și totul era limpede. El fusese deconectat, nu doar de la gazde, ci și de la viață.

Motivul pentru care era limpede era că redevenea el însuși – se producea reconfigurarea celulară care urmează automat morții. Întreaga lui formă se schimba, răsucindu-se spre înăuntru, fața i se aplatiza, craniul i se lungea, pielea i se împestrița cu nuanțe de purpuriu și violet. Doar cuțitul din spate rămânea la fel. Era straniu. În contextul acelei bucătării pământene, această creatură, structurată în mod precis așa cum fusesem structurat eu însumi, îmi părea complet străină, de pe altă planetă.

Un monstru. O bestie. Un ceva altceva.

Gulliver se holba, dar nu spunea nimic. Șocul era atât de profund, că era o mare provocare pentru ca el să respire, necum să mai vorbească.

Nici eu nu voiam să vorbesc, dar din motive practice. Într-adevăr, îmi făceam griji că, probabil, deja spuseseam prea multe. Poate că gazdele auziseră tot ce spuseseam în acea bucătărie. Habar nu aveam. Ceea ce știam însă era că mai aveam un lucru de făcut.

Ei ți-au luat ție puterile, dar nu și le-au retras și pe ale lor.

Dar, înainte de a putea să fac eu ceva, o mașină a tras afară. Isobel era acasă.

– Gulliver, e mama ta. Ține-o departe. Avertizeaz-o!

El a părăsit camera. Am oprit căldura acelei plăci fierbinți și mi-am poziționat mâna lângă locul unde fusese mâna lui, acolo unde bucăți din carnea lui încă mai sfârâiau. Și am apăsât-o în jos, și am simțit o durere pură și totală care a dus departe spațiul și timpul, și sentimentul de vinovăție.

Natura realității

Știți, viața civilizată se bazează pe un număr uriaș de iluzii la care noi toți colaborăm în mod voit. Problema e că noi uităm după o vreme că ele sunt iluzii și suntem profund șocați atunci când realitatea se destramă de jur împrejurul nostru.

J.C. BALLARD

Ce era realitatea?

Un adevăr obiectiv? O iluzie colectivă? Părerea majorității? Produsul unei înțelegeri istorice? Un vis? Un vis. Ei bine, da, poate. Dar, dacă acesta fusese un vis, atunci fusese unul din care încă nu mă trezisem.

Dar, odată ce umanii studiază cu adevărat lucrurile în profunzime – în oricare dintre domeniile divizate în mod artificial ale fizicii cuantice sau biologiei, sau științelor neurologice, sau matematicii, sau iubirii –, ei ajung mai aproape și tot mai aproape de nonsens, iraționalitate și anarhie. Tot ceea ce știu ei este contrazis, iar și iar. Pământul nu e plat, lipitorile nu au nicio valoare medicală, nu există niciun Dumnezeu, progresul e un mit, prezentul e tot ce avem.

Și asta nu se întâmplă numai pe scară mare. I se întâmplă și fiecărui uman luat în mod individual.

În fiecare viață există un moment. O criză. Una care spune: „Ceea ce cred e greșit”. Li se întâmplă tuturor, singura diferență fiind cum îi schimbă acea informație. În cele mai multe situații, e pur și simplu

vorba de un caz de îngropare a acelei informații și apoi de a pretinde că ea nu se află acolo. Așa îmbătrânesc oamenii. Asta este, în cele din urmă, ceea ce le încrețește fețele și le îndoaie spinările și le micșorează gurile și ambițiile. Povara acestei negări. Stresul cauzat de ea. Acest lucru nu le este unic umanilor. Unicul și cel mai mare act de curaj sau de nebunie pe care îl poate face cineva, oricine, este actul schimbării.

Eram ceva. Și acum sunt altceva.

Eram un monstru și acum sunt un tip diferit de monstru. Unul care o să moară și o să simtă durere, dar unul care va și trăi, de asemenea, și poate chiar va găsi fericirea într-o bună zi. Pentru că fericirea e posibilă pentru mine acum. Ea există de partea cealaltă a durerii.

O față la fel de șocată ca luna

În ceea ce îl privește pe Gulliver, era tânăr și putea accepta lucrurile mai bine decât mama lui. Viața sa nu avusese, oricum, niciodată sens pentru el, așa că dovada supremă a naturii lipsite de sens a acesteia era un soi de ușurare pentru el. Era cineva care pierduse un tată și, de asemenea, cineva care omorâse, dar lucrul pe care îl ucisese fusese ceva ce nu înțelegea și cu care nu putea să aibă nicio legătură. Ar fi putut plânge pentru un câine mort, dar un vonnadorian mort nu însemna nimic pentru el. În materie de durere, era adevărat că Gulliver își făcea griji în legătură cu tatăl lui și că dorea să știe că acesta nu simțise niciun fel de durere. I-am spus că nu simțise. Era adevărat? Nu știam. Asta făcea parte din a fi uman, din câte descopeream. A fi uman însemna să știi ce minciuni să spui și când să le spui. Să iubești pe cineva înseamnă să îl minți. Dar nu l-am văzut niciodată plângând pentru tatăl său. Nu știu de ce. Poate că îi era greu să simtă că pierduse pe cineva care nu fusese niciodată, cu adevărat, acolo, alături de el.

În orice caz, după lăsarea întinericului, l-am ajutat să târască trupul afară. Newton era treaz de-acum. Se trezise după ce tehnologia lui Jonathan se topise. Și acum a acceptat ceea ce vedea așa cum par câinii să accepte totul. Nu există niciun istoric canin, așa că asta face ca lucrurile să fie mai ușoare. Nimic nu este neașteptat. La un moment dat, el a început să sape în pământ, de parcă ar fi încercat să ne ajute, dar nu era necesar. Nu era nevoie să se sape niciun mormânt de vreme ce monstrul – și acesta este termenul cu care mă refeream la el în mintea mea, *monstrul* –, în starea lui naturală, avea să se descompună rapid în această atmosferă bogată

în oxigen. A fost o luptă să-l târâm afară, în special cu mâna mea arsă și ținând cont de faptul că Gulliver a trebuit să se oprească să vomite la un moment dat. Arăta cumplit, cu adevărat. Îmi aduc aminte că m-am uitat la el, cum se holba la mine pe sub bretonul lui, cu fața la fel de șocată ca Luna.

Newton nu era singurul nostru observator.

Isobel ne urmărea cu neîncredere. Nu dorisem ca ea să vină afară și să vadă tot, dar ea așa făcuse. În momentul acela, ea încă nu știa totul. Nu știa, spre exemplu, că soțul său era mort sau că, de fapt, cadavrul pe care îl târam arăta, în esență, așa cum arătasem și eu cândva.

A aflat toate aceste lucruri încet-încet, dar nu suficient de încet. Ar fi avut nevoie de cel puțin vreo două secole pentru a asimila aceste informații, poate chiar ceva mai mult. Era ca și cum ai lua pe cineva din Anglia perioadei Regenței și l-ai aduce în centrul orașului Tokyo din secolul al XXI-lea. Ea pur și simplu nu putea să se împace cu ele. În fond, era istoric. Cineva a cărui slujbă era să găsească modele, succesiuni și cauze și să transforme trecutul într-o narațiune care să meargă pe aceeași cărare curbată. Numai că pe această cărare cineva aruncase ceva din cer care aterizase atât de dur, încât distrusese solul, înclinase Pământul și făcuse ruta imposibil de navigat.

Ceea ce vrea să spună că ea s-a dus la doctor și a cerut niște pastile. Acelea care i s-au dat n-au ajutat-o și ea a sfârșit prin a zăcea în pat timp de trei săptămâni din cauza extenuării. S-a sugerat că s-ar putea să aibă o boală numită sindromul oboselii cronice. Nu avea așa ceva, desigur. Suferea doar de tristețe. Una cauzată nu doar de pierderea soțului ei, ci, de asemenea, și de pierderea realității familiare.

Ea m-a urât în timpul acesta. Îi explicasem totul: că niciunul dintre lucrurile acestea nu fusese decis de mine, că fusesem trimis aici fără voia mea, cu nicio altă însărcinare decât aceea de a opri progresul uman și de a acționa în numele binelui superior al întregului univers. Dar ea nu se putea uita la mine pentru că nu știa la ce se uita. O mințisem. Mă culcasem cu ea. O lăsasem să îmi îngrijească rănilor. Dar ea nu știuse cine fusese cel cu care se culcase. Nu conta că mă îndrăgostisem de ea și că acesta fusese un act de sfidare totală care le salvase viețile, ei și lui Gulliver. Nu. Asta nu conta deloc.

Eram un ucigaș și, pentru ea, un extraterestru.

Mâna mi se vindeca încet. M-am dus la spital și mi-au dat o

mănușă de plastic transparentă pe care să o port, una umplută cu o cremă antiseptică. La spital m-au întrebat cum mă rănisem și le-am spus că fusesem beat și că mă sprijinisem de placa încălșă fără să mă gândesc și fără să simt vreo durere până nu fusese prea târziu. Arsurile au devenit bășici și asistenta medicală le spărsese, iar eu urmărisem cu interes în timp ce un lichid limpede se scurgea foarte încet afară.

În mod egoist, am sperat, la un anumit moment, că mâna mea rănită ar putea să stârnească ceva simpatie din partea lui Isobel. Doream să văd ochii aceia din nou. Ochii care se uitaseră îngrijorați la fața mea după ce Gulliver mă atacase în somn.

M-am jucat puțin cu ideea că ar trebui să încerc și să o conving că nimic din ceea ce îi spuseseam nu fusese adevărat. Că noi eram, mai degrabă, desprinși din realismul magic decât din literatura SF, în mod specific, din acea ramură a ficțiunii care vine întregită cu un narator pe care nu te poți bizui. Că nu eram, cu adevărat, un extraterestru. Că eram un uman care avusese o cădere nervoasă și că nu era nimic extraterestru sau extramarital în legătură cu mine. Gulliver era posibil să fi știut ce văzuse, dar Gulliver avea o minte fragilă. Aș fi putut cu ușurință să neg totul. Starea de sănătate a unui câine fluctuează. Oamenii cad de pe acoperișuri și supraviețuiesc. În fond, umanii – în special adulții – vor să creadă cele mai banale adevăruri posibile. Ei au nevoie să le creadă, pentru a-și împiedica atât concepțiile despre lume, cât și sănătatea mintală să se răstoarne și să se scufunde în vastul ocean de neînțeles.

Dar, cumva, părea prea lipsit de respect și nu am fost în stare s-o fac. Minciuni se găseau pretutindeni pe planeta aceasta, dar iubirea adevărată își căpătase numele acesta pentru un motiv bine întemeiat. Și, dacă un narator îți spune că totul nu a fost decât un vis, tu vrei să-i spui că a trecut, pur și simplu, de la o amăgire la alta, și că s-ar putea trezi oricând și din această nouă realitate. Trebuie să rămâi consecvent cu iluziile vieții. Tot ce aveai era propria perspectivă, propria viziune, așa că adevărul obiectiv nu avea niciun sens. Trebuia să alegi un vis și să-i rămâi credincios. Toate celelalte erau o escrocherie. Și, de îndată ce gustai adevărul și iubirea, în același cocktail puternic și amețitor, toate scamatoriile trebuiau să ia sfârșit. Dar, deși știam că nu puteam rectifica această versiune a lucrurilor și să-mi mai rămână vreo brumă de integritate, era greu să trăiesc cu ea.

Vedeți voi, înainte de a veni pe Pământ, nu îmi dorisem și nu

avusesem nevoie să îi pese cuiva de mine, dar acum tânjeam să am acel sentiment că are cineva grijă de mine, că aparțin cuiva, că sunt iubit.

Poate că așteptam prea mult. Poate că era mai mult decât meritam că mi se permisesse să stau în aceeași casă, chiar dacă trebuia să dorm pe acea hidoasă canapea purpurie.

Singurul motiv pentru care mi se permisesse asta era, îmi imaginam eu, Gulliver. El dorise ca eu să stau. Îi salvasem viața. Îl ajutasem să-și apere drepturile în fața bătaușilor. Dar iertarea lui tot a venit ca o surpriză.

Să nu mă înțelegeți greșit. Nu era ca-n filmul *Cinema Paradiso*, dar el părea să mă accepte ca pe o formă de viață extraterestră cu mult mai ușor decât mă acceptase ca pe un tată.

– De unde ești? m-a întrebat, într-o sâmbătă dimineața, la șapte și cinci minute, înainte ca mama lui să se trezească.

– De foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte departe.

– Cât de departe înseamnă departe?

– E foarte greu de explicat, am spus. Vreau să spun, tu crezi că Franța e departe.

– Încearcă numai, mi-a cerut.

Am observat castronul cu fructe. Doar cu o zi în urmă, fusesem la supermarket și cumpărasem mâncarea sănătoasă pe care doctorul o recomandase pentru Isobel. Banane, portocale, struguri, un grepfruit.

– În regulă, am zis, apucând grepfruitul mare. *Acesta* este soarele.

Am așezat grepfruitul pe măsuța de cafea. Apoi am căutat cel mai mic bob de strugure pe care l-am putut găsi. L-am așezat la marginea mesei.

– *Acela* e Pământul, atât de mic, încât abia-abia dacă-l poți vedea. Newton a pășit mai aproape de masă, încercând, în mod clar, să anihileze Pământul în fălci: Nu, Newton, am spus. Lasă-mă să termin!

Newton s-a retras cu coada între picioare.

Gulliver se încrunta în timp ce examina grepfruitul și bobita fragilă de strugure. S-a uitat de jur împrejur:

– Păi, și planeta ta unde e?

Cred că el, în mod cinstit, se aștepta ca eu să așez portocala pe care o țineam undeva, în altă parte în cameră. Lângă televizor sau pe

unul dintre rafturile cu cărți. Sau, poate, într-un caz extrem, la etaj.

– Pentru a fi o reprezentare riguroasă, această portocală ar trebui așezată pe o măsuță de cafea din Noua Zeelandă.

El a rămas tăcut pentru o clipă, încercând să înțeleagă nivelul de depărtare despre care vorbeam. Încă în transă, a întrebat:

– Aș putea merge acolo?

– Nu. Este imposibil.

– De ce? Trebuie c-o fi existat vreo navă spațială.

Am clătinat din cap:

– Nu. Eu nu am călătorit. E posibil să fi ajuns, dar nu am *călătorit*.

El era nedumerit, așa că i-am explicat, dar el a devenit încă și mai nedumerit.

– În orice caz, ideea principală este că nu există nicio șansă ca eu să pot străbate universul mai mult decât oricare alt uman. Asta este ceea ce sunt acum și asta-i locul unde va trebui să rămân.

– Ai renunțat la univers pentru o viață pe canapea?

– Nu mi-am dat seama că asta fac la momentul respectiv.

Isobel a coborât la parter. Era îmbrăcată în halatul ei alb și cu o pijama. Era palidă, dar ea era mereu palidă dimineața. S-a uitat la mine și la Gulliver cum vorbeam și, pentru un moment, a părut să întâmpine scena cu o afecțiune arareori văzută. Dar expresia s-a estompat în vreme ce ea își aducea aminte totul:

– Ce se-nîmplă aici? a întrebat ea.

– Nimic, a răspuns Gulliver.

– Ce cauți fructele alea acolo? a întrebat, cu urme de somn încă evidente în vocea ei liniștită.

– Îi explicam lui Gulliver de unde vin. De cât de departe.

– Tu provii dintr-un grepfruit?

– Nu. Grepfruitul reprezintă Soarele. Soarele vostru. Soarele nostru. Eu locuiam pe portocală. Care ar trebui să fie în Noua Zeelandă. Pământul e de-acum în burta lui Newton.

I-am zâmbit ei. Am crezut că ea s-ar putea să găsească asta amuzant, dar s-a uitat doar fix la mine, așa cum se tot uita fix la mine de săptămâni întregi. De parcă aș fi fost la ani-lumină depărtare de ea.

Isobel a părăsit camera.

– Gulliver, am spus, cred că ar fi mai bine dacă aș pleca. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fi rămas aici. Vezi tu, asta nu are legătură doar

cu toate chestiile astea. Știi cearta aia pe care am avut-o eu și mama ta? Aceea despre care tu nu ai aflat nimic?

– Mda.

– Ei bine, i-am fost necredincios. Am făcut sex cu o femeie pe nume Maggie. Una dintre studentele mele... ale tatălui tău. Nu mi-a plăcut, dar asta nu are nicio importanță. Nu mi-am dat seama că o s-o rănească pe mama ta, dar a rănit-o. Nu cunoșteam regulile exacte ale fidelității, dar asta nu-i tocmai o scuză, sau nu una pe care să o pot folosi, atâta vreme cât am mințit în mod deliberat în legătură cu atât de multe alte lucruri. Când v-am pus viața în pericol și ei, și ție. Am oftat: Cred, cred c-o să plec.

– De ce?

Această întrebare a tras de mine. S-a întins până-n stomacul meu și a tras:

– Cred doar că, în momentul ăsta, ar fi mai bine așa.

– Unde o să te duci?

– Habar n-am. Nu încă. Dar nu-ți face griji, o să-ți dau de știre când voi ajunge acolo.

Mama lui era înapoi în cadrul ușii.

– O să plec, i-am spus ei.

Isobel și-a închis ochii. A tras aer în piept:

– Da, a spus ea, cu gura pe care o sărutasem cândva. Da. Poate că e mai bine așa.

Toată fața i s-a încrețit, de parcă pielea ei ar fi fost emoțiile pe care voia să le răsucească și să le arunce cât colo.

Ochii ei au simțit o întindere caldă, gingașă. Viziunea mi s-a închețat. Apoi ceva mi-a curs pe obraz, până la buze. Un lichid. Ca ploaia, dar mai cald. Salin.

Vărsasem o lacrimă.

Al doilea tip de gravitație

Înainte să plec, m-am dus sus, în pod. Era întuneric acolo, cu excepția strălucirii computerului. Gulliver stătea întins în pat, uitându-se fix afară, pe fereastră.

– Nu sunt tatăl tău, Gulliver. Nu am dreptul să mă aflu aici.

– Nu. Știu.

Gulliver își molfăia brațara. Ostilitatea sclipea în ochii lui ca sticla spartă.

– Nu ești tatăl meu. Dar ești exact ca el. Nu-ți pasă niciun pic. Și te-ai și cuplat cu cineva pe la spatele lui mami. Și el a făcut asta, așa să știi.

– Ascultă, Gulliver, eu, unul, nu încerc să vă părăsesc. Încerc s-o aduc înapoi pe mama ta, OK? Ea e un pic pierdută acum, iar prezența mea nu o ajută.

– E doar atât de nasol! Mă simt complet singur.

Soarele a strălucit dintr-odată prin fereastră, nedându-și seama de starea noastră de spirit.

– Singurătatea, Gulliver, e un adevăr universal, o realitate, ca și hidrogenul.

El a scos un oftat care ar fi trebuit, pe bune, să aparțină unui uman mai bătrân:

– E vorba doar că uneori nu mă simt deloc potrivit. Știi tu, potrivit, făcut pentru viață. Vreau să spun, oamenii pe la școală... o mulțime dintre părinții lor sunt divorțați, dar ei par să aibă o relație OK cu tații lor. Și, cât despre mine, toată lumea s-a gândit mereu, ce scuză am să o iau razna? Ce era greșit, aiurea în viața mea? Doar

trăiam într-o casă drăguță, cu părinți bogați și nedivorțați. Ce mama dracului ar putea fi în neregulă aici? Dar totu' nu era decât un rahat. Mami și tati nu s-au iubit niciodată, nu de când îmi pot eu aduce aminte, oricum. Mami a părut să se schimbe după ce el a avut o cădere nervoasă – vreau să spun, după ce ai venit tu –, dar asta n-a fost decât iluzia ei. Vreau să spun, tu nu erai cine credea ea că ești. E ceva când ești mai legat de un extraterestru mai mult decât de propriul tău tată. El era de rahat. Pe bune, nu pot să-mi amintesc nici măcar un singur sfat pe care să mi-l fi dat. Cu excepția faptului că mi-a spus că n-ar trebui să devin arhitect, pentru că arhitecturii îi ia vreo sută de ani pentru a ajunge să fie apreciată.

– Ascultă, tu nu ai nevoie de călăuzire, Gulliver. Toate cele de care ai nevoie sunt în capul tău. Ai mai multe cunoștințe în legătură cu universul decât oricine altcineva de pe planeta ta. Am arătat către fereastră: Tu ai văzut ce-i acolo, în spațiu. Și, de asemenea, ar trebui să spun, te-ai arătat tu însuși a fi destul de puternic.

El s-a uitat din nou fix pe fereastră:

– Cum e acolo, sus?

– Foarte diferit. Totul este diferit.

– Dar cum, mai exact?

– Ei bine, până și existența e diferită. Nimeni nu moare. Nu există durere. Totul este frumos. Singura religie e matematica. Nu există familii. Există gazde – ele dau instrucțiuni – și există toți ceilalți. Progresul matematicii și protecția universului sunt cele două preocupări principale. Nu există ură. Nu există tați și fii. Nu există o linie clară de demarcație între biologie și tehnologie. Și totul e violet.

– Pare grozav!

– E monoton, neinteresant. E cea mai monotonă viață pe care ți-o poți imagina. Aici, voi aveți durere și pierdere, asta-i prețul care trebuie plătit. Dar răsplățile pot fi minunate, Gulliver.

S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă:

– Mda. Ei bine, eu n-am habar cum să dau de ele.

A sunat telefonul. Isobel a răspuns. Câteva clipe mai târziu, ea striga către pod:

– Gulliver, e pentru tine. O fată. Nat.

Nu am putut să nu observ cel mai slab dintre zâmbetele slabe pe chipul lui Gulliver, un zâmbet care l-a făcut să se simtă rușinat și pe care a încercat să-l ascundă sub nori de nemulțumire în timp ce părăsea camera.

M-am așezat jos și am respirat, cu plămâni care într-o bună zi vor înceta să mai funcționeze, dar care încă mai aveau o mulțime de aer cald și curat de inhalat. Apoi m-am întors spre computerul pământean primitiv al lui Gulliver și am început să scriu ceva la tastatură, oferindu-i pe cât de multe sfaturi m-am putut gândi că i-ar fi de ajutor unui uman.

Sfaturi pentru un uman

1. Rușinea e o pereche de cătușe. Eliberează-te singur de ea!
2. Nu-ți face griji în legătură cu capacitățile tale. Ai capacitatea de a iubi. Asta-i de ajuns.
3. Fii drăguț cu alți oameni! La nivel universal, ei sunt tu însuși.
4. Tehnologia nu va salva umanitatea. Oamenii o vor salva.
5. Râzi! Ți se potrivește.
6. Fii curios! Pune totul sub semnul întrebării. Un fapt din prezent nu-i decât o ficțiune din viitor.
7. Ironia e bună, dar nu mai bună decât sentimentele.
8. Sandviciurile cu unt de arahide merg bine cu un pahar de vin alb. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altceva!
9. Uneori, pentru a fi tu însuși va trebui să uiți de tine însuși și să devii altceva. Caracterul tău nu e o chestie bătută în cuie. Uneori, va trebui să te miști ca să ții pasul cu el.
10. Istoria este o ramură a matematicii. La fel este și literatura. Economia este o ramură a religiei.
11. Sexul poate dăuna iubirii, dar iubirea nu poate dăuna sexului.
12. Știrile ar trebui să înceapă cu matematica, apoi cu poezia, și să o ia în jos de acolo.
13. Tu nu ar fi trebuit să te naști. Existența ta e la fel de aproape de imposibil pe cât e posibil. Să respingi imposibilul înseamnă să te respingi pe tine însuși.
14. Viața ta va avea vreo 25000 de zile în ea. Asigură-te că îți vei putea aduce aminte câteva dintre ele.
15. Drumul spre snobism e drumul spre nefericire. Și invers.
16. Tragedia e doar comedia care nu a ajuns la îndeplinire. Într-o

bună zi vom râde de asta. Vom râde de tot.

17. Poartă haine, neapărat, dar adu-ți aminte că sunt *haine*.
18. Aurul unei forme de viață biologică e cutia de aluminiu a alteia.
19. Citește poezie. În special poezia lui Emily Dickinson. S-ar putea să te salveze. Anne Sexton știe ce vrea, Walt Whitman cunoaște iarba, dar Emily Dickinson știe totul.
20. Dacă vei deveni arhitect, adu-ți aminte asta: pătratul e drăguț. La fel e și dreptunghiul. Dar poți să exagerezi tot folosindu-le doar pe ele.
21. Nu-ți bate capul să pleci în spațiul cosmic până când vei putea pleca din sistemul vostru solar. Și-apoi du-te pe Zabii.
22. Nu-ți face griji că ești furios. Fă-ți griji când devine imposibil să fii furios. Pentru că atunci înseamnă că te-ai consumat.
23. Fericirea nu e *aici*, în *afară*. Fericirea e *acolo*, în *ăuntru*.
24. Noile tehnologii, pe Pământ, nu înseamnă decât ceva de care vei râde peste cinci ani. Prețuiește chestiile de care nu vei râde peste cinci ani. Cum ar fi dragostea. O poezie bună. Sau un cântec. Sau cerul.
25. Nu există decât un gen de ficțiune. Genul numit „carte”.
26. Să nu stai niciodată prea departe de un radio. Un aparat de radio îți poate salva viața.
27. Căinii sunt geniile loialității. Și asta-i genul bun de geniu pe care merită să-l ai.
28. Mama ta ar trebui să scrie un roman. Încurajează-o s-o facă.
29. Dacă e un apus, oprește-te și privește-l. Cunoașterea e finită. Mirarea e infinită.
30. Nu ți-ai perfecțiunea! Evoluția și viața se întâmplă doar datorită greșelilor.
31. Eșecul e o festă a luminii.
32. Ești uman. O să-ți pese de bani. Dar dă-ți seama că ei nu te pot face fericit, pentru că fericirea nu e de vânzare.
33. Nu ești cea mai inteligentă creatură din univers. Nu ești nici măcar cea mai inteligentă creatură de pe planeta ta. Limba bazată pe tonalități din cântecul unei balene cu cocoașă manifestă mai multă complexitate decât toată opera lui Shakespeare. Nu e o competiție. Ei bine, este. Dar nu-ți face griji în legătură cu asta.
34. „Space Oddity” a lui David Bowie nu-ți transmite nimic despre spațiu cosmic, dar modelele ei muzicale sunt foarte

plăcute urechii.

35. Când privești în sus, spre cer, într-o noapte senină, și vezi mii de stele și de planete, dă-ți seama că foarte puțin se petrece pe cele mai multe dintre ele. Chestiile importante sunt cu mult, mult mai departe.
36. Într-o bună zi umanii vor locui pe Marte. Dar nimic de acolo nu va fi mai captivant decât o singură dimineață cu cerul acoperit de nori de pe Pământ.
37. Nu încerca tot timpul să fii cool, indiferent, rece. Tot universul e rece. Fărâmele căldute sunt cele care contează.
38. Walt Whitman avea dreptate cel puțin în legătură cu un lucru. O să te contrazici pe tine însuși. Ești mare. Conții mulțimi întregi.
39. Nimeni nu are vreodată cu totul dreptate despre nimic. Niciunde.
40. Toți suntem o comedie. Dacă oamenii râd de tine, atunci ei nu prea înțeleg bancul care sunt ei înșiși.
41. Mintea ta e deschisă. N-o lăsa niciodată să devină încuiată.
42. Într-o mie de ani, dacă oamenii vor supraviețui atât de mult, tot ce știi va fi infirmat. Și înlocuit cu mituri încă și mai mari.
43. Totul contează.
44. Ai puterea de a opri timpul. O faci sărutând pe cineva. Sau ascultând muzică. Apropo, muzica e modul în care vezi lucruri pe care nu le poți vedea altfel. Este cel mai complicat lucru pe care îl aveți. E o super-putere. Ține-o tot așa cu chitara bas. Ești bun la asta. Intră într-o trupă.
45. Prietenul meu Ari a fost unul dintre cei mai înțelepți umani care au trăit vreodată. Citește-l.
46. Un paradox. Lucrurile de care nu ai neapărat nevoie pentru a trăi – cărțile, arta, cinematograful, vinul și așa mai departe – sunt exact lucrurile de care ai nevoie pentru a trăi.
47. O vacă rămâne o vacă chiar dacă o redenumеști carne de vită.
48. Nu există două coduri morale care să se potrivească perfect. Acceptă diferitele nuanțe, câtă vreme nu sunt atât de ascuțite încât să te poată răni.
49. Să nu-ți fie frică de nimeni. Tu ai omorât cu un cuțit de pâine un asasin extraterestru trimis din cealaltă parte a universului. Totodată, ai o lovitură de pumn tare grea.
50. Într-un anumit moment, chestii rele se vor întâmpla. Să ai pe cineva de care să te fii tare.

51. Alcoolul seara e foarte plăcut. Mahmurelile de dimineața sunt foarte neplăcute. Într-un anumit moment, va trebui să alegi: ori serile, ori diminețile.
52. Dacă râzi, verifică dacă nu cumva vrei, cu adevărat, să plângi. Și viceversa.
53. Să nu-ți fie niciodată frică să spui unei persoane că o iubești. Există lucruri în neregulă cu lumea ta, dar excesul de iubire nu este unul dintre ele.
54. Fata aceea cu care ești la telefon acum... Vor mai fi și altele. Dar sper că e drăguță.
55. Nu sunteți singura specie de pe Pământ dotată cu tehnologie. Uită-te la furnici numai! Ce fac ele cu rămurelele și frunzele e destul de uimitor.
56. Mama ta l-a iubit pe tatăl tău. Chiar dacă ea pretinde că nu l-a iubit.
57. Există o grămadă de idioți în specia voastră. Grămezi peste grămezi. Tu nu ești unul dintre ei. Ține-te bine!
58. Nu lungimea vieții e aceea care contează. Ci profunzimea ei. Dar, în timp ce-ți scobești vizuina, păstrează soarele deasupra ta.
59. Numerele sunt drăguțe. Numerele prime sunt frumoase. Înțelege asta.
60. Supune-te capului tău. Supune-te inimii tale. Supune-te instinctului tău. De fapt, supune-te tuturor, cu excepția ordinilor.
61. Într-o bună zi, dacă vei ajunge într-o poziție de putere, spune-le oamenilor asta: doar pentru că puteți, asta nu înseamnă că și trebuie. Există o putere și o frumusețe în conjecturile nedemonstrate, buzele nesărutate și florile neculese.
62. Fă focuri. Dar numai metaforic. Asta dacă nu cumva ți-e frig și e un loc sigur. Caz în care: fă focuri.
63. Nu tehnica e importantă, ci metoda. Nu cuvintele, ci melodia.
64. Fii viu! Asta este datoria ta supremă pe această lume.
65. Să nu crezi că știi. Să știi că tu crezi.
66. În timp ce o gaură neagră se formează, creează o explozie imensă de radiații gamma care orbește galaxii întregi cu lumina ei și distruge milioane de lumi. Tu poți să dispari în orice secundă. În aceasta. Sau în aceasta. Sau în aceasta. Asigură-te, pe cât de des posibil, că faci ceva ce ai fi fericit să mori făcând.

67. Războiul chiar este răspunsul. Numai că la întrebarea greșită.
68. Atracția fizică este, înainte de toate, de natură glandulară.
69. Ari credea că noi toți suntem o simulare. Materia e o iluzie. Totul e silicon. S-ar putea să fi avut dreptate. Dar emoțiile voastre? Ele sunt solide.
70. Nu tu ești de vină. Ei sunt. (Nu, pe bune. Așa-i.)
71. Plimbă-l pe Newton ori de câte ori poți. Îi place să iasă din casă. Și este un câine minunat.
72. Cei mai mulți umani nu se prea gândesc prea mult la diverse lucruri. Ei supraviețuiesc gândindu-se doar la trebuințe și dorințe. Dar tu nu ești unul dintre ei. Fii atent!
73. Nimeni nu te va înțelege. Și, în cele din urmă, nici nu-i așa de important. Ce e important e că tu te înțelegi pe tine.
74. Un quark nu e cel mai mic lucru. Dorința pe care o vei avea pe patul tău de moarte – să fi muncit mai din greu –, acela este cel mai mic lucru. Pentru că nu va fi acolo.
75. Politețea este, adesea, doar frică. Bunăvoința este întotdeauna curaj. Dar să ții la cineva e ceea ce te face uman. Ține mai mult la alții și vei deveni mai uman.
76. În mintea ta, schimbă numele tuturor zilelor cu sâmbătă. Și schimbă numele muncii cu joacă.
77. Când te uiți la știri și vezi membri ai speciei tale în necaz, să nu crezi că nu ai putea face nimic. Dar să știi că acest lucru nu se realizează doar uitându-te la știri.
78. Te scoli. Îți pui hainele pe tine. Și apoi îți pui personalitatea pe tine. Alege cu înțelepciune.
79. Leonardo da Vinci nu a fost unul dintre voi. A fost unul dintre noi.
80. Limba este un eufemism. Iubirea e adevărul.
81. Nu poți găsi fericirea căutând un sens vieții. Sensul e doar al treilea lucru în ordinea importanței. Vine după a iubi și a fi.
82. Dacă tu crezi că ceva e urât, uită-te mai atent. Urâtenia e doar un eșec de vedere.
83. O oală observată nu va fierbe niciodată. Asta-i tot ce trebuie să știi despre fizica cuantică.
84. Tu ești mai mult decât suma particulelor tale. Și asta chiar e o sumă frumușică.
85. Evul Întunericului nu a luat niciodată sfârșit. (Dar să nu-i spui asta mamei tale.)
86. Să îți placă, de fapt, ceva înseamnă să îl jignești. Iubește-l sau

urăște-l. Fii pasionat, înflăcărat. Pe măsură ce civilizația avansează, la fel face și indiferența. E o boală. Imunizează-te împotriva ei cu ajutorul artei. Și al iubirii.

87. Materia întunecată e necesară pentru a ține la un loc galaxiile. Mintea ta e o galaxie. Cu mai mult întuneric decât lumină. Dar lumina îi dă valoare.
88. Ceea ce vrea să spună: să nu te sinucizi. Chiar și atunci când întunericul e total. Să știi, mereu, că viața nu e imobilă. Timpul e spațiu. Te miști printre galaxii. Așteaptă să apară stelele.
89. La nivel subatomic, totul este complex. Dar tu nu trăiești la nivel subatomic. Tu ai dreptul să simplifici. Dacă nu o vei face, vei înnebuni.
90. Dar să știi asta: bărbații nu sunt de pe Marte. Femeile nu sunt de pe Venus. Să nu cazi în capcana categoriilor. Toți sunt toate. Fiecare ingredient din interiorul unei stele este și în interiorul tău, și fiecare personalitate care a existat vreodată concurează în mintea ta pentru a primi rolul principal.
91. Ai noroc să fii viu. Trage aer în piept și lasă-te pătruns de minunile vieții. Să nu accepți niciodată ca pe ceva dat, indiscutabil, nici măcar o singură petală a unei singure flori.
92. Dacă vei avea copii și îl vei iubi pe unul mai mult decât pe altul, străduiește-te să îndrepti asta. Pentru că ei vor ști, chiar dacă iubirea va fi mai puțină cu doar un atom. Un singur atom e tot ce ai nevoie pentru a produce o explozie foarte mare.
93. Școala e o glumă. Dar rabd-o, pentru că ești foarte aproape de sfârșitul ei și de poanta din final.
94. Nu trebuie să fii profesor universitar. Nu trebuie să fii nimic. Nu forța lucrurile. Bâjbâie după drumul tău și să nu încetezi să bâjbâi până nu vei găsi ceva care să ți se potrivească. Poate că nu ți se va potrivi nimic. Poate că tu ești un drum, nu o destinație. Asta-i în regulă. Fii un drum! Dar asigură-te că e unul care să aibă ceva la care să te uiți pe fereastră.
95. Fii bun cu mama ta. Și încearcă s-o faci fericită.
96. Ești un om bun, Gulliver Martin.
97. Te iubesc. Să-ți amintești asta.

O foarte scurtă îmbrățișare

Am împachetat o valiză cu hainele lui Andrew Martin și apoi am plecat.

– Unde o să te duci? m-a întrebat Isobel.

– Habar nu am. O să găesc eu ceva undeva. Nu-ți face griji.

Ea arăta ca și cum urma să își facă griji. Ne-am îmbrățișat. Mi-era dor ca ea să fredoneze melodia principală din *Cinema Paradiso*. Mi-era dor să o aud vorbindu-mi despre Alfred cel Mare. Mi-era dor să-mi facă un sandvici, să toarne TCP (un antiseptic) pe un tampon de vată. Mi-era dor ca ea să-mi împărtășească grijiile ei legate de serviciu sau de Gulliver. Dar ea nu a făcut nimic din toate astea. Nu putea.

Îmbrățișarea a luat sfârșit. Newton, lângă ea, a privit în sus spre mine cu cei mai oropsiți ochi.

– La revedere! am spus.

Și am străbătut aleea cu pietriș, spre drum și undeva, în universul sufletului meu, o învăpăiată stea dătătoare de viață a suferit un colaps și o gaură foarte neagră a început să se formeze.

Melancolica frumusețe a unui soare care apune

*Uneori, cel mai greu lucru este să fii, pur și simplu,
uman.*

MICHAEL FRANTI

Desigur, chestia cu găurile negre e că sunt, de fapt, cu adevărat, foarte curate și ordonate. Nu există nicio neorânduială, niciun talmeș-balmeș într-o gaură neagră. Toate chestiile alea dezordonate care trec prin orizontul evenimentelor, toată acea materie și toată acea radiație care cad sunt comprimate până în cea mai micuță stare în care e posibil să existe. O stare care ar putea fi numită, cu ușurință, absolut nimic.

Găurile negre, cu alte cuvinte, oferă claritate. Pierzi căldura și focul stelei, dar câștigi ordine și pace. Concentrare absolută.

Ceea ce vrea să spună că știam ce aveam de făcut.

Urma să rămân ca Andrew Martin. Asta era ceea ce îmi dorea Isobel. Vedeți voi, ea dorea cea mai mică agitație posibilă. Nu voia un scandal sau o investigație pentru găsirea unei persoane dispărute, sau o înmormântare. Așadar, făcând ce am crezut că e mai bine, m-am mutat, am închiriat un mic apartament în Cambridge pentru o vreme, și apoi am început să-mi caut o slujbă în altă parte, undeva, în lume.

În cele din urmă, am primit o slujbă de profesor în America, la Universitatea Stanford, în California. Odată ajuns acolo, m-am

descurcat pe cât de bine trebuia să o fac, asigurându-mă, în același timp, că nu fac, totuși, nimic pentru a duce la avansarea înțelegerii matematice care să ducă la un salt al progresului tehnologic. Într-adevăr, aveam un afiș pe peretele biroului cu o fotografie a lui Albert Einstein și una dintre afirmațiile lui celebre: „Progresul tehnologic e ca un topor în mâinile unui animal patologic.”

Nu am menționat niciodată nimănui nimic despre o demonstrație a ipotezei Riemann, decât numai pentru a-mi convinge semenii de inerenta ei posibilitate. Principalul motiv pentru a face asta era pentru a mă asigura că niciun vonnadorian nu va mai avea vreodată nevoie să viziteze Pământul. Dar, totodată, și pentru că Einstein avea dreptate. Oamenii nu erau buni la aplicarea progresului și nu voiam să văd că se pricinuia mai multă distrugere decât era necesar pe această planetă sau de către ea.

Trăiam de unul singur. Aveam un apartament drăguț în Palo Alto pe care l-am umplut cu plante.

M-am îmbătat, m-am drogat, am ajuns sus, am ajuns mai jos decât josul.

Am pictat ceva artă, am mâncat mic dejunuri cu unt de arahide și odată m-am dus chiar la un cinematograf de artă să văd trei filme de Fellini unul după altul.

Am răcit, am căpătat un țiuit în urechi, și am mâncat un crevetăe otrăvit.

Mi-am cumpărat un glob pământesc și stau adesea în fața lui, învărtindu-l.

M-am simțit negru de tristețe, roșu de mânie și verde de invidie. Am simțit tot curcubeul uman.

Am plimbat un câine pentru o doamnă în vârstă din apartamentul de deasupra mea, dar câinele ăsta nu a fost niciodată chiar ca Newton. Am vorbit la un pahar de șampanie caldă la solemnități universitare. Am țipat în păduri doar pentru a auzi ecoul. Și în fiecare noapte mă întorceam înapoi și reciteam Emily Dickinson.

Mă simțeam singur, dar, în același timp, am ajuns să îi prețuiesc pe ceilalți oameni un pic mai mult decât se prețuiau ei înșiși. În fond, știam că poți călători ani-lumină peste ani-lumină și să nu dai peste nici măcar unul singur. Ocazional, mai și plângeam doar uitându-mă la ei, în timp ce stăteam într-una dintre enormele biblioteci din campus.

Uneori, mă trezeam la trei dimineața și mă descopeream

plângând fără niciun motiv specific. Alteori, stăteam pe fotoliul meu *bean bag* și mă holbam în spațiu, urmărind firele de praf suspendate în razele de lumină a soarelui.

Am încercat să nu îmi mai fac prieteni. Știam că, pe măsură ce prietenii avansau, întrebările aveau să devină tot mai inoportune și nu voiam să mint oamenii. Ei aveau să mă întrebe despre trecutul meu, de unde eram, despre copilărie. Uneori, un student sau un coleg conferențiar se mai uita la mâna mea și la pielea purpurie și cicatrizată, dar nu mă lua niciodată la întrebări.

Universitatea Stanford era un loc fericit. Toți studenții purtau zâmbete și pulovere roșii și păreau foarte bronzăți și foarte sănătoși pentru niște forme de viață care petreceau zile întregi în fața unor ecrane de computer. Mă plimbam ca o fantomă prin agitația curții, respirând aerul cald și încercând să nu mă înspăimânt de mărimea ambiției umane care mă înconjură.

M-am îmbătat de multe ori cu vin alb, ceea ce m-a făcut să devin o raritate. Nimeni nu părea să aibă mahmureli în locul ăsta. De asemenea, nu-mi plăcea nici înghețata din iaurt – o problemă uriașă, de vreme ce toată lumea de la Stanford *trăia* numai cu înghețată din iaurt.

Mi-am cumpărat muzică. Debussy, Ennio Morricone, Beach Boys, Al Greene. M-am uitat la *Cinema Paradiso*. Era un cântec al celor de la Talking Heads care se numea *This Must Be the Place* („Ăsta trebuie să fie locul”) pe care îl puneam iar și iar, cu toate că asta mă făcea să fiu melancolic și să tânjesc să îi aud ei vocea din nou sau să aud pașii lui Gulliver pe scări.

Am citit și o grămadă de poezie, de asemenea, deși aceasta avea, adesea, un efect similar. Într-o zi eram în librăria campusului și am văzut un exemplar din *Evul Întunericului* de Isobel Martin. Am stat acolo, în picioare, pentru o perioadă care trebuie să fi fost o mare parte dintr-o jumătate de oră, citindu-i cuvintele cu voce tare: „Recent devastată de vikingi”, spuneam, citind penultima pagină, „Anglia se afla într-o situație disperată la care a răspuns cu masacrarea brutală a coloniștilor danezi din 1002. În timpul următorului deceniu, aceste frământări s-au dovedit a genera violențe încă și mai mari pe măsură ce danezii s-au angajat într-o serie de represalii, care au culminat cu stăpânirea daneză a Angliei din 1013...” Mi-am apăsat pagina pe față, imaginându-mi că e pielea ei.

Am călătorit în interes de serviciu. Am fost la Paris, Boston, Roma, São Paulo, Berlin, Madrid, Tokyo. Doream să-mi umplu mintea cu fețe umane, pentru a uita chipul lui Isobel. Dar asta a avut efectul contrar. Studiind întreaga specie umană, m-am simțit și mai atras spre ea în mod specific. Gândindu-mă la nor, am însetat după picătura de ploaie.

Așa că mi-am încheiat călătoriile și m-am reîntors la Stanford, și am încercat o tactică diferită. Am încercat să mă pierd în natură.

Partea cea mai importantă a zilei mele a devenit seara, când mă urcam în mașină și mergeam afară din oraș. Adesea mă îndreptam spre munții Santa Cruz. Există un loc acolo numit Parcul de Stat Big Basin Redwoods. Îmi parcam mașina și mergeam de colo până colo, uitându-mă lung, cuprins de mirare, la copacii uriași, la gaițele pătate și la ciocănituri, la veverițe și ratoni, și, uneori, la câte un cerb cu coada neagră. Câteodată, dacă ajungeam suficient de devreme, mă plimbam pe poteca abruptă de lângă cascada Berry Creek, ascultând iureșul apei care era adesea însoțit de orăcăitul pe tonalități joase al broaștelor arboricole.

Alteori mergeam cu mașina pe Highway One și mă duceam pe plajă, să privesc apusul. Acolo apusurile erau frumoase. Eram hipnotizat de-a dreptul de ele. În trecut ele nu însemnaseră nimic pentru mine. În fond, un apus de soare nu e nimic, de fapt, decât încetinirea luminii. La apus, lumina are mai multe lucruri de străbătut, și e difuzată de picăturile norilor și de particulele de aer. Dar de când am devenit uman eram, pur și simplu, înmărmurit de culori. Roșu, portocaliu, roz. Uneori există și urme stăruitoare de violet, de asemenea.

Stăteam pe plajă, în timp ce valurile se spărgeau și se retrăgeau pe nisipul sclipitor ca niște vise pierdute. Toate acele molecule fără ținere de minte, care se uneau, se contopeau, creând o minune improbabilă.

Adesea, astfel de priveliști erau încețoșate de lacrimi. Simțeam frumoasa melancolie de a fi om, captată perfect de apusul soarelui. Pentru că, la fel ca și cu apusul, să fii om însemna să fii între lucruri; o zi, explodând în culori disperate în timp ce se îndrepta, ireversibil, către noapte.

Într-o noapte am stat așezat pe plajă în timp ce se lăsa amurgul. O femeie de vreo patruzeci și ceva de ani a trecut pe acolo, desculță, cu un câine prepelicar și fiul ei adolescent. Și, cu toate că această femeie

arăta destul de diferit de Isobel, și cu toate că fiul ei era blond, vederea lor mi-a dat stomacul peste cap și mi-a desfundat sinusurile.

Mi-am dat seama că aproape zece mii de kilometri pot fi o distanță infinit de mare.

– Sunt *așa într-un hal fără de hal* de uman! le-am spus espadrilor mele.

Și chiar asta voiam să spun. Nu numai că îmi pierdusem darurile, dar, din punct de vedere emoțional, eram la fel de slab ca oricare dintre ei. M-am gândit la Isobel, stând și citind despre Alfred cel Mare sau despre Europa carolingiană, sau despre antica Bibliotecă din Alexandria.

Aceasta era, mi-am dat eu seama, o planetă frumoasă. Poate că nu era cea mai frumoasă dintre toate. Numai că frumusețea își creează propriile probleme. Te uiți la o cascadă sau la un ocean sau la un apus de soare și te trezești că vrei să le împarți cu cineva.

„Frumusețea – nu poate fi cauzată”, scria Emily Dickinson. „Ea este.”

Într-un fel, se înșela. Disiparea luminii pe distanțe mari creează un apus. Spargerea valurilor oceanului de o plajă e creată de maree care, la rândul lor, sunt rezultatul forțelor gravitaționale exercitate de Soare și de Lună, precum și de rotația Pământului. Toate acestea sunt cauze.

Misterul constă în modul cum toate aceste lucruri devin frumoase.

Și ele nu ar fi fost frumoase cândva, cel puțin nu în ochii mei. Pentru a trăi experiența frumuseții pe Pământ aveai nevoie să trăiești experiența durerii și să cunoști ce înseamnă să fii muritor. De aceea atât de multe dintre lucrurile care sunt frumoase pe această planetă au de a face cu timpul care trece și cu Pământul care se învârtește. Ceea ce s-ar putea să explice, de asemenea, de ce să te uiți la o asemenea frumusețe naturală însemna, totodată, să simți tristețea și dorul pentru o viață netrăită.

Iar în acea seară exact acest tip specific de tristețe este acela pe care l-am simțit.

A sosit cu propria lui forță de atracție gravitațională, trăgând de mine spre est, spre Anglia. Mi-am spus că nu doream decât să-i văd din nou, pentru o ultimă dată. Că doream doar să îi mai zăresc din depărtare, să văd cu ochii mei că erau în siguranță.

Și, dintr-o pură coincidență, vreo două săptămâni mai târziu, am fost invitat la Cambridge să iau parte la o serie de prelegeri care

urmasu să dezbata relația dintre matematică și tehnologie. Șeful departamentului meu, un individ vesel și rezistent, pe nume Christos, mi-a spus că el credea că ar fi trebuit să merg.

– Da, Christos, am spus, în timp ce stăteam pe un coridor cu o podea făcută din lemn de pin lustruit. Cred că s-ar putea s-o fac.

Când galaxiile intră în coliziune

Dintre toate locurile, imaginați-vă, am stat în internatul din Corpus Christi și am încercat să nu ies în evidență. Îmi lăsasem o barbă de acum, eram bronzat, și mă îngrășasem un pic, așa că oamenii aveau tendința să nu mă recunoască.

Mi-am ținut prelegerea.

În nu puține zeflemeli venite din partea colegilor mei universitari, le-am spus acestora că matematica era un tărâm periculos și că oamenii îl exploraseră pe cât de complet putuseră. Pentru a progresa în continuare, le-am spus, ar fi însemnat să ne îndreptăm spre un ținut al nimănui plin de primejdii necunoscute.

În public se afla și o femeie drăguță cu părul roșcat pe care am recunoscut-o imediat ca fiind Maggie. Ea a venit la mine după aceea și m-a întrebat dacă aș vrea să merg la „Pălăria și Penele”. Am zis nu, iar ea a părut să știe ce voiam să spun cu asta și, după ce a pus o întrebare jovială despre barba mea, a părăsit amfiteatrul.

După aceea, m-am dus să fac o plimbare, gravitând, în mod natural, spre facultatea lui Isobel.

Nu a trebuit să merg prea departe, că am și zărit-o. Mergea pe partea cealaltă a străzii, și nu m-a văzut. Era straniu, cât de plin de semnificație era momentul pentru mine și cât de insignifiant pentru ea! Apoi mi-am amintit mie însumi că, atunci când galaxiile intră în coliziune, ele trec una prin alta cu totul, aparent lin.

Abia dacă mai puteam să respir, privind-o, și nici măcar nu am băgat de seamă că începea să plouă. Eram fascinat de ea. De toate cele unsprezece trilioane de celule ale ei.

Un alt lucru straniu era cum absența îmi intensificase sentimentele pentru ea. Cum tânjeam după dulcea realitate de zi cu zi în care să fiu, pur și simplu, cu ea, să purtăm conversații banale despre cum ne-au decurs zilele. Blândul, imposibil de depășitul confort al coexistenței. Nu mă puteam gândi la un alt motiv mai bun pentru existența universului decât pentru ca ea să existe în el.

Și-a deschis umbrela de parcă ar fi fost doar o altă femeie oarecare care își deschidea umbrela, și a continuat să meargă, oprindu-se doar pentru a da niște bani unui homeless cu un impermeabil lung și un picior bolnav. Care era Winston Churchill.

Acasă

Nu poți să iubești și să nu faci nimic.
GRAHAM GREENE, *Sfârșitul unei iubiri*

Știind că nu o puteam urmări pe Isobel, dar simțind nevoia de a lua legătura cu cineva, l-am urmărit pe Winston Churchill. L-am urmat încet, nebăgând în seamă ploaia, simțindu-mă fericit că o văzusem pe Isobel și că ea era vie și nevătămată, și la fel de liniștită și frumoasă așa cum fusese dintotdeauna (chiar și atunci când fusesem prea orb pentru a aprecia asta).

Winston Churchill se îndrepta spre parc. Era același parc în care Gulliver îl plimba pe Newton, dar știam că era prea devreme după-amiaza pentru a da peste ei doi, așa că l-am urmat mai departe. El mergea încet-încet, trăgându-și piciorul de parcă acesta ar fi fost de trei ori mai greu decât restul corpului său în întregime. În cele din urmă, a ajuns la o bancă. Era vopsită în verde, banca aceasta, dar vopseaua se cojea, dând la iveală lemnul de dedesubt. M-am așezat și eu pe aceasta. Am stat o vreme într-o tăcere înmuiată în ploaie.

El mi-a oferit o gură din cidrul său. I-am spus că mi-era bine. Cred că m-a recunoscut, dar nu eram sigur.

- Le-am avut pe toate cândva, mi-a spus el.
- Toate?
- O casă, o mașină, un serviciu, o femeie, un puști.
- Of, cum le-ai pierdut?
- Din cauza celor două biserici ale mele. Casa de pariuri și magazinul de băuturi. Și m-am tot dus la vale până jos de tot. Iar

acum sunt aici cu absolut nimic, dar sunt eu însumi cu absolut nimic. Un nimic al dracului de cinstit.

– Ei bine, știu cum te simți.

Winston Churchill părea neîncrezător:

– Mda. Sigur că știi, gagiule.

– Eu am renunțat la viața veșnică.

– Ah, vasăzică erai călugăr?

– Ceva de genul ăsta.

– Iar acu' ești aci, jos, păcătuind ca noi toți ceilalți.

– Mda.

– Ei bine, numa' să nu-ncerci să-mi atingi din nou piciorul și-o să ne-nțelegem de minune.

Am zâmbit. El *chiar* mă recunoscuse:

– N-am s-o fac. Îți promit.

– Carevasăzică, oare ce te-a făcut să renunți la veșnicie, dacă nu te superi că te-ntreb?

– Habar n-am. Încă mai încerc să rezolv problema asta.

– Noroc la faza asta, gagiule, mult noroc cu asta!

– Mulțumesc.

El și-a scărpinat obrazul și a slobozit un fluierat nervos:

– Ei, nu se-ntâmplă să ai niscai bani la tine, așa-i?

Am scos o bancnotă de zece lire din buzunar.

– Ești un star clasa-ntâi, gagiule!

– Ei bine, poate că toți suntem, am spus, privind în sus, spre adevăratele stele.

Și acela a fost sfârșitul convorbirii noastre. Lui i s-a terminat cidrul și nu a mai avut niciun motiv să rămână. Așa că s-a ridicat și s-a îndepărtat, scâncind din cauza durerii provocate de piciorul lui betegit, în timp ce adierea făcea florile să se aplece înspre el.

Era straniu. De ce simțeam lipsa asta înăuntrul meu? Această nevoie de a aparține?

Ploaia s-a oprit. Cerul era senin acum. Am rămas unde eram, pe o bancă acoperită de picături de ploaie care se evaporau încetîșor. Știam că se făcea târziu și mai știam că ar fi trebuit, probabil, să mă îndrept înapoi spre Corpus Christi, dar nu aveam niciun imbold să fac asta.

Ce făceam aici?

Care era funcția, rolul meu în univers?

Am chibzuit și-am chibzuit, și-am tot chibzuit, și am simțit o senzație stranie. Ca și cum aș fi alunecat ușor spre o limpezire, spre focalizarea imaginii.

Mi-am dat seama că, în ciuda faptului că eram pe Pământ, am trăit în anul acesta care trecuse așa cum trăisem mereu. Crezusem, pur și simplu, că puteam merge mai departe, că puteam înainta. Numai că nu mai eram eu însumi. Eram un om, mai mult sau mai puțin. Și umanii sunt numai și numai schimbare. Ăsta e modul în care supraviețuiesc ei, făcând și desfăcând, și făcând din nou.

Și eu făcusem niște lucruri pe care nu le mai puteam desface, dar erau și altele pe care le puteam ameliora. Devenisem un om pentru că trădasem raționalitatea și mă supusesem sentimentelor. Pentru a rămâne eu însumi, știam că va veni un moment când va trebui să fac din nou același lucru.

Timpul a trecut.

Mijindu-mi ochii, am privit din nou cerul.

Soarele Pământului părea singur, în mare măsură, dar, cu toate acestea, avea rude pe tot cuprinsul galaxiei, stele care se născuseră în exact același loc ca el, dar care acum erau foarte, foarte departe unele de altele, luminând lumi foarte diferite.

Eu eram precum Soarele.

Eram la mare depărtare de locul unde îmi începusem existența. Și mă schimbasem. Cândva credeam că puteam trece prin timp așa cum un neutrino trece prin materie, fără pic de efort și fără să se oprească pentru a se gândi, pentru că timpul nu o să se termine niciodată.

În timp ce stăteam pe banca aceea, un câine a venit la mine. Nasul lui s-a vârat în piciorul meu.

– Bună, am șoptit, prefăcându-mă că nu-l cunosc pe acest anume prepelicar din rasa Springer Spaniel englez.

Dar ochii lui rugători au rămas pironiți asupra mea, chiar și în timp ce își îndrepta nasul spre pelvis. I se reîntorsese artrita. Era chinuit de dureri.

L-am mângâiat și mi-am ținut mâna pe loc apoi, în mod instinctiv, dar, bineînțeles, de data aceasta nu l-am mai putut vindeca.

Apoi s-a auzit o voce în spatele meu:

– Câinii sunt mai buni decât ființele umane, pentru că ei știu, dar nu spun.

M-am întors. Un băiat înalt cu părul negru și pielea palidă, și cu un zâmbet nesigur, nervos.

– Gulliver!

Avea privirea ațintită asupra lui Newton:

– Ai avut dreptate cu Emily Dickinson.

– Scuze?

– Parte din sfaturile tale. Am citit-o.

– Ah, ah, da! Ea a fost un poet destul de bun.

El a înconjurat banca, s-a așezat lângă mine. Am observat că era mai bătrân. Nu numai că cita din poezii, dar craniul lui căpătase o formă mai asemănătoare cu aceea a unui bărbat. Sub pielea bărbiei se zărea o urmă ușoară de negru. Pe tricoul lui scria *The Lost* („Cei pierduți”) – intrase, în cele din urmă, într-o trupă.

„De-aș face doar ca fie și-o singură inimă să nu mai fie frântă”, spusese poeta, „nu voi fi trăit în van”.

– Ce mai faci? l-am întrebat, de parcă ar fi fost o cunoștință întâmplătoare, de care tocmai mă ciocnisem.

– N-am mai încercat să mă sinucid, dacă asta e ceea ce vrei să întrebi, de fapt.

– Și ea ce mai face? am continuat cu întrebările. Mama ta?

Newton s-a apropiat cu un băț în gură și l-a lăsat să cadă pentru ca eu să l-i arunc. Ceea ce am și făcut.

– Îi e dor de tine.

– De mine? Sau de tatăl tău?

– De tine. Tu ești cel care ai avut grijă de noi.

– Nu mai am nicio putere, niciun dar, ca să mai pot avea grijă de voi de acum. Dacă vei alege să sari de pe un acoperiș, atunci probabil că vei muri.

– Nu mai sar de pe acoperișuri.

– Bun, am zis. Asta-i un progres.

A urmat o lungă tăcere.

– Cred că ea vrea ca tu să vii înapoi.

– A spus ea asta?

– Nu. Dar cred că vrea asta.

Cuvintele lui erau ca ploaia în deșert. După o vreme, am spus, pe un ton liniștit și neutru:

– Nu știi dacă asta ar fi înțelept. E ușor să o înțelegi greșit pe mama ta. Și, chiar dacă tu nu ai înțeles-o greșit, ar putea să existe tot

soiul de dificultăți. Vreau să spun, cum mă va numi ea pe mine? Eu nu am un nume. Ar fi greșit din partea ei să mă cheme Andrew. M-am oprit: Tu chiar crezi că îi e dor de mine?

El a ridicat din umeri:

– Mda. Așa cred.

– Și tu?

– Și mie mi-e dor de tine.

Sentimentalitatea e un alt defect uman. O distorsionare. Un alt produs secundar contorsionat al iubirii, care nu servește niciunui scop rațional. Și, cu toate acestea, în spatele ei stă o forță la fel de autentică precum oricare alta.

– Și mie mi-e dor de voi, am spus. Mi-e dor de voi amândoi.

Era seară. Norii erau portocalii, roz și purpurii. Asta era ceea ce îmi dorisem? Țasta era motivul pentru care mă întorsesem la Cambridge?

Am stat de vorbă.

Lumina s-a stins.

Gulliver i-a prins lesa de zgardă lui Newton. Ochii câinelui au transmis o căldură tristă.

– Știi unde locuim, a spus Gulliver.

Am dat aprobator din cap:

– Da. Știu.

L-am urmărit cum se îndepărta. Bancul universului. Un uman nobil, cu mii de zile de trăit. Nu avea niciun sens logic că eu mă dezvoltasem pentru a deveni cineva care dorea ca acele zile să fie pentru el pe cât de fericite și de pline de siguranță pe cât era posibil să fie, dar, dacă veți veni pe Pământ căutând un sens logic, atunci să știți că nu v-ați prins deloc care-i poanta, ați ratat complet ce-i mai important. Ați ratat o grămadă de lucruri.

M-am lăsat pe spate și am absorbit cerul, și am încercat să nu înțeleg absolut nimic. Am stat acolo până s-a făcut noapte. Până când sori îndepărtați și planete îndepărtate au început să strălucească deasupra mea, ca o reclamă gigantică pentru o viață mai bună. Pe alte planete, mult mai luminate, existau pacea și calmul, și logica acelea care adesea vin odată cu inteligența avansată. Mi-am dat seama că nu îmi doream nimic din toate astea.

Ceea ce îmi doream era cel mai exotic dintre toate lucrurile. Nu aveam nicio idee dacă era posibil. Probabil că nu era, dar aveam mare nevoie să aflu asta.

Doream să locuiesc cu niște oameni la care să pot ține și de care să pot avea grijă, și care să țină, la rândul lor, la mine. Doream o familie. Doream fericirea, nu mâine sau ieri, ci acum.

Ceea ce doream, de fapt, era să mă duc acasă. Așa că m-am ridicat în picioare.

Până acolo nu aveam de mers pe jos decât un drum foarte scurt.

*Casa – este acolo unde vreau să fiu,
Dar cred că sunt deja acolo.
Am venit acasă – ea și-a ridicat aripile
Presupun că asta trebuie să fie locul.
Talking Heads, „This Must Be the Place“*

O notă și niște mulțumiri

Prima oară, ideea de a scrie această poveste mi-a venit în anul 2000, pe când eram prins în ghearele unei tulburări de panică. Pe atunci, viața umană mi se părea la fel de stranie pe cât îi pare naratorului nenumit al acestei cărți. Trăiam într-o stare de spaimă irațională, dar intensă, ceea ce însemna că nu puteam nici măcar să mă duc la un magazin de unul singur – sau oriunde altundeva – fără să sufăr un atac de panică. Singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru a câștiga un gram de calm era să citesc. Era un soi de cădere nervoasă, deși, așa cum R.D. Laing (și, mai târziu, Jerry Maguire) a spus-o, atât de bine, căderea nervoasă e, cel mai adesea, o cădere prin și o trecere dincolo, și, în mod straniu, acum nu mai regret deloc că am trecut prin acel iad personal.

M-am făcut bine. Cititul m-a ajutat. Și scrisul m-a ajutat. De aceea am și devenit scriitor. Am descoperit că, de fapt, cuvintele și poveștile îți pun la dispoziție un soi de hărți, moduri de a-ți găsi drumul înapoi către tine însuși. Cred cu adevărat în puterea literaturii de a salva vieți și minți, tocmai din acest motiv. Dar mi-au trebuit o grămadă de cărți pentru a ajunge la aceasta, la povestea pe care am vrut s-o spun de prima oară. Acea care încerca să arunce o privire asupra ciudatei și adesea înfricoșătoarei frumuseți a ființei umane.

Așadar, de ce această întârziere? Presupun că aveam nevoie să se aștearnă o oarecare distanță între mine și persoana care fusesem, pentru că, deși subiectul e departe de a fi autobiografic, el tot mi se părea prea personal, poate pentru că eu cunoșteam bine bezna din care ideea – cu tot cu glume – izvorâse prima oară.

Scrierea ei s-a dovedit a fi o bucurie. Mi-am imaginat că o scriam pentru mine însumi, cel din 2000, sau pentru cineva aflat într-o stare similară. Încercam să ofer o hartă, dar, totodată, și să îl înveselesc pe acel cineva. Poate pentru că ideea fermentase atât de mult în mine, cuvintele erau toate acolo deja, iar povestea a venit ca un torent.

Nu că n-ar fi avut nevoie de redactare. Într-adevăr, niciodată nu a avut nevoie mai mult de un redactor vreuna dintre poveștile pe care le-am scris, așa că sunt foarte recunoscător să fi avut unul atât de înțelept precum Francis Bickmore de la Canongate. Printre alte lucruri, el mi-a spus că o întrunire de consiliu în spațiul cosmic s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a începe și, în mod hotărâtor, asta m-a făcut să mă gândesc la *Balada bătrânului marinăr* și să las ca straniețata să se scurgă treptat în poveste. A fost minunat totuși să am un redactor care să-mi spună să pun diverse chestii înapoi tot atât de des pe cât mi-a spus să las pe afară anumite chestii.

Mulțumiri, totodată, și celorlalte persoane atât de importante care și-au aruncat de la început privirea asupra acestei cărți. Mă refer la agentul meu literar Caradoc King, la Louise Lamont și la Elinor Cooper, de la agenția literară AP Watt/United Agents, la editorul meu din Statele Unite, Millicent Bennet, de la Editura Simon and Schuster, la Kate Cassaday, de la Harper Collins Canada și la producătoarea de film Tanya Seghatchian, pentru care scriu acum scenariul acestei povești. Tanya este cea mai bună persoană pe care și-ar dori cineva s-o aibă de partea sa și mă simt în mod special fidel ei, de vreme ce m-a susținut și m-a ajutat în munca mea încă de la primul meu roman și de la o întâlnire într-o cafenea de acum aproape un deceniu.

Trebuie să le mulțumesc stelelor mele norocoase pentru că am sprijinul lui Jamie Byng și al Editurii Canongate, care sunt cei mai plini de pasiune editori pe care și i-ar putea dori un scriitor. Și, desigur, lui Andrea – prima cititoare, primul critic, veșnicul redactor și cea mai bună prietenă –, și lui Lucas și lui Pearl, pentru că aduc minuni în existența mea zilnică.

Vă mulțumesc tuturor, umanilor!

Note

- 1 - *Dark Ages* (engl.), „evul întunericului, epoca tenebrelor“, termen care desemna în istoriografie, Evul Mediu timpuriu, perioada cuprinsă între 476–800, sintagmă mai puțin folosită pentru că presupune o judecată de valoare inerentă (n. tr.).
- 2 - *Everything was beautiful and nothing hurt*, cuvinte pe care Billy Pilgrim, personajul principal al romanului *Abatorul cinci* sau *Cruciada copiilor* al lui Kurt Vonnegut, le consideră potrivite pentru a devenit epitaful său (n. tr.).
- 3 - K-PAX este numele unei serii de patru romane SF scrise de autorul american Gene Brewer. Personajul principal al acestor romane este pacientul unui ospiciu care se recomandă Prot și pretinde că este un extraterestru venit de pe planeta K-PAX (n. tr.).
- 4 - Citatul este din Friedrich Nietzsche, *Așa grăit-a Zarathustra*, „Cuvântările lui Zarathustra (Despre a scrie și a citi)“, traducere de Victoria Ana Tăușan, Editura Edinter, București, 1991, p. 43 (n. tr.).
- 5 - Mașinile de gătit produse de compania AGA Rangemaster Group au fost inventate de fizicianul suedez Gustav Dalén și sunt astfel construite încât să stocheze căldura unei surse care poate funcționa aproape în permanență, pentru ca aceasta să poată fi folosită oricând. O astfel de mașină de gătit are două cuptoare și cel puțin două ochiuri care, iarna mai ales, pot fi lăsate să meargă în permanență (n. tr.).
- 6 - De la funcția zeta Riemann – $\zeta(s)$ –, funcția numită după matematicianul Bernhard Riemann (n. tr.).
- 7 - Profesorul lucasian de matematică este denumirea dată șefului catedrei de matematică de la Universitatea Cambridge, una dintre cele mai cunoscute și respectate poziții universitare din întreaga lume. Denumirea amintește de fondatorul acestui post, Henry Lucas (c 1610–1663), parlamentar englez și membru al consiliului Universității Cambridge, care a înființat în 1663 această funcție recunoscută oficial de regele Carol al II-

lea al Angliei în 1664. Printre deținătorii renumiți ai postului s-au numărat Isaac Newton, Charles Babbage, Paul Dirac și Stephen Hawking, actualul profesor lucasian fiind Michael Cates (n. tr.).

- 8 - Traducere de Leon Levițchi și Tudor Dorin, apud *Antologie de poezie americană de la începuturi până azi*, ediție îngrijită de Leon Levițchi și Tudor Dorin (vol. I, 1977, vol. II, 1978) (n. tr.).
- 9 - Biologul Richard Dawkins a scris o carte intitulată *Gena egoistă* („The Selfish Gene”, Oxford University Press, Oxford, 1976) în care postulează o teorie a evoluției din perspectiva genelor, care, simplificând lucrurile, afirmă: cu cât este mai mare asemănarea dintre genele unor organisme, cu atât aceste organisme vor avea mai multe motive să se comporte într-un mod lipsit de egoism unul cu altul (n. tr.).
- 10 - Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia din limba engleză dintre pronumele personal *you* („tu, tine; voi, vouă”) și modul în care se pronunță litera U. Așadar, ceea ce aude, de fapt, personajul Andrew este: „Poate că ei erau doar ca tine” (n. tr.).
- 11 - Un alt joc de cuvinte intraductibil, *I* putând desemna, în limba engleză, și pronumele personal „eu” (n. tr.).
- 12 - Traducerea îi aparține Aurorei Cornu și a fost semnată cu pseudonimul Ștefan Runcu (Editura pentru literatură, București, 1962) (n. tr.).
- 13 - Poemul metafizico-erotic al lui John Donne (1572–1631), publicat postum, în care un iubit încearcă să-și convingă iubita să aibă relații sexuale folosind argumentul că, dacă sângele lor s-a amestecat deja în puricele care i-a ciupit pe amândoi, nu are cum să mai existe vreun impediment în calea consumării iubirii lor (n. tr.).
- 14 - Referire la celebra replică *ET, phone home* („ET, sună acasă”) pe care o rostește extraterestrul din filmul *E.T., Extraterestrul* (1982), regizat și produs de Steven Spielberg (n. tr.).
- 15 - Giacobbe (Jake) LaMotta (n. 1921), celebru pugilist american, campion mondial la categoria mijlocie, supranumit „Taurul furios” din cauza stilului său de luptă foarte violent (n. tr.).
- 16 - Primul vers al unui poem de Emily Dickinson (n. tr.).